Editura AMB
1993

MAEȘTRII ROMANULUI POLIȚIST

REX STOUT

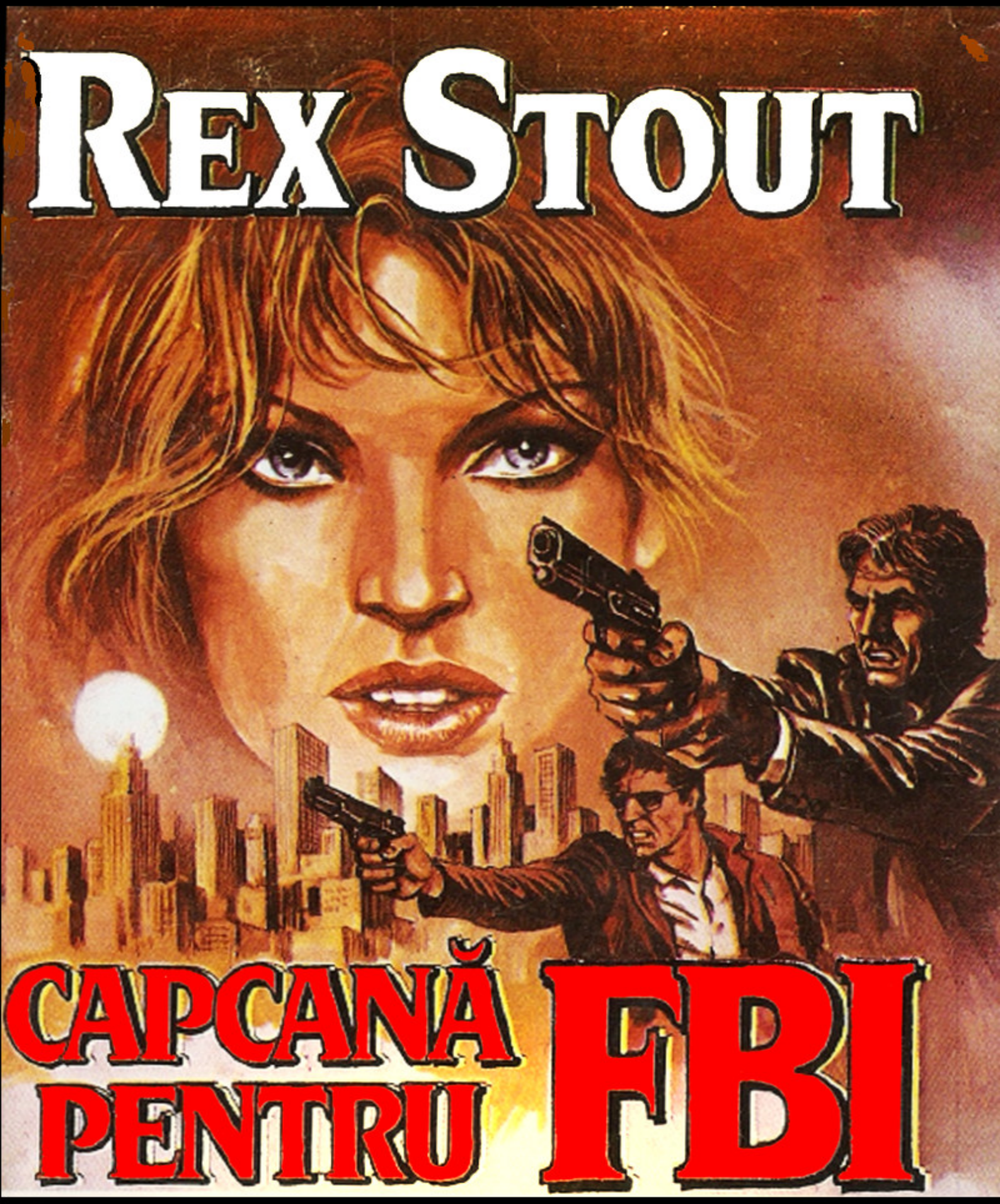

CAPCANĂ PENTRU FBI

virtual-project.eu

REX STOUT

CAPCANĂ PENTRU F.B.I.

Original: The Doorbell Rang (1985)

Traducerea:
ROBERT BRETAN

virtual-project.eu

Editura: AMB

1993

• CAPITOLUL UNU •

Acesta s-a dovedit a fi factorul hotărâtor al acțiunii și merită să încep prin a-l descrie. Era o fâșie de hârtie roz, lată de trei inci și lungă de șapte, pe baza căreia Banca Națională din oraș putea plăti oricând lui Nero Wolfe suma de 100.000 de dolari. Doamna Rachel Bruner o semnase, i-o pusese pe birou lui Wolfe și se așezase din nou pe scaunul ei îmbrăcat în piele roșie.

Venise de o jumătate de oră, mai exact la câteva minute după șase seara. Intervalul de numai trei ore de când secretara ei ne ceruse la telefon să-i fixăm această întâlnire n-a fost suficient să o putem verifica. În schimb, văduva moștenitoare a averii lui Lloyd Bruner lăsa impresia că ne cunoaște foarte bine. Răposatul îi lăsase câteva zeci de clădiri, din care cel puțin opt cu peste douăsprezece etaje, ba chiar una era atât de impunătoare, încât o puteai vedea din orice punct al orașului.

Reușisem, totuși, să-l prind la telefon pe Lon Cohen de la *Gazette* și să-l întreb dacă în ce-l privește pe amintitul Bruner cunoaște lucruri care nu trebuiau publicate. Vorbisem, de asemenea, cu vicepreședintele băncii noastre și cu Nathaniel Parker, avocatul. Dar n-am aflat nimic, doar că la un moment dat vicepreședintele a spus:

— Oo… drăguț!

Și a tăcut. Atunci l-am întrebat ce-a vrut să spună. După o pauză, a continuat:

— Nimic, de fapt. Domnul Aberhethy, președintele nostru, a primit o carte de la doamna…

— Ce carte?

— Știi… îmi pare rău. Domnule Goodwin, îmi cer scuze, dar sunt foarte grăbit.

Astfel, tot ce știam în clipa în care ea a sunat, i-am deschis ușa vechii clădiri din piatră maronie de pe 35 West Street și am invitat-o înăuntru,

conducând-o spre birou, era că-i trimisese unui bărbat o carte. A luat loc în scaunul îmbrăcat în piele roșie și eu i-am pus pe canapea minunata haină de blană (un cunoscut plătise pe una asemănătoare nu mai puțin de 18.000 de dolari). Apoi m-am așezat și eu și-am început s-o studiez. Era puțin prea scundă, prea înzorzonată, ca să fie elegantă, chiar dacă purta o rochie Dior, iar fața-i era prea rotundă, în schimb n-aveai ce să le reproșezi ochilor ei căprui închis, pe care-i îndrepta spre Wolfe, în timp ce-l întreba dacă mai trebuie să se prezinte.

El o privea fără entuziasm. Partea proastă era că începuse un nou an și-avea de tras din greu. În noiembrie, decembrie impozitele ajunseseră imense, renunțarea la personal venise practic de la sine, și iată acum, pe 5 ianuarie, mai dădea buzna și femeia asta. Era nemulțumit.

— Domnul Goodwin v-a anunțat, zise Wolfe rece. Și citesc și ziarele.

Ea aprobă din cap:

— Știu asta. Știu multe în ce vă privește, de aceea mă și aflu aici. Vin să vă cer un lucru, pe care sunt sigură că oricine altcineva n-ar reuși să-l facă. Citiți și cărți, nu? Ați citit cumva și una intitulată „Nimeni nu cunoaște F.B.I.-ul”?

— Da.

— Deci nu mai e nevoie să v-o povestesc. V-a făcut vreo impresie?

— Da.

— Favorabilă?

— Da.

— Doamne, dar sunteți foarte tăios!

— Pur și simplu răspund la întrebări, doamnă.

— Bine. Am să vorbesc și eu la fel de scurt. Această carte m-a impresionat. Atât de mult, încât am cumpărat 10.000 de exemplare și le-am expediat în toată țara.

— Într-adevăr?

Sprânceana lui Wolfe se ridică un sfert de inci.

— Da. Am trimis-o membrilor Guvernului, Curții Supreme de justiție, guvernatorilor de state, tuturor

senatorilor și deputaților, redactorilor de la reviste și ziare, editorilor, capilor de corporații și de bănci, rețelelor de televiziune și de radio, editorialiștilor, procurorilor districtuali, și altora – desigur și șefilor de poliție. Să vă explic de ce-am făcut asta?

— Nu mie.

Ochii ei căprui închis luciră o secundă:

— Nu-mi place tonul. Vreau să vă cer un lucru, pe care vi-l voi plăti cu vârf și îndesat, și ceva pe deasupra, dar asta o să vă oblige să nu vă opriți decât dacă, doamne ferește… Spuneați că aveți o impresie bună despre carte. Să înțeleg că agreați și părerea autorului despre F.B.I.?

— Da. Cu foarte mici rețineri.

— Și despre J. Edgar Hoover?

— Da.

— Atunci nu vă surprinde dacă vă spun că sunt urmărită zi și noapte. Am permanent o „coadă", cred că ăsta e cuvântul. Și la fel fiul meu, fiica, secretara, fratele. Convorbirile telefonice îmi sunt interceptate, și fiul meu crede că și ale sale – el e căsătorit și are un apartament. Câțiva dintre angajații lui *Bruner Corporation* au fost chestionați. Sunt peste o sută de oameni pe două etaje din clădirea Bruner. Nu vă surprinde?

— Nu – mormăi Wolfe. Ați trimis și scrisori cu cărțile?

— Fără scrisori. Doar cartea mea de vizită și un mic mesaj.

— În acest caz nu înțeleg de ce sunteți surprinsă.

— Și totuși sunt. Am fost, adică. Nu sunt nici congresmen, nici editor sau om de televiziune, să plâng dacă mi-aș pierde slujba. Își imaginează îngâmfatul ăsta că poate să mă sperie?

— Oho! Văd că a și făcut-o.

— Ba nu. Mai mult mă scoate din sărite. O parte din asociații și prietenii mei au fost chestionați discret, cu scuze, bineînțeles. Începând de acum două săptămâni. La telefon sunt ascultată cam de zece zile. Avocații mei mi-au spus că n-am cum să-i opresc și îmi explic de ce. Au una dintre cele mai

importante firme din New York și, firesc, se tem de F.B.I. M-au dezaprobat și mi-au calificat gestul cu cărțile ca don-quijotesc. Oricum, nu-i iau în seamă. Citirea cărții și toate ticăloșiile la care s-au pretat m-au revoltat îngrozitor. Am luat urgent legătura cu editorii și ei mi-au trimis un reprezentant. Am aflat că vânduseră mai puțin de 20.000 exemplare. Și asta, culmea, într-o țară cu 100 milioane de oameni, din care 26 milioane au votat cu Goldwater! La început am vrut să-i ajut să-și vândă cartea, plătindu-le niște reclame, dar apoi m-am gândit că ar fi mult mai bine s-o răspândesc eu însămi și am cumpărat acele mii de exemplare cu o reducere de 40% – spuse ea, strângându-și degetele pe brațele scaunului. Mă simt terorizată și vreau să înceteze. Vreau să-i oprești!

Wolfe clătină din cap:

— Mi se pare absurd.

Ea trase etajera mai aproape, își deschise poșeta de piele maronie, scoase carnetul de cecuri și stiloul și completă cu grijă. Metodic. Rupse fila de cec, i-o puse pe birou lui Wolfe și reveni la scaun.

— Acești 50.000 de dolari sunt numai un aconto. Nu fac economie!

Wolfe nici nu se uită la cec.

— Doamnă – îi spuse – nu sunt nici făcător de minuni, nici tâmpit. Dacă ăștia vă urmăresc, v-au urmărit și pân-aici, și este evident că ați venit să mă angajați. Probabil, încă unul a sosit deja să supravegheze această casă; dacă nu, vor face-o în clipa în care vor fi siguri că am fost suficient de fraier să vă accept oferta.

Se întoarse:

— Archie, cam câți agenți au în New York?

— Oho… am făcut eu. Sunt la nivel de sute. Nu poți să știi. Permanent vin și pleacă.

Se întoarse iar la ea:

— Iar eu am numai unul. Domnul Goodwin. Și niciodată nu-mi las casa „neacoperită”. Ar trebui…

— Da, dar îi aveți și pe Saul Panzer, Fred Durkin și Orrie Cather.

În mod normal, asta l-ar fi iritat, felul în care ea îi enumera aceste nume, dar acum nu.

— Vă rog să înțelegeți, nu-i pot obliga să riște cu așa ceva – îi spuse. Nu cred că Goodwin ar accepta. Oricum, ar fi inutil și fără sens. Ați spus „oprește-i”! Vreți să spuneți să oblig F.B.I.-ul să termine cu presiunile asupra dumneavoastră?

— Da!

— Cum? În ce mod?

— Nu știu.

— Nici eu. Și clătină din cap. Nu, doamnă. Singură v-ați băgat în joc, singură să vă descurcați. Nu dezaprob că ați trimis cărțile, dar recunosc că avocații au avut dreptate, când v-au spus că ați făcut un gest don-quijotesc. La fel ca Don Quijote, va trebui să îndurați nenorocirile. Nu vor dura la nesfârșit. Dar încetați să mai trimiteți cărți!

Ea își mușcă buza:

— Și eu care credeam că nu vă e frică de nimeni și de nimic.

— Frică? A evita prostia nu înseamnă frică.

— Am spus că sunteți singurul om care ar putea rezolva ceea ce v-am cerut.

— Dacă-i așa, puteți să vă considerați închisă într-o cușcă, din care nu se poate ieși.

Doamna Bruner își luă iar poșeta, scoase carnetul de cecuri și stiloul, completă un nou cec și îl puse în locul primului, pe biroul lui Wolfe.

— 100.000 de dolari – rosti ea. Să zicem că e numai un aconto. Și, în plus, am să plătesc și toate cheltuielile anexe ivite pe parcurs. Dacă veți reuși, cecul de față va fi suplimentat. Iar dacă nu, vă rămân acești o sută de mii.

Wolfe duse mâna către cec, îl privi mai atent, apoi îl puse la loc și, lăsându-se în fotoliu, își închise ochii. Îl cunoșteam atât de bine și mi-am dat seama la ce se gândea. Nu la situația ei, cum s-ar fi crezut, era absurd, ci la faptul minunat că o sută de mii băgați în sertar, acum, pe 5 ianuarie, îl scăpau de griji pe toată iarna, primăvara, ba poate chiar și vara. Ar fi putut să citească în tihnă șute de cărți și

să înmulțească mii de orhidee. Paradis! Un colț al gurii i se ridică; la el asta însemna un zâmbet larg. Cred c-o luase razna. Ar fi fost O.K. dacă l-ar fi ținut visarea câteva secunde, dar cum trecuse deja un minut, am tușit suficient de tare.

A deschis ochii și i-a îndreptat spre mine:

— Archie! Ai vreo sugestie?

Îl „înțepasem" bine. Cel mai sigur mod de a-l preveni era să-i scot din cap ideea cu paradisul, la care visa.

— Fără improvizații – am spus. Nu e o sugestie, ci un comentariu. Spuneați că dacă e urmărită, atunci au venit după ea și până aici, ba mai mult, dacă și telefonul e ascultat, nici n-au mai trebuit să-și bată capul, o auziseră pe secretară fixând ora și locul întâlnirii.

Wolfe se încruntă:

— Deci și casa asta e supravegheată.

— Posibil. Nu-i exclus, totuși, ca situația să nu fie chiar atât de rea cum crede doamna. Și nici n-aș vrea să mă gândesc că ar putea fi alte intenții…

— Nu-mi place să exagerez! o tăie ea.

— Sigur că nu – am zis.

Apoi, întorcându-mă către Wolfe:

— Dar știți cum e. Oamenii obișnuiți ca toți să îi trateze cu atenție se enervează foarte ușor. Nu-i nimic, putem verifica problema cu urmăritul chiar acum.

Mă întorsei spre ea:

— Să chem un taxi, doamnă Bruner?

— Nu. Mașina mea și șoferul sunt afară.

— Excelent. Vă voi conduce, voi aștepta până veți pleca și am să văd ce se întâmplă.

M-am ridicat:

— Domnul Wolfe o să vă comunice mâine ce a decis.

M-am dus la canapea să-i iau haina de blană. Manevra mea mersese. Nu i-a picat bine deloc. Venise să-l angajeze pe Nero Wolfe și a mai stat vreo cinci minute, căutând să-l convingă. În sfârșit, când a simțit că este oarecum de partea ei, s-a ridicat

să-și pună blana. Conștientă că el nu agrea să strângă mâini, nu i-o oferi. Dar mie, când am condus-o, mi-a oferit o strângere de mână fermă, în care concentrase totul ca să mă facă să accept. Afară mai erau câteva porțiuni de gheață și am condus-o la mașină ținând-o de braț. Șoferul îi deschise ușa. Înainte de a urca, mă fixă cu ochii ei pătrunzători și-mi zise:

— Mulțumesc, Mr. Goodwin. Sigur că va fi vorba de un cec și pentru dumneavoastră personal.

Cred că era din genul de femei care nu acceptă atingerea unui mascul puternic, deoarece a urcat în mașină fără ajutorul șoferului; acesta închise portiera, urcă și el și porni. La treizeci de iarzi spre est, față de Ninth Avenue, o mașină cu farurile stinse și motorul oprit, porni brusc, ieși din parcare și plecă. Doi bărbați erau în față. Am mai stat acolo, în vântul rece de ianuarie, atât cât am avut nevoie să-i văd virând către Tenth Avenue. Era de râs, așa că am râs, întorcându-mă și intrând în hol.

Wolfe se lăsase pe spate în fotoliu, cu ochii închiși și gura relaxată, fără nicio expresie. Când am pășit spre biroul său, a deschis ochii. Am luat și eu cecul și l-am examinat. Nu mai văzusem până atunci unul așa „rotund”, cu o frumoasă sută de mii, în schimb văzusem unele mai mari. L-am pus la loc, m-am dus la biroul meu și am notat numărul mașinii pe care o văzusem, în carnet. Am luat telefonul și am format numărul unui tip care-mi era dator un serviciu serios. I-am comunicat numărul mașinii și m-a asigurat că într-o oră voi avea răspunsul, care avea să-mi taie respirația.

În timp ce închideam, am auzit vocea lui Wolfe:

— Ce e, vreo păcăleală?

— Nu, domnule. Femeia chiar e în pericol. Erau doi inși, într-o mașină, mai jos de bloc. Au aprins luminile în timp ce ea urca în Rolls și când a virat în Tenth Avenue, au ajuns atât de aproape că o puteau izbi. O urmăresc pe față, ba chiar în mod exagerat. Dacă mașina ei oprește, sunt sigur c-o lovesc. Cred că e realmente în pericol.

— Urâtă treabă – zise el.

— De acord. Acum întrebarea e cine sunt ăștia. Dacă-s de capul lor, putem câștiga suta de mii. Dar dacă sunt ai F.B.I.-ului, atunci doamna va trebui să îndure, cum i-ați și spus. Oricum, într-o oră vom ști totul.

Wolfe se uită la ceasul de perete. Șapte fără douăsprezece minute. Apoi mă privi:

— Domnul Cohen o fi la birou?

— Probabil, da. De regulă, o întinde pe la șapte.

— Știi ce? Roagă-l să ia cina cu noi.

Într-adevăr, mi-am zis, iată o idee de vulpoi. Dacă aș fi încercat să-l contrazic, spunându-i că e absurd ce vrea să facă, mi-ar fi răspuns că pur și simplu dorește să mențină bunele relații cu domnul Cohen și atât. Și-avea dreptate, nu îl văzuse de mai bine de un an.

Așa că m-am întors, am luat telefonul și am format.

• CAPITOLUL DOI •

Pe la ora nouă ne întorsesem în birou; Lon stătea în scaunul roșu de piele, eu și Wolfe la birourile noastre, în timp ce Fritz ne servea cafea și brandy. Petrecusem foarte plăcut o oră și jumătate în sufrageria de pe partea cealaltă a holului. Ne delectasem cu moluște în sos de ardei, friptură de vită în vin roșu, dovlecei cu smântână și mărar tocat, neprețuitul „avocado cu măcriș și miez de nucă neagră”, iar în final un „Liederkranz”. Conversația a acoperit domenii cum ar fi: starea Uniunii, psihologia feminină, dacă stridia se poate servi și coaptă, lingvistică structurală și prețurile cărților. Se discutase aprins asupra psihologiei feminine, Lon abordând subiectul pentru a-l provoca pe Wolfe și a-l vedea cât poate fi de cinic.

Lon luă o înghițitură de coniac și-și privi ceasul.

— Nu aș vrea să vă supăr – zise el – dar eu mă voi opri aici. Am promis să fiu undeva la zece seara. Cred că nu vă așteptați să-mi plătesc partea; oricum, observ că de câte ori ai nevoie și vrei să afli ceva, Archie sună și eu mă prezint. Presupun că de data asta e ceva special. Ar fi fantastic dacă e tot atât de special ca acest coniac.

Wolfe culese de pe biroul său o bucată de hârtie, se uită la ea încruntat și o puse la loc. I-o lăsasem eu, cu o jumătate de oră mai devreme. Mă întrerupsese de la cină omul acela, cu informația pe care i-o cerusem și, înainte de a reveni în sufragerie, scrisesem F.B.I. pe o filă din carnet și o rupsesem, dar l-am lăsat să afle vestea după masă. Mie această noutate nu-mi stimulase pofta de mâncare. Dacă ea s-ar fi înșelat în ce privește „coada”, aș fi avut alte câteva piste bune de investigat și, ca urmare, ceva gras pentru mine, sub forma unui cec personal, dar așa…

Wolfe își gustă cafeaua, puse ceașca jos și spuse:

— Am nu mai puțin de paisprezece sticle puse bine.

— O, Doamne, – zise Lon, și adulmecă încântat coniacul.

Era un tip simpatic. Avea părul negru lucios și o față mică, era inconfundabil; orice ar fi făcut îi stătea bine: fie agitându-se în biroul său de la etajul douăzeci, unde era redacția, fie dansând cu o „păpușică” la *Flamingo*, fie amuzându-se cu noi în apartamentul lui Saul Panzer, la masa unde jucam poker. Sau, ca acum, mirosind coniac vechi de cincizeci de ani.

Lon mai luă o înghițitură.

— Cere-mi orice – exclamă el. Fără excepție!

— De fapt – îi spuse Wolfe – nu e ceva atât de special. Cu siguranță nu fantastic. Prima întrebare. Știi ceva despre o legătură, chiar îndepărtată, între doamna Lloyd Bruner și F.B.I.?

— Bineînțeles. Cine nu știe? Mii de oameni au primit de la ea exemplare din cartea lui Fred Cook, inclusiv editorul și redactorul nostru șef. E ultimul lucru concludent pe care l-a făcut și pot să-l iau în calcul. Mie nu mi-a trimis nicio carte. Ție da?

— Mi-am cumpărat-o singur. Ai cunoștință despre represaliile pe care F.B.I.-ul le-a pornit asupra ei? Nu te feri. Consideră că tot ce-mi spui e strict secret.

Lon zâmbi:

— Orice acțiune pe care ei pot s-o înceapă e, de asemenea, secretă și confidențială. Trebuie să-l întrebi direct pe J. Edgar Hoover. Dacă nu cumva știi ceva. Știi?

— Da!

Fața lui Lon se schimbă puțin:

— Să vă ia naiba! Atunci și oamenii care-l plătesc pe Hoover știu de asta.

Wolfe aprobă:

— Ăsta-i punctul tău de vedere, normal. Tu culegi informații spre a le publica, eu le culeg în interesul meu personal. În clipa de față eu caut informații cu gândul că interesul meu este ascuns pe

undeva. Nu am nici client, nici vreo obligație și vreau să înțelegi că nici dacă mă voi angaja într-o treabă ca asta nu-mi voi permite să ofer informații care să fie băgate la ziar, chiar dacă aș putea profita din asta. Dacă mă voi simți în stare, voi accepta să fac treaba, dar mă îndoiesc. Îți mai sunt dator cu ceva?

— Nu, suntem chit. În cel mai rău caz, poate eu…

— Bun. Atunci să mergem mai departe. Pentru ce a trimis doamna Bruner cărțile?

— Nu-mi dau seama.

Mai luă o înghițitură de coniac, și-și mișcă gura și fălcile înainte de a-l înghiți, pentru a-i savura aroma. Apoi continuă:

— Probabil revoltată de nedreptățile și de imixtiunile lor în viața oamenilor. Eu, de exemplu, am cumpărat cinci exemplare și le-am trimis unor persoane care-ar fi bine să știe ce scrie acolo, dar care probabil nici n-o vor citi. Un alt tip, pe care-l cunosc, a făcut treizeci de exemplare cadou de Crăciun.

— Ar putea fi și vreun motiv ascuns al doamnei Bruner împotriva F.B.I.-ului?

— Nu!

— Nu-ți dă nimic prin gând, n-ai nicio bănuială?

— Nu. Dar mai mult ca sigur că voi aveți. Domnule Wolfe, să jucăm pe față. Spuneți-mi cine vă angajează, și în acest caz eu îmi bat capul să vă furnizez un pont sau două.

Wolfe îi turnă din nou în pahar și i-l puse pe masă.

— Se prea poate să nu fiu angajat – zise el. Iar dacă sunt, probabil nu vei afla cine m-a angajat. Însă, în momentul de față, știu ce mi-ar trebui: o listă a cazurilor în lucru la *Biroul Federal de Investigații*, în New York și în împrejurimi. Poți s-o obții?

— Fir-ar să fie! Nu! – Lon zâmbi. Să mă ia naiba, mă gândeam – ar fi de necrezut – dar mă gândeam, sau mai bine zis mă întrebam, dacă n-ar fi posibil ca Hoover însuși să vrea s-o urmăriți pe doamna

Bruner. Asta mai zic și eu… Dar dacă… Să fiu al naibii – ochii i se făcură mici – … ai de gând să pornești o acțiune deschisă, în interes public?

— Nu. După cum, la fel de bine, poate să nu fie nici secretă. Mă gândesc doar. Știi cum aș putea obține o asemenea listă?

— Nu cred că poți. Desigur, unele din „treburile" lor sunt cunoscute, cum ar fi cea cu furtul de bijuterii de la Muzeul de Istorie Naturală, sau cea cu mașina băncii de la biserica din Jersey – jumătate de milion în bilete mici. Dar cele mai multe sunt secrete. Și, tot așa, vorbe și numai vorbe, nimic pentru tipărit. Oricum n-ar ajuta.

— Posibil. Mai ales dacă sunt lucruri legale. Nu-i așa?

— Bineînțeles. Dar pe de altă parte n-are niciun haz să mai dezbați afaceri deja clarificate – aruncă o privire ceasului. Mai am douăzeci de minute; dacă îmi oferiți o altă porție mică de brandy, și dacă rămâne stabilit că e o discuție confidențială, și dacă vreți să faceți ce spuneați, eu vă vin bucuros în ajutor – se uită apoi la mine. O să ai nevoie de carnet, Archie.

Douăzeci de minute mai târziu, paharul lui Lon era gol, eu umplusem cinci file din carnet și el deja plecase. Nu voi relata nimic din cele scrise, deoarece prea puțin din ce era cuprins acolo a fost folosit, precum și din cauză că oamenii numiți acolo nu cred că m-ar aprecia dacă aș face-o. Ca să nu mai spun că, în timp ce-l conduceam pe Lon spre ieșire și mă întorceam în birou, gândul meu nu era la carnet, ci la Wolfe. Să-l fi preocupat într-adevăr problema? Nu. Imposibil. Probabil numai o lungea, căutând să mă scoată din minți. Mă întrebam cum să-l tratez. Se putea aștepta să mă apuce nervii. Deci am intrat și m-am dus spre biroul meu să iau carnetul. Am rânjit către el și i-am spus:

— Drăguț!

Și am smuls cele cinci file din carnet, le-am rupt pe jumătate și le-aș fi rupt din nou, dar el urlă:

— Oprește-te!

Am ridicat o sprânceană, ceea ce el nu putea face.

— Îmi pare rău – am zis eu prietenește. E un suvenir?

— Nu. Te rog să stai pe scaun.

— Am greșit pe undeva? – am spus eu, așezându-mă.

— Nu cred. Se întâmplă foarte rar. O întrebare ipotetică: Dacă ți-aș spune că am hotărât să păstrez suta de mii, ce-ai zice?

— Așa? Păi ce spuneai și tu mai devreme: Absurd!

— Asta o știu. Dar spune mai departe!

— Sincer?

— Da.

— Zic că ai face foarte bine să-ți vinzi casa și ceea ce mai ai prin ea și să pleci la azil. Ești la pământ. Asta, bineînțeles, dacă nu vrei să-ți bați în continuare joc de tine și să rămâi aici.

— Archie, nu ai dreptate.

— Atunci înseamnă că ai înnebunit. Ai citit cartea. Nici măcar să începem ceva nu vom putea. Dar să mai și continuăm „să jucăm” atât de tare încât să le putem spune celor de la F.B.I.: Lăsați-o baltă! Decât să strici și mai rău lucrurile, mai bine potolește-te. Cred că și-au postat deja după colț nenorocitul lor de echipaj! Poziția noastră e cum nu se poate mai rea. De acord, spui că putem încerca. Putem prinde un fir – și, spunând asta, netezeam cu palma filele rupte – cu care să-i putem agasa nițel. Dar îți dai seama de tot ce ar decurge de aici. De câte ori voi ieși din casă, va trebui să mă țin de tot felul de „cozi”, și unele vizibile. Toți cei apropiați sau care vor avea cu noi vreo legătură vor fi luați la ochi. Telefoanele ascultate, inclusiv al domnișoarei Rowan, al lui Saul, al lui Fred, al lui Orrie – chiar dacă sunt implicați sau nu. Și desigur al lui Parker. Probabil vor încerca să ne întindă vreo cursă, dar cred că nu vor avea nevoie, deși ar fi bine s-o facă. Eu va trebui să dorm aici, la birou. Ferestre și uși bine închise, chiar cu lanțul, nu înseamnă nimic pentru ei. Pot să intercepteze corespondența. Știi că

nu exagerez. Câte alte tâmpenii de genul ăsta ne pot face nu-mi dau seama, în orice caz, sunt în stare. Lucrează cu tot felul de aparaturi, ce vrei și ce nu vrei, nici nu-ți imaginezi.

Mi-am încrucișat picioarele.

— Nici nu vom ajunge să facem primii pași, că ne vor și da rapid la cap. Gândește-te, au 6.000 de oameni antrenați și 300 de milioane de dolari pe an. Nu se poate! Trebuie să mă uit neapărat pe un dicționar și să-ți găsesc un cuvânt mai tare decât *Absurd*.

Mi-am întins picioarele și am continuat:

— Altceva despre ea? Eu n-o cred iritată. E mai curând țeapănă de frică. Știe că e ceva putred undeva, dacă nu chiar în legătură cu ea, atunci poate cu fiul, cu fiica, cu fratele sau poate cu soțul decedat, și îi e teamă ca ei nu cumva să afle. Înțelege că nu numai că e supravegheată, dar i se și caută un punct slab, ceva ce ar putea echilibra vâlva cu cărțile. Cât despre bani, să fim serioși 100.000 de dolari sunt pentru ea o nimica toată, ca să nu mai vorbim că e atât de încolțită încât ar da oricât.

Mi-am încrucișat din nou picioarele.

— Cam asta am avut de spus.

Wolfe mormăi:

— Ultima parte este nesemnificativă.

— Spun mereu lucruri nesemnificative. Asta ca să derutez oamenii.

— Mai bine ai termina cu picioarele alea.

— Și asta e tot ca să derutez.

— Hm… ești nervos. Și nu mă mir. Credeam că te cunosc, Archie. Dar iată îți găsesc o altă față!

— Ba nu-i nouă deloc! Asta-i metoda calului.

— Nu. Mai degrabă a câinelui. Îți miști picioarele, deoarece ai coada între ele. În concluzie, iată cam ce mi-ai spus: mi se oferă un angajament cu cel mai serios aconto din experiența mea, și fără limită în onorariu și cheltuieli, dar trebuie să refuz. Nu pentru că ar fi așa dificil, sau imposibil – am mai rezolvat cazuri care păreau imposibile – ci pentru că ar ofensa pe un anume ins și organizația lui și ăsta

se răzbună. Să refuz din cauză că n-am curaj să acționez. Mai bine să cedez unei amenințări decât…

— Asta n-am spus-o!

— Lasă! Era subînțeles. Te temi. Îți spun, nu voi ceda, nu am motiv! Multora din cei care se află acum la vârf le-au tremurat vocile și mâinile. Și eu am fost în situația neplăcută de a nu ști dacă să refuz sau să accept un angajament. Dar acest cec de 100.000 de dolari n-am să-l returnez pentru că mi-e frică de o brută. Orgoliul nu-mi permite. Așa că tu să-ți iei liber pe timp nelimitat, e cel mai bine. Plătit, desigur. Acum îmi dă mâna.

Mi-am întins iar picioarele.

— Începând de acum?

— Da! – era cât se poate de aspru.

— Notițele sunt într-un cod al meu. Să le transcriu?

— Nu. Ar însemna să te implici. O să vorbesc din nou cu Cohen.

Mi-am prins mâinile pe după cap și l-am privit:

— Îmi mențin părerea că ești „terminat”. Și, totodată, nu recunosc treaba cu coada între picioare, din moment ce ele sunt încrucișate. Nu se poate să nu ți se ivească vreo minge de pasat și pentru mine, așa că ar fi nedrept să te las să te înec de unul singur, după ce am înotat atâția ani împreună. Iar dacă mă voi speria pe drum, am să-ți comunic.

Am luat foile și-am întrebat din nou:

— Vrei să le transcriu?

— Nu. După ce-am discutat, chiar îți cer să le transcrii!

— Foarte bine. O sugestie. Cum ai să pornești, vrei să declari război telefonând clientului? Știi că ea ne-a lăsat și acel număr de telefon neînregistrat, dar bineînțeles că ei îl ascultă și pe ăsta. Vrei s-o caut?

— Da.

Am luat telefonul și am sunat.

• CAPITOLUL TREI •

Pe la miezul nopții, înainte să mă culc, am trecut prin bucătărie, să verific dacă Fritz încuiase bine ușa din spate, și am zărit pe masă, într-un vas, aparatul pentru lapte bătut. Mie îmi plăcea laptele bătut cu chec, deci pâinea prăjită sau covrigii crocanți ar fi fost nepotriviți. A doua zi, miercuri, pe la ora nouă, când am coborât, știam că voi fi bine hrănit. Fritz era în bucătărie, pe lângă foc. I-am zis bună dimineața și m-am dus spre frigider, să-mi iau sucul de portocale. Wolfe, care-și servea micul dejun în camera lui, pe o tăviță pe care i-o aducea Fritz, pleca în camera florilor de la mansardă, pentru cele două ore pe care le petrecea în fiecare dimineață cu orhideele – auzisem liftul, ca de obicei. Ducându-mă spre măsuța de la perete, unde-mi luam micul dejun, l-am întrebat pe Fritz dacă e vreo problemă.

— Da. Și tu v-a trebui să mă lămurești.

— Nu ți-a explicat el?

— Nu. Mi-a spus numai că e obligatoriu ca ușile să fie încuiate tot timpul, și ferestrele la fel, și că eu trebuie să fiu – ce înseamnă asta – *circumspect*?

— Adică să fii atent la fiecare pas. Să nu spui nimănui la telefon ceva ce ar putea să apară în ziar. Când ieși, să nu faci nimic din ceea ce nu e bine să fie văzut la TV. De exemplu, „fetițe”. Stai deoparte. Și, de asemenea, să suspectezi orice străin.

Fritz nu ar fi trebuit să vorbească, ci să fie atent la cuptor, și așa a și făcut, în timp ce checul ajungea la nuanța de maroniu potrivită. După ce-mi puse pe masă tot ce-mi trebuia, inclusiv untul și cârnatul, îmi zise:

— Vreau să știu exact, Archie, și am dreptul s-o știu. Wolfe a spus că-mi vei explica tu. Bine. Explică-mi!

M-am întins după furculiță.

— Știi ce înseamnă F.B.I.-ul?

— Desigur. Mr. Hoover.

— Ei, la asta se gândește Wolfe. În interesul unui anumit client, noi intenționăm să-i strivim nasul. E numai o treabă de rutină, însă omul e nervos și va încerca să ne oprească. Dar inutil.

Am pus o bucățică de chec unde trebuia.

— Dar nu-i așa că-i mare tipul?

— Sigur. Cred că ai văzut și poze cu el.

— Da.

— Și cum ți se pare nasul?

— Nu prea grozav. Nu exagerat, dar totuși prea mare. Nu-mi place.

— Atunci ar trebui strivit! – am zis, băgând furculița în cârnat.

Deci Fritz era lămurit când am terminat masa și am mers spre camera de lucru. Cel puțin mesele erau bune pe ziua de azi. În timp ce curățăm pupitrele, rupeam foile din calendar și deschideam corespondența, plină de fleacuri, mă gândeam la un experiment. Dacă formam un număr, orice număr, să zicem al lui Parker, aș fi putut să aflu imediat dacă sunt ascultat. Era interesant să știu dacă ei reacționaseră deja la telefonul pe care-l dădusem doamnei Bruner. Dar am renunțat. Intenționam să respect strict instrucțiunile primite. Așa că mi-am luat bloc-notes-ul, am deschis safe-ul ca să scot cecul, m-am dus la bucătărie să-i spun lui Fritz să nu mă aștepte la prânz, apoi în hol, la cuier, să-mi iau haina și pălăria, și am plecat.

Mă plimbam pur și simplu, mergând spre est. E ușor să recunoști o „coadă”, chiar una discretă, mai ales într-o zi de iarnă ca asta, când un vânt rece, tăios ținea în loc traficul, dar nu era exclus ca ei să știe deja unde mă duc, și-atunci de ce să-și bată capul?

La bancă, în Lexington Avenue, am avut plăcerea de a vedea ochii casieriței mărindu-se puțin când a aruncat o a doua privire asupra cecului. Încercam și eu una din plăcerile celor bogați. Apoi am ieșit și m-am întors în oraș. Aveam de mers cam două mile, dar nu era decât zece și douăzeci și-mi place să mă

plimb. Dacă băieții mă urmăreau, le făcea și lor bine la picioare și la plămâni.

Clădirea de patru etaje de pe 64 Street, între Madison și Park avea o lățime de cel puțin două ori mai mare decât aceea din piatră maronie a lui Wolfe; dar nu era maronie. Ușa către vestibul era solidă, în schimb cea interioară, numai dintr-un grătar metalic și sticlă. Mi-a fost deschisă de un om în negru, fără buze, care schiță un fel de zâmbet numai după ce-mi află numele. Mă conduse înăuntru, deschise o ușă în stânga și mă invită să intru.

Era un birou – mobilă de cabinet, un safe, două mese de lucru, etajere, o altă masă pliantă. Pe peretele din spate, o fotografie a clădirii Bruner. Privirea rapidă aruncată în jur întâlni o față, o față ce merita s-o privești, a unei persoane de sex feminin, care stătea la unul din birouri. Ochii ei căprui îmi întâlniră privirea.

— Sunt Archie Goodwin, am spus.

Ea înclină din cap:

— Sunt Sarah Dacos. Luați loc, domnule Goodwin.

Ridică receptorul unui telefon, apăsă un buton, într-o clipă spuse cuiva că am sosit, lăsă receptorul la loc și mă anunță că doamna Bruner coboară imediat.

Șezând, am întrebat-o:

— De cât timp lucrați cu doamna Bruner?

Zâmbi:

— Trebuie să-mi mențin forma.

Zâmbea foarte ușor.

— De când? – am insistat.

— De aproape trei ani. Vreți să știți cu exactitate?

— Poate mai târziu. Să aștept până va veni doamna Bruner?

— Nu e nevoie. Doamna Bruner mi-a spus că-mi veți pune niște întrebări.

— Atunci voi începe. Ce ați făcut înainte?

— Am fost stenografă la Societatea Bruner și apoi secretara domnului Thompson, vicepreședintele.

— Ați lucrat cumva pentru Guvern? Sau, de exemplu, pentru F.B.I.?

Ea zâmbi:

— Nu, niciodată. La douăzeci și doi de ani am început să lucrez la Societatea Bruner. Acum am douăzeci și opt. Nu vă notați?

— Aici – am zis, și mi-am dus mâna la frunte. Ce vă face să credeți că vă urmărește F.B.I.-ul?

— Nu știu dacă este F.B.I.-ul. Dar bănuiesc, pentru că altcineva n-ar putea fi.

— Cât de sigură sunteți că ați fi urmărită?

— Oh, sunt sigură. Nu că m-aș uita tot timpul în spatele meu, sau ceva de genul ăsta, dar programul meu aici e neregulat, plec de la birou la diferite ore, dar întotdeauna când ajung la stația de autobuz un bărbat vine în spatele meu și coboară de fiecare dată unde cobor și eu. Același om.

— Autobuzul pentru Madison Avenue?

— Nu. Pentru Fifth Avenue. Locuiesc în suburbie.

— Când a început?

— Nu sunt sigură. Prima oară când am observat a fost luni, după Crăciun. E acolo și dimineața. Și seara, dacă ies. Nu știam că așa se procedează. Credeam că dacă urmărești pe cineva, nu vrei să fii văzut.

— Depinde. Sunt cazuri când ții să fii observat. Asta se numește „coadă” la vedere. Puteți să-l descrieți?

— Sigur că pot. E mai înalt cu 6-7 inci decât mine, cam de 30 de ani, poate puțin mai mult, o față prelungă și o bărbie în unghi drept, și o gură mică, inexpresivă. Ochii sunt verzi-cenușii. Poartă mereu pălărie, deci n-aș putea preciza cum are părul.

— S-a întâmplat vreodată să-i vorbiți?

— Bineînțeles că nu!

— Ați făcut vreo sesizare la poliție?

— Nu. Deoarece avocații m-au sfătuit să nu fac asta. Avocații doamnei Bruner. Spuneau că dacă este F.B.I.-ul ei pot afirma oricând că e o simplă verificare de siguranță.

— Așa e. Pot. Și chiar o fac. Apropo, dumneavoastră i-ați sugerat doamnei Bruner să trimită cărțile?

Ea ridică o sprânceană. Era o sprânceană foarte drăguță.

— Nu, de ce? Nu citisem cartea. Am citit-o abia după aceea.

— După ce au început să vă urmărească?

— Nu, după ce ea s-a hotărât să trimită toate exemplarele.

— Știți cine i-a dat ideea să facă asta?

— Nu știu dacă a fost într-adevăr cineva – zâmbi ea. Mi se pare firesc să mă întrebați și pe mine, din moment ce sunteți detectiv, dar cred că ar fi mult mai normal să o întrebați direct pe ea. Chiar dacă aș ști că cineva i-a sugerat această idee, nu cred…

Se auziră pași în hol, apropiindu-se, și doamna Bruner apăru. Când a intrat, m-am ridicat, la fel și Sarah Dacos. Am mers în întâmpinarea ei, i-am luat mâna pe care mi-o oferea și i-am întors salutul; când se îndreptă spre cealaltă masă și luă loc, m-am așezat și eu. Aruncă în silă o privire teancului de hârtii adunate, le dădu la o parte și mi se adresă:

— Presupun că vă datorez mulțumiri, domnule Goodwin. Mai mult decât mulțumiri.

Am dat din cap:

— Nu, nu-mi datorați nimic. Dar asta nici nu mai contează, având în vedere că cecul a fost deja depus la bancă, în ciuda faptului că nu fusesem de acord. Acum trebuie să-mi fac slujba și eu mă conformez.

Am scos din portofel hârtia pe care o luasem din sertarul biroului și i-am înmânat-o. Pe ea scrisesem următorul text:

Domnului Nero Wolfe
914 West 35 Street
New York City 1

6 ianuarie, 1965

Dragă domnule,

În urma discuției noastre de ieri, vă angajez pe această cale, urmând să acționați în interesul meu, în problema pe care am prezentat-o. Cred că Biroul Federal de Investigații este responsabil pentru spionarea mea, a familiei și asociaților mei, din motivele pe care vi le-am relatat. Dar oricine ar fi responsabil, va trebui să investigați și să vă străduiți să-i opriți. Oricare ar fi rezultatul, cei 100.000 de dolari oferiți în momentul angajării nu vor mai reprezenta o sumă asupra căreia să ridic pretenții. Voi plăti toate cheltuielile care-mi revin, și dacă veți obține rezultatul dorit de mine, mă angajez să plătesc un onorariu pe care-l veți fixa.

(*Doamna Lloyd Bruner*)

O citi de două ori, prima dată în grabă, apoi cuvânt cu cuvânt.

— Presupun că-mi cereți să semnez asta?

— Da.

— Nu pot. Nu semnez niciodată nimic dacă n-a fost citit de avocatul meu.

— Puteți să-l sunați și să i-o citiți.

— Bine, dar telefonul meu este ascultat!

— Știu. Pur și simplu e posibil ca, atunci când vor afla că i-ați dat mână liberă lui Nero Wolfe, ei să renunțe. Explicați-i asta avocatului. Nu neapărat că le-ar fi teamă de el, lor nu le e teamă de nimeni, dar cunosc multe din isprăvile lui. Cât despre ultima precizare, cu onorariul pe care l-ar fixa el, există și o condiție. Spune „dacă veți obține rezultatul dorit de mine”. Deci e clar că rămâne la aprecierea dumneavoastră, așadar nu semnați un cec în alb. Avocatul va fi de acord.

Ea îl citi din nou, apoi ridică ochii căprui închis și mă privi:

— Nu pot să fac asta. Avocații mei nu știu că am fost la Nero Wolfe. Ei n-ar fi de acord. De fapt, nu știe nimeni, în afară de domnișoara Dacos.

— Atunci ne împotmolim – am întors-o. Doamnă Bruner, domnul Wolfe nu poate aborda subiectul ăsta fără ceva scris. Dacă treaba se încinge și vreți să renunțați, îl lăsați baltă? Dacă doriți să opriți acțiunea pentru care l-ați angajat și vreți să recuperați banii?

— Nu mi-aș permite… Nu sunt atât de josnică, domnule Goodwin.

— Bun. Atunci faceți pasul hotărâtor și semnați asta.

Ea se uită la foaie, la mine, din nou la foaie și la domnișoara Dacos.

— Sarah, ia asta și fă o copie.

— Am una pregătită – am spus și i-am dat-o. Bineînțeles, o citi și pe aceasta. Fusese bine antrenată, de soț, sau de avocați, după moartea lui. Luă un stilou de pe birou și semnă originalul, apoi mi-l dădu.

— Deci ăsta era motivul pentru care domnul Wolfe dorea să veniți să mă vedeți în dimineața asta – spuse ea.

Am aprobat:

— Parțial. Dorea să-i pun câteva întrebări domnișoarei Dacos despre urmăritori și am făcut-o. Am văzut și eu oamenii care vă urmăreau ieri. Când ați plecat, v-au urmărit îndeaproape doi indivizi într-o mașină, căreia i-am notat numărul. Erau de la F.B.I. Vor să știți asta. De acum înainte cred că nu vă vom mai întreba sau comunica nimic, decât atunci când vom avea un răgaz, dar trebuie să aranjăm într-un fel. De când ați citit cartea, știți că ei obișnuiesc să „ascundă” microfoane… Aveți idee dacă această cameră este ascultată?

— Nu, nu știu. Sigur că m-am gândit la asta, am examinat-o de multe ori. Dar ar fi trebuit să pătrundă în casă, pentru a pune așa ceva înăuntru!

— Da. Doar dacă electronica nu a inventat între timp ceva ce noi nu știm, deși mă îndoiesc. Nu

vreau să exagerez, doamnă Bruner, dar nu orice loc din casa asta este potrivit pentru a putea discuta. Adevărat că e rece afară, dar puțin aer curat nu cred că v-ar face rău. Dacă v-ați lua o haină…

Ea aprobă:

— Vedeți, domnule Goodwin, în propria mea casă! O.K.!

Se ridică.

— Așteptați aici – îmi spuse, apoi plecă.

Sarah Dacos îmi surâse:

— Puteați merge sus – zise – eu nu. Aud prin pereți, și nici nu trag cu urechea pe la uși.

— Nu?

Am privit-o cu plăcere, de sus până jos, bucuros că-mi dăduse ocazia. Era o frumusețe.

— Cine știe, ați putea fi curioasă și, ca să vă lămuriți, ar fi singura cale. O spun în glumă, căci știu că maniera nu v-ar place.

— De unde știți?

— Cunoștințele mele despre natura umană. N-ați mers nici măcar la cel care vă urmărea, să-l întrebați cum vă numiți și ce doriți.

— De ce? Credeți că ar fi trebuit?

— Nu. Dar nu ați făcut-o. Pot să vă întreb, dansați?

— Uneori.

— Aș ști mai multe despre dumneavoastră dacă ați dansa cu mine. Să nu înțelegeți prin asta că vă suspectez pentru posibilitatea de a lucra cu F.B.I.-ul. Dacă v-ar avea aici, în casă, nu ar mai fi nevoie să o urmărească pe doamna și întreaga familie. Singurul motiv pentru care eu…

Clienta apăruse în ușă. Nu-i auzisem pașii. Asta era rău. Domnișoara Dacos era drăguță, dar nici chiar așa, să nu mai aud pașii, chiar dacă vorbeam. Asta nu putea însemna decât că părerea mea negativă despre afacere mă influența, nefiind atent mereu și în totalitate, și nu era în regulă. În timp ce mergeam după ea, spre ieșire, eram îngândurat. Omul în negru deschise ușa, am ajuns în vestibul și de acolo în vântul de ianuarie.

Am mers spre Est, către Park Avenue și ne-am oprit la colț.

— Putem vorbi mai bine pe loc – am spus – în primul rând trebuie să dispunem de dumneavoastră când avem nevoie. Este obligatoriu să păstrați secret tot ce se va întâmpla. Se prea poate ca eu și domnul Wolfe să fim nevoiți să ne părăsim casa și să ne ascundem pe undeva. Dacă primiți un mesaj, prin telefon sau altfel, nu contează cum – că pizza este acră – mergeți imediat la Churchill Hotel și căutați un om numit William Coffey. E ajutor de ofițer la securitate. Puteți să faceți asta deschis. El va avea ceva pentru dumneavoastră, fie să vă comunice, fie să vă dea. Pizza este acră. Churchill Hotel, William Coffey. Țineți minte. Nu notați.

— Nu voi nota – era încruntată. Bănuiesc că sunteți siguri că putem avea încredere în el.

— Da. Dacă ne-ați fi cunoscut suficient de bine, pe domnul Wolfe și pe mine, nu m-ați mai fi întrebat asta. Ați înțeles?

— Da.

Își strânse gulerul hăinii de blană, nu părea zibelină, ceva asemănător.

— O.K. Acum dacă trebuie să ne căutați pentru un lucru ce nu suportă amânare, mergeți la o cabină telefonică, formați numărul domnului Wolfe și spuneți oricui vă răspunde – Fido este bolnav –, numai atât, și închideți. Așteptați două ore, apoi mergeți la Churchill, la William Coffey. Pentru orice ar întreprinde ei, sau pentru orice ar trebui să știm, sunați-ne. Fido este bolnav.

Era în continuare încruntată:

— Dar vor afla de acest Coffey chiar după ce voi merge la el prima oară.

— Nu-i nimic. Nu-i exclus să-l folosim o singură dată. Lăsați asta în seama noastră. De fapt, începând de acum vă puteți considera scoasă din problemă, doamnă Bruner. Noi lucrăm pentru dumneavoastră, dar nu împreună cu dumneavoastră, sau în jurul dumneavoastră. Probabil că nu vom avea deloc nevoie să vă contactăm. Tot ce v-am spus este

numai din precauție. Dar mai este ceva ce ar trebui să știu acum. Ați afirmat că ați venit la domnul Wolfe și i-ați oferit un cec cu șase cifre din cauză că pur și simplu sunteți enervată. Desigur că o femeie bogată, cum sunteți dumneavoastră, poate să pornească și numai de la un asemenea motiv, deși e greu de crezut. Am un sfat bun. Dacă e ceva ascuns pe undeva, despre dumneavoastră sau ai dumneavoastră, ceva ce nu vreți să iasă la iveală, și vă e teamă că ei o vor face, eu trebuie s-o știu. Nu neapărat ce este, dar cel puțin cât e de urgent. Sunt pe aproape?

O rafală de vânt o pălmui, făcând-o să-și îndoaie spinarea și să-și ascundă capul în guler.

— Nu – spuse ea, dar vântul duse cuvântul mai departe și atunci repetă mai tare. Nu!

— Dar sigur că ar putea.

Ochii ei erau ațintiți asupra mea, însă vântul o făcea să-i țină pe jumătate închiși.

— Nu vom discuta asta, domnule Goodwin, – îmi spuse. Presupun că fiecare familie își are „ce-ul” ei. Probabil că nu m-am gândit suficient la acest risc în momentul în care am trimis cărțile, dar m-am gândit după aceea și nu regret. Nu am nimic de ascuns, după câte știu eu. Până acum.

— Asta-i tot ce aveți de spus?

— Da.

— Dacă și când veți vrea să spuneți mai multe, știți ce trebuie să faceți. Ce este acră?

— Pizza.

— Cine-i bolnav?

— Fido.

— Ce nume căutați?

— William Coffey. La Churchill.

— E de ajuns. Mai bine vă întoarceți. Vi s-au înroșit urechile. Probabil că o să vin din nou aici într-o bună zi, dar Dumnezeu știe când.

Ea îmi apucă brațul.

— Ce aveți de gând să faceți?

— Să mă uit peste tot împrejur. Să fac zgomot. Să-mi bag nasul unde nu trebuie!

Voia să mai adauge ceva, dar s-a hotărât să nu mai spună, s-a întors și a plecat.

Am așteptat până a ajuns în dreptul ușii, a intrat, și apoi am luat-o spre Vest. Nu avea niciun rost să mă uit pe la ferestre, în schimb am aruncat o privire mașinilor parcate, în timp ce treceam, și în această parte a bulevardului Madison era una singură, cu doi bărbați în față. M-am oprit. Nu se uitau la mine; nu păreau antrenați în Washington. M-am dat înapoi câțiva pași, mi-am scos carnețelul și am mâzgălit numărul de înregistrare al mașinii. Dacă o vor pe față, de ce nu? Dar ei tot nu se uitau la mine și am mers mai departe. Ieșind din Madison, nu mi-am mai făcut probleme în privința „cozii". Stabilisem, în noaptea trecută, de la o cabină telefonică, să mă întâlnesc cu un tip pe care-l cunoșteam, Al Goller. Ceasul meu arăta 11:35, îmi rămăsese timp suficient, așa că m-am oprit ici-colo în drum, ca să mă uit prin vitrinele magazinelor. La colțul lui 65 Street am intrat într-un magazin universal cu bufet, am comandat un sandwich cu vită și pâine de secară și un pahar de lapte. Când mi-au fost aduse, am mai cerut o plăcintă cu mere și cafea. La 12:27 am terminat a doua ceașcă, m-am învârtit în scaun și am privit pe geam. La 12:31 un taxi maro cu galben se opri la stop și atunci am plecat cât am putut de repede, dar m-a reținut puțin o femeie care stătea în ușă. M-am dus, am urcat repede, în timp ce Al puse tăblița cu OCUPAT și semnaliză, și am plecat.

— Niciun polițai, sper – îmi aruncă Al peste umăr.

— Sper și eu. „Arabi pe cămile". Să mă mai uit puțin, ca să fiu sigur. M-am mai întors de câteva ori, să privesc cu atenție în urmă. În zece minute clarificasem cu el toate datele problemei. I-am vorbit despre First Avenue și 36 Street. I-am dat acolo întâlnire și i-am spus să mă aștepte 20 de minute și, dacă nu apar, să plece. Aș fi putut să-mi rezolv și singur treburile, dar dacă clientul își putea permite, m-am gândit că Al mi-ar fi de ajutor. Poate de multe ori. Am mers spre Sud, am intrat într-o

clădire care cu trei ani în urmă nu era acolo, am consultat tabelul de pe peretele din hol, de unde am aflat că *Evers Electronics* se afla la etajul opt și am luat liftul.

Se întinseseră pe tot etajul opt; masa recepționerului era chiar unde am ieșit din lift, dar nu aveau, ca de obicei, o femeie, ci un tip voinic, lat în umeri, cu o mutră pătrată și ochi neprietenoși. Am trecut pe lângă el și i-am spus:

— Cu domnul Adrian Evers, vă rog. Numele meu este Archie Goodwin.

Nu m-a crezut. Nu m-ar fi crezut nici dacă-i spuneam că suntem în 6 ianuarie.

— Sunteți programat? – mă întrebă.

— Nu; lucrez pentru Nero Wolfe, detectiv particular. Am niște informații pentru domnul Evers.

Nu a crezut nici asta:

— Nero Wolfe spuneți?

— Da. Să aduc o biblie?

N-am mai făcut efortul să-l detest; luă telefonul, vorbi cu cineva, ascultă, îl puse la loc în furcă, se ridică și-mi spuse:

— Rămâi aici – apoi îmi aruncă o privire „de sus”, încercând să-și dea seama dacă merită sau nu să mă introducă.

Ca să-i dau de înțeles că mă interesează foarte puțin persoana lui, i-am întors spatele și am început să mă uit la o fotografie de pe un perete, care reprezenta o clădire întinsă, cu două etaje, având inscripția EVERS ELECTRONICS DAYTON PLANT. Aproape eram gata și cu număratul ferestrelor, când se deschise o ușă și o femeie îmi pronunță numele, invitându-mă s-o urmez. Am mers după ea pe hol și, după colț, am ajuns la o ușă pe care scria MR. EVERS. A deschis ușa; eu am intrat și ea nu. Omul era așezat la un birou, între două ferestre, mușcând dintr-un sandwich. Am înaintat doi pași, m-am oprit și am zis:

— N-aș fi vrut să vă întrerup de la masă.

Continuă să mestece, privindu-mă prin ochelarii fără rame. Avea o față plăcută, pe care, totuși, n-o

bagi în seamă decât dacă-ți propui. Când înghiți, luă o gură de cafea dintr-un pahar de plastic, apoi spuse:

— Mă întrerupe întotdeauna cineva. Ce e cu Nero Wolfe și informația? Ce fel de informație?

Mușcă din nou din sandwich. Am mers către un scaun, aflat la celălalt capăt al biroului său.

— Se poate chiar s-o rețineți – i-am zis. E în legătură cu un contract guvernamental.

El mestecă și înghiți, apoi întrebă:

— Nero Wolfe lucrează pentru Guvern?

— Nu. Lucrează pentru un client particular. Ceea ce îl interesează pe client este faptul că datorită unei verificări de securitate, făcută de un ofițer al companiei dumneavoastră, Guvernul e pe cale să renunțe la un contract. Este o chestiune de interes public și…

— Cine este clientul?

— Nu-l pot numi. Este secret, și…

— E cineva legat de compania noastră?

— Nu. În niciun caz. După cum spuneam, interesul public este în joc, înțelegeți? Dacă dreptul de a face verificări devine abuziv, atunci drepturile de proprietate sau personale ale cetățenilor sunt violate. Clientul domnului Wolfe este interesat de acest aspect al problemei. Orice îmi veți spune va fi strict confidențial și folosit numai cu permisiunea dumneavoastră. Natural, nu vreți să vă pierdeți contractul, am înțeles că este unul serios, dar, de asemenea, în calitate de cetățean, nu doriți nici să fie făcută vreo nedreptate. Din punctul de vedere al clientului domnului Wolfe, aceasta este problema.

Încetă să mai mănânce, își puse sandwich-ul jos și se uită la mine:

— Spuneați că aveți o informație. Ce anume?

— Ei bine, ne gândeam că este posibil să nu știți că s-ar putea rezilia contractul.

— Păi chestia asta o mai știu încă o sută de persoane. Altceva?

— Aparent, motivul rezilierii ar putea fi că verificarea făcută asupra vice-președintelui dumneavoastră mai vârstnic descoperă anumite

lucruri despre viața lui personală. Asta ridică două întrebări: cât de adevărate sunt acele așa-zise fapte; și dacă ele într-adevăr pun în pericol securitatea companiei dumneavoastră. A ajuns acel ofițer să descopere un punct care doare? Sau poate dumneavoastră?

— Mai doriți și altceva?

— Atât. Și cred că e suficient, domnule Evers. Dacă nu doriți să discutați cu mine, puteți discuta cu domnul Wolfe, personal. Dacă nu-i cunoașteți atitudinea și reputația, verificați-l. El mi-a spus să vă aduc la cunoștință faptul că, dacă dumneavoastră ați obține vreun beneficiu din ceea ce face el, nu pretinde niciun fel de onorariu. El nu-și caută un client; are deja unul.

Privea încruntat la mine:

— Fă-mă să înțeleg. Clientul este un ziar?

— Nu.

— O revistă? *Time*?

— Nu – mă hotărâi să-mi lărgesc puțin atribuțiile și să-i spun mai mult – nu vă pot spune decât că este persoană particulară, care crede că F.B.I.-ul…

— Nu pot să cred. Și nu-mi place deloc: – apăsă un buton de pe o placă. Sunteți de la F.B.I.?

Am spus nu și am continuat, dar ușa se deschise și apăru o femeie, cea care mă adusese la el, și Evers lătră la ea:

— Condu-l pe acest om afară, domnișoară Bailey. La lift!

Am obiectat. I-am spus că, dacă discuta cu Nero Wolfe, un lucru mai rău decât că se putea să piardă contractul nu s-ar fi întâmplat, și oricum era pierdut, și dacă mai exista vreo șansă să-l salveze…

Dar privirea lui Evers îmi spunea că situația era cât se poate de proastă, în timp ce se apropia de birou ca să apese pe un alt buton. Niciun fel de ofertă și nici vreo altă șansă pentru nimeni. M-am ridicat și am ieșit, cu femeia ținându-se după mine; trecând prin antecameră, mă gândeam că nu e deloc o zi bună pentru mine.

Așteptam la lift, ușile s-au deschis și, în timp ce intram, a ieșit un bărbat care nu-mi era necunoscut. Lucrând la un caz, cu un an în urmă, tratasem cu un oarecare Morrison de la F.B.I., și tocmai el era tipul. Ochii noștri se întâlniră și ne-am recunoscut. Dându-mi mâna, îmi spuse:

— Ia uite! A început Nero Wolfe să folosească electronica?

I-am oferit un zâmbet și o strângere de mână amicală:

— Ei, încercăm și noi să ținem pasul. Avem de gând să supraveghem o anumită clădire de pe 69 Street!

Am intrat în lift și, în timp ce apăsam butonul, am continuat:

— Folosim ultimele „vârfuri” ale electronicii.

A râs, pentru a fi politicos, și a răspuns că acest fapt îi va obliga să comunice în coduri. Ușile se închiseră. În mod sigur nu era ziua mea bună. Dădusem greș cu Evers și era foarte neplăcut, ca în orice situație în care te împotmolești; Dumnezeu știe dacă mai avea să-mi folosească ceea ce mă chinuisem să aflu până atunci. Îmi mișcăm tălpile pe trotuarul tare, și vreau să spun că nici moralul nu-mi era prea sus, îndreptându-mă spre centru.

Trecuseră mai mult de douăzeci de minute, și Al plecase. Erau multe taxiuri la ora aceea pe First Avenue, am făcut semn unuia și i-am spus șoferului adresa.

• CAPITOLUL PATRU •

În acea miercuri noapte, la unsprezece fără un sfert, pesimist și frânt de oboseală, am urcat scările de piatră maronie ale casei și am apăsat butonul soneriei. Fritz mă întrebă când veni dacă nu doresc rață încălzită și eu am mormăit că nu. Mi-am pus pălăria și haina în cuier și am intrat în birou, unde cine credeți că era: geniul nemaivăzut, la masa lui, în scaunul făcut pentru a șaptesprezecea aniversare, cu o sticlă de bere și un pahar pe tavă, instalat confortabil și citind cartea lui preferată, „Bogăția limbii noastre" de Lincoln Barnett. Am mers la masa mea, am tras scaunul și m-am așezat. Mă așteptam să ridice privirea când va termina paragraful.

Și așa și făcu. Puse la pagina la care rămăsese acel minunat semn de carte, făcut dintr-o fâșie subțire de aur, pe care i-l dăruise cu câțiva ani în urmă un client, și lăsă cartea jos.

— Ai cinat, bineînțeles – îmi spuse.

— Nu, nu am cinat. Scuză-mă că-mi mișc picioarele. Am mâncat ceva grețos într-o bombă în Bronx. A fost…

— Fritz va încălzi rața, și…

— Nu, nu încălzește nimic. I-am spus că nu. A fost de departe cea mai scârboasă zi și o voi încheia la fel. Îți voi raporta totul și mă voi duce la culcare în starea asta tâmpită. În primul rând…

— Greșești, trebuie să mănânci!

— Am zis că nu. Mai întâi, clientul.

I-am prezentat, cuvânt cu cuvânt, cele întâmplate, incluzând pe cei doi indivizi din mașina parcată căreia îi luasem numărul. La sfârșit am mai adăugat câteva opinii, și anume: (a) ar fi curată pierdere de vreme să mai verific numărul, (b) Sarah Dacos ar putea fi probabil scoasă din calcul, sau pusă pe listă doar pentru referințe viitoare, și (c) orice ar îi fost

murdar sau ascuns în familia Bruner, ei erau încă departe de a descoperi, după părerea clientei. Când m-am ridicat să-i dau hârtia semnată de doamna Bruner, el pur și simplu o privi și-mi spuse s-o pun în seif.

I-am relatat de asemenea, în amănunt, ce făcusem la Evers, incluzându-l, bineînțeles, pe Morrison. Singura părere pe care o aveam asupra chestiunii a fost că nu l-am „lucrat" cum trebuie, că ar fi fost mai bine dacă i-aș fi spus că deținem o informație secretă, pe care el nu o posedă și nici n-ar putea-o obține, și probabil că noi am fi în stare să facem presiuni ca să salvăm contractul lui, dar că am face asta doar dacă am fi plătiți. Desigur, că ar fi fost riscant, dar e posibil ca astfel să-l fi făcut să deschidă gura. Wolfe clătină din cap și îmi spuse că asta ne-ar fi făcut prea vulnerabili.

M-am ridicat, am ocolit biroul lui, am mers la raftul cu dicționarul, l-am deschis, am găsit ce voiam și m-am întors la scaunul meu.

— „Capabil de a fi rănit" – am spus – „predispus la atac sau injurie". Asta înseamnă vulnerabil. Ar fi interesant să devenim mai vulnerabili decât suntem acum. Dar să termin cu ziua. Mi-a luat toată după-amiaza ca să-l caut pe Ernst Muller, cel care e învinuit de „aranjarea" transportului acelor proprietăți furate, dincolo de granițele Statelor Unite, eliberat pe cauțiune; el s-a purtat chiar mai urât ca Evers. I-a venit ideea să mă împuște și, cum nu era singur, a trebuit să reacționez și cred că i-am rupt brațul. Apoi…

— Ești rănit?

— Numai în sentimente. Apoi, după ce am mâncat „greața" aceea, am plecat după Julia Fenster, care a fost sau n-a fost acuzată pentru spionaj, judecată și achitată, și uite-așa mi-am petrecut seara, toată, încercând să dau de ea. În cele din urmă, i-am găsit fratele, unul care într-adevăr e frate, dar nu al ei, și care este pește. Nimeni altcineva în locul meu n-ar fi putut obține mai puțin de la o zi. E un record. Și aceștia sunt cei trei în care ne pusesem speranțele

cele mai mari. Nu mai sunt în stare să aștept programul pentru mâine. O să mi-l pui sub pernă.

— E de vină stomacul – îmi zise. Dacă nu rață, atunci măcar o omletă.

— Nu.

— Caviar. Am cumpărat o livră, proaspăt.

— La naiba! Știi cât de mult îmi place caviarul. N-am curaj să-l insult.

Și-a turnat bere, a așteptat până ce spuma a scăzut jumătate de inci, a băut, și-a lins buzele și m-a privit:

— Archie, ai de gând să mă necăjești și să mă faci să returnez cecul?

— Nu. Știi că nu sunt în stare.

— Atunci pălăvrăgești degeaba. Ești conștient că am acceptat angajamentul, deși am fost de acord că e absurd. Amândoi am spus-o. Este în mod clar neverosimil ca vreuna din sugestiile domnului Cohen să ne ofere vrun punct de plecare, dar să presupunem că una ar putea. Suntem la mila vicisitudinilor sorții; putem doar să propunem, nu să comandăm. Nu am niciun program pentru mâine, deoarece depindea de azi. Unele înțepături pot determina pe cineva să reacționeze, nu ai de unde să știi dacă ziua de astăzi va fi fără urmări. Mâine, sau poate săptămâna următoare. Ești obosit și înfometat. Începi să faci confuzii, mănâncă ceva!

Am dat din cap că nu.

— Ce se aude cu ziua de mâine?

— Vom vedea mâine dimineață. Nu în noaptea asta – și își luă cartea.

M-am ridicat, am dat un picior scaunului, am luat hârtia de pe birou și am pus-o în seif, am mers în bucătărie și mi-am turnat un pahar cu lapte. Fritz se dusese la culcare. Am realizat că o insultă la adresa caviarului poate fi o insultă și la adresa laptelui. L-am pus la loc în carton, am luat un alt pahar și sticla de Old Sandy bourbon, am turnat trei degete și am luat o înghițitură serioasă. Asta va avea grijă de greață; înainte de a mă duce să văd dacă ușa din spate era bine zăvorâtă, am terminat bourbon-ul, am

clătit paharul și apoi am mers în camera mea și mi-am pus pijamaua și papucii. M-am gândit chiar să-mi iau pătura electrică, dar i-am dat vot de blam. Strâns în așa ceva, ai impresia că ești pedepsit. Am luat din patul meu numai perna, iar cearșafuri și pături din dulapul de pe hol. Cu brațele încărcate, am intrat în birou, am mutat pernele canapelei și am întins cearșafurile. În timp ce desfăceam o pătură, am auzit vocea lui Wolfe:

— Mă întreb pentru ce e nevoie de asta.

— Eu nu!

Am întins o pătură, apoi și pe cealaltă și m-am întors:

— Ai citit cartea. Ei se mișcă rapid, când vor și dacă vor. Pornind de la ceva date, ar putea să facă și un picnic aici, când nu suntem acasă. Și seiful…

— Ei, nu! Exagerezi. Să deschidă un seif într-o casă locuită?

— Nici n-ar avea nevoie, în cazul antichității ăsteia. Ar trebui să citești ceva cărți de electronică – am zis, înfășurându-mi picioarele în pătură.

El își împinse scaunul în spate, se ridică, spuse „noapte bună” și plecă luând *Bogăția limbii noastre*.

Joi dimineață erau mari șanse ca Fritz, atunci când va veni cu tava pe care aducea micul dejun, să-mi comunice și invitația de a merge la un scurt instructaj, dar n-o făcu. Deci, până când Wolfe avea să se întoarcă din camera plantelor, adică până la unsprezece, îmi ocupai timpul cu cele obișnuite; era aproape zece, când aranjasem totul – așternutul dus la locul lui, micul dejun luat, „Times” răsfoită, poșta deschisă, pusă sub prespapierul de pe biroul lui Wolfe, și Fritz lămurit. Lămurit, dar nu liniștit. Avea o bună memorie a situațiilor neplăcute, cum aveam de altfel și noi, mai ales a acelei nopți, când o pușcă mitralieră, de pe un acoperiș de vis-à-vis, distrusese camera plantelor, spărgând sute de panouri de sticlă și nimicind mii de orhidee. Avea ideea că am dormit în birou, deoarece aveam camera spre 36 Street și că de acolo urma să se tragă din nou. I-am explicat că

sunt un paznic, nu un refugiat, dar nu m-a crezut și a spus-o deschis.

În birou, după ce am desfăcut corespondența, nu aveam decât de pierdut timpul. A fost un telefon pentru Fritz, de la omul cu peștele, l-am ascultat, dar nu am avut niciun semn că linia ar fi supravegheată, deși sigur era. Bravo pentru tehnicieni! Știința modernă a făcut în așa fel încât oricine poate face orice, dar nimeni nu poate ști ce dracu se întâmplă. Mi-am luat carnetul din sertar și am început să studiez informațiile secrete pe care Lon Cohen mi le dăduse, gândindu-mă la posibilități. Erau în total paisprezece nume și cel puțin cinci dintre ele erau sigur fără speranță. Din celelalte nouă atacasem trei, dar nu obținusem nimic. Rămăseseră șase, și le-am analizat unul câte unul. Am stabilit că cea mai promițătoare, sau, dacă vreți, cea mai puțin nepromițătoare era informația privind o femeie, care fusese concediată dintr-o slujbă de la Departamentul de Stat, așa că încercam să-i aflu numărul în cartea de telefon a Washingtonului, când sună soneria.

Mergând spre hol ca să mă uit prin vizor, mă așteptam să fie un străin, sau chiar doi. Unul în fața altuia. Sau, posibil, Morrison. Dar era o figură foarte cunoscută: Dr. Vollmer, al cărui cabinet se afla chiar în propria casă, în josul cartierului. I-am deschis, zicându-i că dacă e cu treburi de serviciu atunci să încerce la ușa următoare.

El rămase pe loc.

— Nicio grijă, am multe cazuri, Archie. Toată lumea e bolnavă. Dar am un mesaj pentru voi, primit chiar acum, prin telefon. Un bărbat, niciun nume. Mi-a spus să ți-l transmit, personal. Trebuie să fii la Westside Hotel, camera 214, pe 33 Street, la 11:30 sau cât de repede poți, și că trebuie să fii sigur că nu ești urmărit.

Sprâncenele mi se ridicară:

— Ce mesaj!

— Asta m-am gândit și eu. Mi-a spus că tu o să mă sfătuiești să-mi țin gura.

— O.K. Asta-ți și spun – și m-am uitat la ceasul de mână, era 10:47. Ce altceva a mai zis?

— Asta e tot, numai mesajul, după aceea m-a întrebat dacă vin să-ți comunic personal.

— Camera 214, Westside Hotel.

— Exact.

— Ce fel de voce?

— Nu era deosebită, nici joasă nici puternică. O voce de bărbat, normală.

— Bine, doctore, multe mulțumiri. Dar îți mai cerem o favoare. Avem în lucru ceva secret și probabil că ai fost văzut. Cineva e posibil să vrea să afle de ce ai venit. Dacă te-ntreabă careva ai putea să…

— Voi spune că mi-ați telefonat și am venit să mă uit la gâtlejul dumneavoastră.

— A, nu. De două ori greșit. El va ști și că nu-i nimic cu gâtul meu, și că nici n-ai telefonat. Cred că linia noastră e ascultată. Oricum, necazul e că dacă se prind că primim mesaje confidențiale prin dumneata, linia va fi sigur interceptată.

— Doamne! Dar este ilegal!

— Asta e cu atât mai drăguț. Deci, dacă va fi cineva să întrebe, ai putea să fii indignat și să spui că nu e treaba lui, sau ai putea fi obligat să vorbești, și atunci vei spune că ai venit să-i iei tensiunea lui Fritz, dar nu, nu ai dispozitivul. Ai venit…

— Am venit să-i aduc rețeta pentru „*escargots hourguignonne*”. Îmi place mai mult, fără legătură cu profesia. Plecă din ușă. Ai cuvântul meu, Archie, fii sigur că rămâne secret!

Am aprobat și i-am mulțumit din nou și el m-a rugat să-i transmit salutări lui Wolfe. Când am închis ușa, nu mi-am mai bătut capul să pun zăvorul, pentru că oricum plecam curând. M-am dus în bucătărie și i-am comunicat lui Fritz că tocmai primise rețeta pentru „*escargots hourguignonne*” de la dr. Vollmer, apoi în birou, unde am chemat camera plantelor de la telefonul casei. Refuzam să cred că ar putea să asculte și telefonul de interior.

Wolfe mi-a răspuns și i-am povestit. A mormăit și m-a întrebat:

— Ai vreo idee despre asta?

— Nici cea mai vagă. Nu F.B.I.-ul. De ce ar face-o? Probabil că am atins pe cineva din cei știuți și acum reacționează. Evers, sau domnișoara Fenster, sau chiar Muller. Vreo instrucțiune?

Îl agasasem și mi-a închis; am fost de acord c-o meritasem.

Apărea problema următoare: a descoperi și a anihila o „coadă" pretinde ceva timp, deci îmi trebuie ajutor să fiu punctual la acea întâlnire. Trebuia să fiu pe fază și pentru situația puțin probabilă, că Ernst Muller să se fi supărat pentru brațul „stricat" și să încerce să-mi întoarcă și el un compliment, așa că am luat tocul pentru umăr, mi l-am pus, am luat un Marley 38 și l-am încărcat. Dar îmi trebuia și altfel de muniție, așa că am deschis seiful și am luat o mie, în hârtii de zece și de douăzeci uzate, din fondul de rezervă. Desigur, mai puteau fi și alte variante, ca: a-mi face vreo poză cu vreo femeie goală în vreo cameră din hotel, sau cu vreun cadavru, dar astea rămânea să le rezolv atunci când aș fi fost pus în situație.

Era unsprezece fără un minut când am părăsit casa. Fără să mă uit în jur, am mers la magazinul universal din colțul cu Ninth Avenue, am intrat, am mers la cabina telefonică, am format numărul garajului din Tenth Avenue, unde se afla mașina Heron sedan, care-i aparținea lui Wolfe și pe care eu o conduceam. Tom Halloran, care lucra acolo de zece ani nu a răspuns, dar după ce am așteptat puțin l-am prins, i-am explicat ce avem de făcut și el mi-a zis că va fi gata în cinci minute. Gândindu-mă că n-ar fi rău să-i las chiar zece minute, am mai stat puțin să răsfoiesc niște prospecte dintr-un raft, apoi am plecat. Întorcându-mă pe 35 Street, am trecut de imobilul nostru, am făcut la dreapta în Tenth Avenue, am intrat în biroul garajului, l-am traversat și am mers la un *Ford sedan* cu motorul deja ambalat. Tom era la volan. M-am urcat în spate, mi-

am scos pălăria, înghesuindu-mă pe podea, direct pe jos, în timp ce mașina, pleca.

Probabil că ar fi fost loc pentru un om în acest tip de Ford, dar nu chiar pentru unul ca mine, de șase picioare înălțime, care nu este expert în contorsionări, așa că am avut mult de suferit. După vreo cinci minute, începusem să-l suspectez pe Tom că mă zdruncina intenționat la stopuri și viraje; oricum, eram complet înțepenit, coastele și picioarele îmi erau amorțite, iar când a oprit pentru a șasea oară l-am auzit spunându-mi:

— O.K. prietene. Totul e liber!

— La dracu, parcă-s bătut cu bâta!

El a râs. Mi-am ridicat capul și mi-am îndreptat umerii, m-am agățat de bancheta din spate, m-am săltat și mi-am pus pălăria. Eram la intersecția lui 33 Street cu Ninth Avenue.

— Cât ești de sigur? – l-am întrebat.

— Contează pe mine. N-aveau cum!

— Minunat. Dar data viitoare folosește o ambulanță. Vei găsi o bucată din urechea mea într-un colț. Poți s-o păstrezi ca amintire.

Am coborât. M-a întrebat dacă mai e altceva, i-am spus că nu, i-am mulțumit și a plecat.

Westside Hotel, situat în mijlocul cartierului, nu era tocmai o bombă, deși mulți ar fi fost tentați să-l numească așa. Avea fațada de culoare neagră de câțiva ani, de când îi refăcuseră intrarea și holul. Intrând, am ignorat pe oricine și orice, chiar și pe recepționerul plesuv, am mers întins spre liftul fără liftier, am apăsat pe buton și am urcat. Când am ieșit, am luat-o către ușa cea mai apropiată, m-am uitat la număr, mi-am deschis haina la piept, să pot scoate pistolul, și am rânjit. Dacă J. Edgar Hoover mă aștepta acolo, i-ar fi prins bine să se poarte frumos, altfel l-aș fi terminat. La camera 214, la jumătatea palierului, pe stânga, ușa era închisă. Ceasul arăta 11:30, am ciocănit, am auzit niște pași și ușa s-a deschis. Am rămas perplex. Aveam în față figura rotundă și roșie și ținuta masivă a inspectorului Cramer, de la Secția Omucideri Sud.

— La timp – zise el. Intră.

Se dădu într-o parte și eu am trecut pragul.

Ochii îmi erau atât de antrenați, încât am văzut automat totul, la intrarea în cameră. Un pat dublu, un dulap cu oglindă, două scaune, o masă cu o față de masă care trebuia schimbată, ușa deschisă la baie – asta în timp ce mintea mi se obișnuia cu șocul. Apoi, în timp ce-mi puneam pe pat haina și pălăria, am avut un alt șoc: pe masă, în dreptul unuia dintre scaune, cel fără brațe, se afla o cutie de lapte lângă un pahar. Pe Dumnezeul meu! O cumpărase și o adusese ca să-și trateze musafirul. Nu vă învinovățesc dacă nu credeți. Nici eu n-am crezut, dar chiar era acolo.

Merse la celălalt scaun, cel cu brațe, se așeză și întrebă:

— Ești singur?

— Bineînțeles. Respect întotdeauna instrucțiunile.

— Ia loc.

Mă îndreptai către celălalt scaun. El își ridică ochii cenușii spre mine:

— Telefonul lui Wolfe este ascultat?

Ochii mei îi întâlniră pe ai lui:

— Uite – am zis – sunt obișnuit să mă aștept la orice. Dar dacă aș fi făcut o listă de 100 de nume cu cei care ar fi putut fi aici, al dumitale nu ar fi fost pe ea. Această cutie cu lapte e pentru mine?

— Da.

— Atunci te afli în afara obligațiilor de serviciu. Nu ești inspectorul Cramer, pe care-l cunosc atât de bine, și nu-mi dau seama de ce-aș fi împotriva ta. De ce vrei să știi dacă telefonul e înregistrat?

— Pentru că nu-mi place să fac lucrurile mai complicate decât sunt. Îmi plac lucrurile simple. Vreau să-mi spui dacă aș fi putut să te chem aici doar dându-ți telefon.

— O, sigur că ai fi putut. Dar dacă ai fi făcut-o, ți-aș fi sugerat că mai bine am fi mers într-o plimbare.

El aprobă:

— În regulă. Vreau să știu, Goodwin. Am aflat că Wolfe s-a încurcat cu F.B.I.-ul și vreau să știu totul, să am imaginea completă. Chiar dacă ne ia toată ziua.

Am clătinat din cap:

— Așa ceva nu-ți intră în atribuții și tu ești conștient de asta.

El explodă:

— La dracu cu atribuțiile astea. Mă aflu aici! Te-am chemat. Sunt în afara sarcinilor de serviciu. Credeam că gândești puțin. Nu-ți dai seama ce fac?

— Nu. N-am nici cea mai vagă idee despre ce vrei să faci!

— Bun. Atunci să-ți spun. Vă cunosc prea bine, Goodwin. Știu că ție și lui Wolfe vă place să loviți direct, dar vreau să știu. Și vă cunosc și limitele. Suntem doar noi aici, tu și cu mine, deci pot să-ți spun. Acum două ore, Comisarul, care e împuternicit de Guvern, m-a sunat. Primise un telefon de la Jim Perazzo. Știi cine este?

— Îhî, se întâmplă să-l știu. Serviciul Autorizări, Departamentul de Stat, New York. 270 Broadway.

— Trebuia să-l cunoști. F.B.I.-ul i-a cerut lui Perazzo să vă retragă autorizațiile, ție și lui Wolfe. Perazzo i-a cerut Comisarului un raport complet despre voi. Comisarul știe că sunt câțiva ani de când am relații cu voi și-mi cere un raport adevărat, în scris. Știi cum e treaba cu aceste raporturi, depinde cine le scrie. Înainte de a-l scrie, vreau să știu ce a făcut Wolfe, sau ce face, de i-a sărit F.B.I.-ul în gât. Vreau întreaga poveste.

Când mergi undeva unde trebuie să faci impresie, e bine să faci ceva cu mâinile, să aprinzi o țigară, dar eu nu fumez, sau să-ți sufli nasul. Am luat cartonul de lapte, l-am rupt la un capăt și am turnat, cu grijă. Un lucru era evident. Ar fi putut ori să mă sune să vin la el la birou, ori să vină el la Wolfe, dar nu o făcuse, pentru că bănuia că telefonul nostru e înregistrat și casa sub supraveghere. Prin urmare, el nu voia ca F.B.I.-ul să știe că luase legătura cu noi, și astfel să se expună multor necazuri. El îmi

vorbise despre F.B.I., despre Perazzo și despre Comisar, ceea ce era ridicol pentru un inspector de poliție care are o convorbire cu un detectiv particular. Așadar nu intenționa ca noi să pierdem autorizațiile, și pesemne mai era ceva care-l rodea, și tare aș fi vrut să aflu ce. Într-un astfel de caz, înainte de a porni discuția, mai ales cu un polițist, ar fi fost necesar să-l sun pe Wolfe și să-i expun toată problema, dar asta nu era posibil. Instrucțiunile prevedeau că în caz de urgență să mă bazez pe inteligența mea și în același timp pe experiență.

Așa am și făcut. Am băut puțin lapte, am pus paharul jos și am vorbit:

— Dacă tu poți să faci excepții de la regulă, atunci pot face și eu. Uite cum e.

Și i-am oferit toată recolta: discuția cu doamna Bruner, suta de mii primită ca aconto, seara cu Lon Cohen, conversația de la doamna Bruner, cu ea și Sarah Dacos, ziua cu Evers Electronics, Ernst Muller și Julia Fenster, noaptea în care dormisem în birou, pe canapea. Nu i-am relatat în amănunt, dar am punctat ceea ce era important și i-am răspuns și la întrebările ivite pe parcurs. După un timp am terminat; paharul de lapte era gol, iar Cramer avea un trabuc între dinți. El nu fuma trabucurile, ci pur și simplu le storcea. Scoase trabucul și spuse:

— Așa deci, o sută de mii de dolari sunt ai lui, orice s-ar întâmpla.

Am confirmat:

— Și un cec pentru mine, personal. N-am spus asta?

— Ai spus. Nu mă surprinde Wolfe. Orgoliul nu i-ar permite să nu accepte orice și pe oricine l-ar plăti. Dar mă surprinzi tu. Tu știi al dracului de bine că F.B.I.-ul nu poate fi „înfundat”. Nici chiar de Casa Albă. Iar voi sunteți la nivelul la care încercați să ciuguliți din necazurile oamenilor. Singuri v-ați făcut-o și trebuie s-o trageți. Ați dat de dracu!

Mi-am turnat lapte.

— Ai perfectă dreptate – am spus. Din orice unghi am privi, ai al naibii de multă dreptate. În

urmă cu o oră aș fi spus amin. Dar acum mă simt cu totul altfel. Ți-am menționat chestia pe care mi-a spus-o domnul Wolfe azi-noapte? A spus că unele „înțepături" vor face oricum să reacționeze pe cineva. Și iată, au fost înțepați și ei l-au chemat urgent pe Perazzo, apoi Perazzo l-a chemat pe Comisar, iar acesta, „înțepat" la rândul lui, te-a căutat pe tine, după care tu mi-ai transmis mie să vin aici și m-ai tratat cu un sfert de lapte, ceea ce pare complet incredibil. Și dacă un lucru incredibil se poate întâmpla, atunci se mai pot întâmpla și altele. Vrei să-mi răspunzi la o întrebare?

— Pune-o!

— Nu-l prea iubești pe Nero Wolfe, și cu siguranță nu mă iubești nici pe mine. Ce motiv ai ca să întocmești pentru Comisar un raport, în urma căruia să se gândească să ne retragă autorizațiile?

— N-am spus asta!

— Prostii – am împăturit cutia de lapte. Dar asta e ceea ce spun faptele. Aducerea mea aici, în felul în care ai făcut-o, spune asta. De ce?

El se ridică de pe scaun și se mișcă. Merse tiptil până la ușă, silențios și elegant, dacă ne gândim la vârsta și masivitatea sa, deschise ușa dintr-o smucitură și scoase capul pe culoar. Evident că nu era atât de sigur că nu e urmărit, în comparație cu mine. Închise ușa și merse la baie, am auzit apa curgând în chiuvetă și într-un minut se întoarse cu un pahar de apă. Îl bău, fără grabă, puse paharul pe masă, se așeză și își miji ochii la mine.

— Sunt polițist de treizeci și șase de ani – îmi zise – și asta este prima dată când pasez răspunderea cuiva din afară.

Am zâmbit ușor:

— Sunt flatat. Sau domnul Wolfe este flatat.

— Prostii. Nici tu, nici el nu vă dați seama, pentru că nu sunteți în locul meu. Goodwin, am de gând să-ți spun ceva ce este numai pentru tine și Wolfe, atât. Nici pentru Lon Cohen, nici Saul Panzer sau Lily Rowan. Ai înțeles?

— Nu știu de ce o amesteci pe domnișoara Rowan, care îmi e doar prietenă intimă. Și, de asemenea, nu văd ce sens are să-mi spui ceva ce nu putem folosi.

— Ba îl veți folosi. Dar, atenție, n-a venit de la mine! Nu va ști niciodată, nimeni!

— O.K. Domnul Wolfe nu e aici ca să te liniștească, dându-și cuvântul de onoare, deci o voi face eu în locul lui. Pentru amândoi. Cuvântul nostru de onoare!

— Așa să fie. Uite. Nu ai nevoie să notezi, cu o memorie așa de tare. Numele Morris Althaus îți spune ceva? – și îl silabisi.

Dădui din cap afirmativ:

— Am citit în ziare. Un caz care v-a rămas nerezolvat. Împușcat. În piept. Spre sfârșit de noiembrie. Nicio armă.

— Vineri noaptea, 20 noiembrie. Corpul a fost găsit dimineața de o femeie de serviciu. Mort între orele 8 p.m., vineri și 3 a.m., sâmbătă. O singură împușcătură, în piept și prin mijlocul inimii, afară prin spate, spărgând o coastă. Glontele ieșise și lovise peretele la 49 de inci deasupra podelei, și cu asta s-a terminat. Cadavrul se afla întins pe spate, cu picioarele întinse, brațul stâng lipit de corp, iar cel drept peste piept. Îmbrăcat, dar nu cu haină, doar în cămașă și cu mânecile suflecate. Niciun semn de luptă, nimic în dezordine. Și, așa cum ai spus, nicio armă. Vorbesc prea repede?

— Nu!

— Oprește-mă, dacă ai întrebări. Totul s-a petrecut în camera de zi din apartamentul său de la etajul trei, 63 Arbor Street – două camere, bucătărie și baie. Locuia acolo de trei ani, singur, vârsta 36 de ani. Era un scriitor temut și în ultimii patru ani scrisese șapte articole pentru revista *Tick-Tock*. Urma să se căsătorească în martie cu o fată numită Marian Hinckley, 24 de ani, din echipa de la *Tick-Tock*. Desigur că aș putea merge mai departe. Aș fi putut aduce dosarul, dar nu conține nimic despre

acțiuni, legături sau asociații care ar putea ajuta. Nu ne folosește.

— Ai uitat un mic detaliu, calibrul glonțului.

— Nu l-am uitat. N-a fost niciun glonț. Nu mai era.

Am făcut ochii mari.

— La dracu', o crimă perfectă!

— Îhî. Curată și făcută la rece. Judecând după rană, a fost un 38, ori ceva mai mare. Și acum două lucruri. Unu: de trei săptămâni Althaus aduna material pentru un articol despre F.B.I. pentru revista *Tick-Tock*, dar nu s-a găsit nicio urmă de așa ceva în tot apartamentul. Doi: în jurul orei 11, în noaptea de vineri, trei oameni ai F.B.I.-ului au părăsit casa din 63 Arbor Street, au mers după colț, au urcat într-o mașină și au șters-o.

Stăteam și mă uitam la el. Sunt diverse motive pentru care trebuie să-ți ții gura închisă, dar cel mai bun este acela în care nu ai nimic de spus.

— Deci ei l-au ucis – continuă Cramer. S-au dus acolo pentru a-l ucide? Cu siguranță nu. Sunt multe variante pentru a explica ceea ce s-a întâmplat. Una care mi se pare cea mai bună ar fi că ei au dat telefon iar el nu a răspuns, așa că s-au gândit că nu era acasă. Atunci s-au dus până la el, au sunat la ușă și iar nu a răspuns, așa că au descuiat ușa și au intrat pentru a-și face treaba. El a scos arma, dar unul dintre ei i-a luat-o înainte, împușcându-l. Sunt bine antrenați în baza din Washington. Au căutat ceea ce aveau nevoie, au găsit și au plecat, luând și glonțul, pentru că era de la una din armele lor.

Îl ascultam. Niciodată nu urmărisem ceva așa atent. L-am întrebat:

— El avea vreo armă?

— Da. Un *S and W 38*. Avea permis. Nu mai era acolo. I l-au luat, ar trebui să-i întrebi de ce. În sertar era o cutie de cartușe aproape plină.

Am stat și am privit mai mult timp, apoi i-am zis:

— Așadar, ai dezlegat misterul. Felicitări!

— Nu face pe bufonul Goodwin. Vrei să ți-i descriu?

— Nu. Dar în primul rând cine i-a văzut?

— Îți pot spune orice, doar asta nu. Nu te-ar putea ajuta în niciun fel. A văzut oamenii părăsind clădirea, mergând la mașină și plecând, și le-a luat numărul. În felul ăsta am aflat și este tot ce am aflat. Dar avem gura legată. Și chiar dacă i-am numi, unde am putea ajunge? Am văzut o mulțime de crime pe care le-am putut indica, dar inutil, atâta timp cât nu ai probe. Însă, în acest caz, pentru nenorociții ăștia aș da un an din viață ca să-i agăț și să le fac bucata. Nu e orașul lor, e al meu. Al nostru. Al Departamentului de Poliție New York. Destul ne-au rânjit în nas. Acum, pentru Dumnezeu, au ajuns să creadă că pot să spargă și să intre nestingheriți în casele oamenilor, să comită crime în teritoriul meu și să-mi râdă în nas.

— Au făcut-o? Au râs?

— Da. Am mers eu însumi în 96 Street, să-l văd și să vorbesc cu Wragg. I-am spus faptul că ei știau desigur că Althaus strângea material pentru acel articol, și că probabil au făcut o descindere în noaptea în care fusese ucis, și dacă e așa aș dori să colaborăm. El a răspuns că i-ar place să ne ajute, dar că au prea multe treburi serioase de făcut ca să-și mai bată capul și cu mărunțișuri. Nu i-am mai spus că au fost văzuți. Pentru că ar fi râs.

Îi mergea gura în continuare.

— Sigur că problema a fost discutată și în biroul Comisarului. De multe ori. Dar sunt legat de mâini și de picioare. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să pun laba pe turma asta de pungași, dar ce-aș obține de la un proces? Așa că o las moartă. Și îți mai spun ceva. Nu numai că voi scrie un raport despre tine și Wolfe pentru Comisar, ci chiar îl voi căuta ca să vorbesc cu el. Nu cred că veți pierde autorizațiile. Dar n-o să spun, că m-am întâlnit cu voi.

S-a ridicat și a mers către pat, apoi s-a întors cu pălăria și cu haina.

— Termină-ți laptele. Și sper că doamna Bruner și-a plasat bine banii. Mi-a întins mâna. Un An Nou

fericit!

— La fel și ție! – m-am ridicat și i-am strâns mâna. Ar putea să-i identifice dacă i s-ar cere?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Goodwin! Trei împotriva unuia?

— Înțeleg. Dar dacă ar fi nevoie doar în treacăt, fără ca ei să știe, ar putea?

— Posibil. Crede că ar putea. Vă voi oferi tot ce am adunat. Nu veni și nu telefona. Acum lasă-mi câteva minute să ies. – Porni spre ușă, se întoarse și spuse: Transmite-i lui Wolfe salutările mele.

Mi-am terminat laptele stând în picioare.

• CAPITOLUL CINCI •

Era ora 12:20 când am ieșit din holul hotelului Westside. Mă simțeam ca la plimbare, din mai multe motive. Unul dintre ele: eram singur și este foarte plăcut să te plimbi, fără să fii urmărit. Altul ar fi fost că nu mai voiam să-mi bat capul cu problemele, și atunci când te plimbi poți să mai uiți de ele. Iar al treilea, că voiam pur și simplu să savurez peisajul. Era o zi foarte plăcută, însorită, chiar dacă ne aflam în plină iarnă, fără prea mult vânt; am coborât pe Sixth Avenue și am luat-o spre Sud.

Printre gândurile care-mi veneau, în timp ce traversam Washington Square, fu și acela că doar printr-o coincidență și Arbor Street se afla tot în suburbie. Asta nu putea fi o idee serioasă, din moment ce un sfert de milion de oameni trăiau acolo, mai mult sau mai puțin; Bine, cunoscusem coincidențe și mai fanteziste, dar acesta era un simplu exemplu de ce-mi trecea prin minte în momentele acelea.

Fusesem în Arbor Street și înainte, nu importă acum de ce. Este îngustă, și în lungime ține numai cât trei blocuri, cu un gen de clădiri, vechi din cărămidă pe ambele părți. Numărul 63 se afla pe la mijloc și nu avea nimic deosebit. Am rămas și am privit clădirea de pe celălalt trotuar. Ferestrele de la etajul trei, unde Morris Althaus trăise și murise, aveau draperiile trase. Am mers după colț, unde oamenii F.B.I.-ului își parcaseră atunci mașina. Așa cum am spus, admiram peisajul, singur. În același timp, desigur încercam să reconstitui profesional scena crimei, lucru care era posibil să mă intereseze. M-ar fi ajutat. Pe mine, nu pe Wolfe; el nu s-ar duce la fereastră să-și facă o idee despre scena crimei. Aș fi dorit să urc până la etajul trei, ca să arunc o privire în camera de zi, dar voiam să ajung acasă la

timp pentru masa de prânz, așa că am bătut în retragere către Christopher Street și am luat un taxi.

Motivul pentru care țineam să ajung acasă pentru prânz era regula care spunea că nu trebuie să perturbăm nici programul de masă, nici masa în sine cu chestiuni profesionale. Am ajuns la 13:20, îmi deschise Fritz, mi-am pus haina și pălăria în cuier, în timp ce Wolfe era deja la masă. Mergând în sufragerie și luând loc vizavi de el, am făcut o remarcă la adresa vremii. El a mormăit doar și a servit mai departe din momițele de vițel. Fritz aduse tacâmuri și mi-am ales dintre ele. N-am fost pur și simplu răutăcios tăcând, i-am arătat doar că uneori regulile pot fi al naibii de prostești: una pe care ai stabilit-o pentru a-ți prii mâncarea poate la fel de bine să te facă să nu ai niciun chef la masă. Eu nu mi l-am stricat, dar, oricum, nu a fost prea multă conversație.

Dar posibilitatea de a salva conversația o aveam. În timp ce ne împingeam scaunele în spate, i-am spus că vreau să-i arăt ceva în subsol și l-am condus până în hol, apoi la dreapta și jos pe scări. Subsolul cuprindea camera lui Fritz și baia, o magazie și o cameră mare, cu o casă de biliard. Locul lui Wolfe când ne urmărea, o dată pe an, pe mine și Saul Panzer folosindu-ne tacurile nu era o bancă obișnuită, ci un scaun confortabil. L-am condus în acea cameră, am aprins lumina și i-am vorbit.

— Noul tău birou, sper să-ți placă. Poate fi o șansă la un milion ca ei să monteze aparate într-o cameră în care nu au intrat. Dar este de prisos să discutăm. Ia loc.

M-am săltat pe marginea mesei de biliard, față în față cu scaunul lui.

S-a uitat urât la mine:

— Vrei numai să mă bați la cap, sau chiar e posibil?

— Este de presupus. Nu aș risca, deci, dacă-ți comunic că Inspectorul Cramer îți transmite prin mine salutări. La fel, că mi-a oferit lapte și că mi-a strâns mâna, urându-mi „La mulți ani!”

— E bătaie de joc.

— Nu, domnule. A fost chiar Cramer.

— În camera aceea de hotel?

— Da.

Păși pe platforma pe care era așezat scaunul său și se opri.

— Raportează – mormăi el.

L-am ascultat. Nu m-am grăbit, deoarece am vrut să fiu sigur că nu uit niciun cuvânt. Dacă ne-am fi aflat în birou, s-ar fi întins pe spate și ar fi închis ochii, dar scaunul ăsta nu era construit pentru așa ceva, astfel că a trebuit să stea drept. În ultimele zece minute buzele i se lipiseră ermetic, ori datorită lucrurilor pe care le auzea, ori a felului în care stătea în scaun, probabil din ambele motive. Am terminat cu turul meu și i-am spus că pesemne un om, care să zicem își plimba câinele, sau unul aflat într-o cameră din față, în una din cele două clădiri, i-ar fi putut observa pe oamenii F.B.I.-ului părăsind Numărul 63, ducându-se după colț, la mașină, mersese după ei și le luase numărul de înmatriculare. Era lumină la colț.

Inspiră și expiră adânc pe gură:

— Nu m-aș fi gândit – spuse – că domnul Cramer poate fi așa de idiot.

Am aprobat:

— Știu că așa pare. Dar el nu a știut, până nu i-am spus eu, de ce este F.B.I.-ul pe urma noastră. Știa doar că noi îi atinsesem cu ceva, iar el avea o crimă pe care n-a putut-o rezolva, așa că s-a hotărât să ți-o paseze. Trebuie să admiți că ne flatează faptul că el s-a gândit cât de greu e pentru noi s-o scoatem la capăt și să apreciezi pericolul la care s-a expus. Chiar după ce i-am spus de doamna Bruner, tot nu s-a oprit din socoteli. Probabil că a făcut-o abia acum. Trebuie să realizeze că lucrurile nu se potrivesc. Să presupunem că printr-un miracol reușești să legi crima de ei, iar ei să nu poată ieși basma curată. Asta n-ar satisface ceea ce ne-a cerut clientul nostru. Singura posibilitate care ar liniști-o pe ea, iar pe tine te-ar ajuta să încasezi onorariul, ar

fi dacă le-ai putea spune: eu o las baltă cu crima, dacă voi încetați cu presiunile asupra doamnei Bruner. Dar asta nu i-ar conveni lui Cramer, nu la ideea asta se gândește. Și nici ție: Să faci un târg cu ucigașul nu e stilul tău. Nu am dreptate?

El mormăi:

— Nu-mi plac pronumele tale!

— O.K. Hai să le facem „noi" și „al nostru". Nu e nici stilul meu.

Dădu din cap:

— E ceva încurcat – un colț al gurii i se ridică.

M-am uitat la el și l-am întrebat:

— Ce dracu te amuză?

— Încurcătura. Alternativa. Ai spus clar că e inutil să stabilești că F.B.I.-ul l-a ucis pe omul ăla. Foarte bine, atunci vom arăta că nu l-au ucis ei.

— Domnul fie cu noi! Și mai departe?

— O să vedem! – Și schimbă foaia – Archie, noi nu ne bazăm pe nimic. Ideile pe care ni le-a dat domnul Cohen sunt pur și simplu nesemnificative, neoferindu-ne nicio speranță. Acum, mulțumită domnului Cramer avem o nucă cu ceva miez, o crimă neelucidată, în care F.B.I.-ul, este implicat adânc, indiferent dacă au comis-o ei sau nu. O șansă, o ușă deschisă ingeniozității, talentelor noastre, dacă vreunul dintre noi are așa ceva. Însă trebuie mai întâi să ne asigurăm cine l-a omorât pe om. Ai văzut fața lui Cramer și l-ai ascultat vorbind. Este cu adevărat satisfăcut că a fost F.B.I.-ul?

— Da.

— În mod justificat?

— El așa crede. Sigur că varianta îi convine. S-a referit la ei ca la niște nenorociți, ca la o bandă de pungași. Atunci când a aflat de cei trei oameni ai lor care se aflau în scenă în momentul crimei, s-a relaxat și probabil a renunțat la alte posibilități, dar este un polițist bun, și dacă ar fi apărut o altă variantă eu cred că ar fi susținut-o; însă nu a fost cazul. De asemenea, dacă Althaus era acolo, mort, când au intrat ăia, de ce n-au raportat ei? Anonim, bineînțeles, după ce au plecat. Poate că nu i-ar fi

aranjat să facă asta, dar, oricum, e o întrebare cinstită. La fel și cu glonțul. Nu mulți criminali ar fi sesizat că a lovit peretele, a căzut undeva pe podea, l-ar fi căutat și l-ar fi luat. Cu un tip cum e Cramer de partea noastră, am avea un mare atu. Bănuiesc că același lucru îl poți spune și tu, și întemeiat.

Se încruntă la mine:

— Cine este Wragg, de care a amintit domnul Cramer?

— Richard Wragg. Capul lor din New York. Agent special în acțiune.

— El știe, sau își dă seama că Althaus a fost ucis de unul dintre proprii săi oameni?

— Va trebui să-l întreb. Ar putea ști că unul a făcut-o, dar ar putea foarte bine să nu fie sigur că nu a făcut-o niciunul dintre ei, deoarece el nu a fost acolo. Nu e un prost, dar ar fi, dacă ar lua de bun tot ce-i spun ei. Contează asta?

— Ar putea. Ar putea fi o consecință foarte importantă.

— Atunci părerea mea este că ori el știe că oamenii F.B.I.-ului au comis crima, ori crede că e probabil. Pe de altă parte, când Cramer s-a dus la el și l-a rugat să coopereze, se pare că a refuzat. F.B.I.-ului îi place să oblige poliția locală, când n-are nimic de pierdut – prestigiu, de exemplu –, și Wragg poate fi de părere că lui Cramer n-ar trebui să-i pese de descinderea lor în apartamentul lui Althaus, neinvitați, din moment ce polițiștii o fac și ei adesea, după cum bine știm. Așa că Wragg poate avea acum glonțul chiar în sertarul biroului său.

— Și care e părerea ta? Ești de acord cu domnul Cramer?

— Ciudată întrebare, din partea ta. Nu am emis nicio părere, și nici tu. Poate că l-a împușcat proprietarul, din cauză că nu-și plătise chiria. Sau mai știu eu cine…

El aprobă:

— În direcția asta trebuie să explorăm. Vei porni acum, așa cum crezi că e mai bine. Poate cu familia.

Din câte-mi amintesc, tatăl lui, David Althaus, face haine pentru femei.

— Exact. Seventh Avenue.

Sărisem de pe masa de biliard și mă aflam pe propriile picioare. Am continuat:

— Din moment ce noi preferăm ideea că el nu a fost ucis de oamenii F.B.I.-ului, presupun că nu ne mai interesează nici ce a strâns el despre F.B.I.

— Ba ne interesează orice. Și dacă dai de vreunul pe care consideri că ar trebui să-l văd, adu-l aici. Sau de vreo „ea”.

— Cu plăcere. Prima haltă o voi face la *Gazette*, să mă uit prin dosar, și presupun că Lon are câteva lucruri care n-au fost tipărite. Cât despre a aduce aici pe cineva… Casa este supravegheată și din față și din spate. Cum să-i aduc înăuntru?

— Pe ușă. Investigăm o crimă cu care F.B.I.-ul nu are nicio legătură. Așa i-a declarat domnul Wragg domnului Cramer. Și, pentru început, domnul Cramer nu ar avea de ce se plânge.

— Atunci să nu mă mai intereseze „cozile”?

— Nu.

— Asta e o adevărată ușurare! – și am plecat.

• CAPITOLUL ȘASE •

Ceasul meu arăta 4:35 când am intrat într-un magazin universal, lângă Grand Central, am consultat cartea de telefon a Manhattan-ului, am mers la o cabină telefonică, am închis ușa și am format numărul.

Din dosarele de la *Gazette* și de la Lon Cohen, dându-mi cuvântul de onoare că am să-mi țin gura, umplusem o duzină de pagini din carnetul meu. Le am în față, dar chiar tipărite tot ar lua câteva pagini bune, așa că am să relatez numai ceea ce ar ajuta să se înțeleagă ce s-a întâmplat. Iată numele principale:

Morris Althaus, decedat, 36 de ani, 5 picioare și 11 înălțime, 175 greutate, ten închis, bine făcut, plăcut și de bărbați, dar mai mult de femei. O relație de doi ani, 1962 și 1963, cu o anume personalitate a scenei, nenumită aici. Câștiga, datorită scrisului său, aproape zece mii pe an, dar probabil că era susținut și de mama sa, fără știrea tatălui. El și Marian Hinckley au hotărât s-o rupă, iar după aceea, câteva luni, nu a mai avut nicio altă prietenă. 384 pagini ale unui roman neterminat au fost găsite în apartamentul său. Nimeni de la *Gazette*, nici măcar Lon Cohen, nu are nici cea mai mică bănuială despre cine l-a ucis. Nimeni de acolo nu știa, înainte de crimă, că el strângea materiale pentru un articol despre F.B.I., iar Lon consideră asta o rușine pentru jurnalism în general și pentru personalul de la *Gazette* în special. Althaus lăsa impresia că e un tip discret.

David Althaus, tatăl lui Morris, aproape de 60 de ani, a fost asociat în „Althaus și Grief”, inițiatorii liniei Peggy Pilgrim în rochii și costume (vezi ziarul local). David l-a renegat pe Morris, singurul său copil, deoarece spusese „pa! pa! Peggy Pilgrim”, și nu mai erau în relații în ultima vreme.

Ivana (Doamna David) *Althaus*, nu discutase cu niciun reporter și nici nu ar fi făcut-o. La șapte săptămâni după moartea fiului ei nu ieșea; nu vedea decât câțiva prieteni apropiați.

Marian Hinckley, 24 de ani, fusese în personalul de rezervă al revistei *Tick-Tock*, timp de doi ani. Se aflau și poze ale ei în dosar, care explicau de ce Althaus se hotărâse s-o bage în seamă. Refuzase și ea să vorbească reporterilor, dar un reporter nou de la „Post" reușise să scoată ceva de la ea, făcând oarecare vâlvă la *Gazette*. Aici, între personalul feminin, umbla ideea că Marian Hinckley l-ar fi ucis pe Morris, pentru că se certaseră – dar se renunțase la teoria asta.

Timothy Quayle, în jur de 40, editorul principal al lui *Tick-Tock*. Îl includ și pe el, din cauza felului grosolan în care l-a tratat pe acel reporter de la *Daily News*, care o tot asalta pe domnișoara Marian Hinckley, prin foaierul clădirii *Tick-Tock*. Un tip atât de galant ar putea aduce lămuriri neașteptate.

Vincent Yarmack, în jur de 50, unul dintre redactorii șefi de la *Tick-Tock*; l-am notat și pe el, deoarece articolul despre F.B.I. a fost ideea lui.

Nu arăta foarte promițător. Nu-mi dădeam seama pe care dintre aceștia l-aș putea aborda în mod eficient. M-am gândit la acea personalitate teatrală, cu care Althaus fusese în relații, dar amorul ei cu acesta se sfârșise de mai mult de un an și, din propria-mi experiență, știam că pe actrițe e mai bine să le vezi din rândul cinci sau șase. Cei doi de la *Tick-Tock* probabil că ar fi refuzat. Tatăl îmi dădeam seama că nu are nimic de spus. Marian Hinckley cred că m-ar fi enervat. Singura mea șansă rămânea mama, și numărul ei îl căutam, când voiam să merg la cabină să dau telefon.

Primul lucru important era s-o obțin la telefon. Femeii care a răspuns nu i-am dat niciun nume; pur și simplu i-am spus, pe un ton oficial, să-i comunice doamnei Althaus că vorbeam dintr-o cabină telefonică și că un om al F.B.I.-ului era cu mine și

trebuie să-i vorbesc. A mers. În câteva minute o altă voce răspunse:

— Cine e? Cineva de la F.B.I.?

— Doamna Althaus?

— Da.

— Numele meu este Archie Goodwin. Nu sunt de la F.B.I. Lucrez pentru Nero Wolfe, detectivul particular. Omul de la F.B.I. nu se află în cabină cu mine, ci mă urmărește. Mă va urma la adresa dumneavoastră, dar asta pentru mine nu contează, dacă nu contează nici pentru dumneavoastră. Trebuie să vă văd, acum dacă este posibil. Eu voi…

— Nu mă întâlnesc cu nimeni!

— Știu. Poate ați auzit de Nero Wolfe. Ați auzit?

— Da.

— I s-a comunicat de către o persoană pe care el o cunoaște foarte bine că fiul dumneavoastră a fost ucis de un agent F.B.I. Din această cauză sunt urmărit. Și pentru asta trebuie să vă văd acum. Pot fi acolo în zece minute, îmi țineți minte numele? Archie Goodwin.

Liniște. Și, în sfârșit:

— Știți cine mi-a ucis fiul?

— Numele nu. Nu știu nimic. Știu doar că domnul Wolfe a fost anunțat. Asta-i tot ce vă pot spune la telefon. Dacă mi-aș putea permite o sugestie, noi credem că domnișoara Marian Hinckley ar trebui să cunoască ceva despre asta. Dacă se poate, v-aș ruga s-o anunțați și s-o rugați să vină, și vă voi spune amândurora. Ați putea?

— Da, aș putea… Sunteți reporter la vreun ziar? E vorba, de un truc?

— Nu. Dacă ar fi așa, atunci aveți dreptul să mă dați afară. Sunt Archie Goodwin.

— Dar eu nu… – o pauză lungă. Foarte bine. Omul meu de încredere va fi în hol și vă va legitima.

I-am răspuns că bineînțeles și am închis înainte de a se răzgândi.

Am ieșit din cabină, hotărât să ignor complet problema „cozii”, dar nu m-am putut abține să nu

observ vehiculele staționate, în timp ce mă uitam după un taxi gol. Oricum, când am urcat și am pornit pe Madison Avenue și apoi Park, am privit numai înainte. La naiba cu toate celelalte.

Când i-am arătat omului care mă aștepta în hol, autorizația de detectiv particular, el îi aruncă o privire serioasă, mi-o dădu înapoi, îmi spuse *10B* și am mers către lift. La etajul zece am fost întâmpinat de o femeie în uniformă, care-mi luă haina și pălăria, le puse într-o mică garderobă și mă conduse, printr-un fel de arcadă, într-o cameră chiar mai mare decât cea a lui Lily Rowan, în care douăzeci de perechi ar fi putut dansa. Aveam un test în cazul celor cu camere atât de mari – nu referitor la covoare, mobilă sau draperii, ci la picturile de pe pereți. Dacă puteam spune ce erau, cu atât mai bine. Dacă nu le recunoșteam, tot ce puteam face era să ghicesc; și gazdele aveau de suportat cât timp le contemplam, până ce îmi dădeam seama ce sunt. Camera asta a trecut testul cu bine. Mă uitam la pânza care reprezenta trei fete stând pe iarbă sub un copac, în timp ce am auzit pași și m-am întors. Ea s-a apropiat. Nu mi-a oferit mâna, dar mi-a spus cu o voce joasă, dulce:

— Domnul Goodwin? Sunt Ivana Althaus – și se îndreptă către un scaun.

Chiar fără testul cu picturile aș fi plăcut-o – figura ei mică, fină, cu unghiuri oneste, părul de un gri onest, ochii săi cu o lucire onestă și o îndoială onestă. Întorcându-mi un scaun, ca să mă așez în fața ei, m-am decis să fiu atât de onest pe cât puteam fi. Ea îmi spuse că domnișoara Marian Hinckley va veni repede, dar că prefera să nu aștepte. Înțelesese din ce-i spusesem la telefon că fiul ei fusese ucis de un om al F.B.I.-ului. Era corect?

Ochii ei priveau drept la mine și i-am întâlnit.

— Nu în întregime – i-am spus. Am afirmat că cineva l-a anunțat pe domnul Wolfe de asta. Vă voi explica ce e cu domnul Wolfe. El este – uh! – un excentric și are sentimente puternice în legătură cu

Departamentul de Poliție din New York. Reneagă atitudinea lor față de el și munca lui și consideră că ei se implică prea mult. Citește ziarele, și în special noutățile despre crime, și cu câteva săptămâni în urmă i-a venit ideea că Poliția din New York și autoritățile districtuale au abandonat investigarea uciderii fiului dumneavoastră și, în momentul în care a aflat că fiul dumneavoastră culegea informații despre F.B.I., i-a suspectat că ei în mod deliberat au sistat cercetările. Dacă lucrurile stau așa, asta ar putea fi o bună șansă ca să înnegrească un ochi poliției și nimic nu l-ar face mai fericit.

Ochii ei priveau țintă la mine, clipind greu.

— Deci – am continuat – cazul nu e în mâinile noastre, și el a început unele chestionări. Un lucru îl știm cu siguranță, nu a fost publicat faptul că nimic despre F.B.I., niciun document, nicio notă, nu au fost găsite de poliție în apartamentul fiului dumneavoastră. Probabil că știți asta.

Ea aprobă:

— Da.

— Bănuiam că știți, de aceea am menționat-o. Am descoperit și alte lucruri, pe care avem instrucțiuni să nu le menționăm. Veți înțelege asta. Domnul Wolfe vrea să le respecte, până în momentul în care va putea acționa. Dar ieri după-amiază, un bărbat i-a spus că a aflat că un agent al F.B.I.-ului l-a ucis pe fiul dumneavoastră și a adus unele informații. Nu vă voi da nici numele, nici informațiile, dar este un om de încredere și are argumente solide, chiar dacă nu suficiente pentru a dovedi. Așa că domnul Wolfe dorește să afle tot ce se poate de la oamenii apropiați fiului dumneavoastră – de exemplu oamenii cărora și-ar fi permis să le spună lucruri aflate despre F.B.I. Sigur că sunteți una din aceste persoane, la fel și domnișoara Marian Hinckley și domnul Yarmack. Mi s-a cerut să vă explic că domnul Wolfe nu umblă să-și găsească un client, sau după onorariu. Anchetează singur acest caz și nu așteaptă onorarii de la nimeni.

Ochii ei erau în continuare atenți la mine, dar mintea nu. Se gândea la ceva.

— Nu găsesc niciun motiv… – spuse ea, și se opri.

Am așteptat puțin și am continuat.

— Da, doamnă Althaus?

— Nu văd niciun motiv să nu vă spun. Am suspectat F.B.I.-ul din momentul în care domnul Yarmack mi-a povestit că nimic despre ei nu a fost găsit în apartament, la fel și domnișoara Marian Hinckley. Nu sunt o femeie care obișnuiește să acuze, domnule Goodwin, dar el îmi era… – vocea ei începu să tremure și se opri; într-o clipă continuă – S-a dus… L-ați cunoscut? L-ați întâlnit vreodată?

— Nu.

— Sunteți detectiv.

— Da.

— Așteptați de la mine să vă ajut să lămuriți cauza morții fiului meu. Foarte bine. Aș vrea s-o fac. Dar nu cred că pot. Vorbea foarte rar eu mine despre munca lui. Nici nu-mi amintesc să fi menționat vreodată F.B.I.-ul. Și domnișoara Hinckley m-a întrebat asta, și domnul Yarmack. Îmi pare rău că nu vă pot spune nimic, regret sincer, deoarece, dacă ei l-au ucis, sper să fie pedepsiți. Leviticus spune așa: „Să nu te răzbuni”, dar Aristotel a scris că răzbunarea o justă. Vedeți, m-am gândit la ea. Eu cred…

Se întoarse cu fața spre arcadă. O ușă se închisese și se auziră voci, apoi o fată apăru. M-am ridicat când s-a apropiat, în schimb doamna Althaus a rămas la locul ei. Fotografiile de la *Gazette* o subapreciau. Era de porțelan. Între blond și brunet, șatenă cu ochii albaștri, și se mișca dreaptă și silențioasă. Veni și o sărută pe doamna Althaus pe obraz, apoi se întoarse spre mine, iar doamna Althaus îi spuse numele meu. În timp ce ochii albaștri mă priveau, făceam eforturi să ignor orice aspect al situației care nu avea importanță în elucidarea cazului. Când doamna Althaus o invită să

se așeze, i-am tras un scaun, iar ea se adresă doamnei:

— Dacă am înțeles bine la telefon, spuneați că Nero Wolfe știe că a fost F.B.I.-ul? Ce înseamnă asta?

— Cred că eu nu am prezentat situația prea clar – răspunse doamna Althaus. Îi spuneți dumneavoastră, domnule Goodwin?

I-am descris-o. În trei puncte: de ce era Wolfe interesat, ce-l făcuse suspicios, și cum suspiciunea lui a fost probată de ceea ce i se comunicase ieri. Am explicat că nu știe sigur că a fost F.B.I.-ul, și că nu o poate dovedi, dar intenționează să o facă și de aceea mă aflam acolo.

Domnișoara Hinckley mă privea cu seriozitate:

— Dar nu înțeleg… A spus poliției ceea ce a aflat de la acel bărbat?

— Îmi pare rău – am zis – cred că nu m-am făcut nici eu înțeles îndeajuns. El crede că poliția cunoaște faptul că au fost cei de la F.B.I., sau îi suspectează. De exemplu, ar vrea să știe următorul lucru: Poliția se ține de capul dumneavoastră? Revine, iarăși și iarăși, punând aceleași întrebări, mereu și mereu? Doamnă Althaus?

— Nu.

— Domnișoara Hinckley?

— Nu. Dar eu le-am spus tot ce știam.

— Nu contează asta… În investigarea unei crime, ei de regulă nu renunță la nimeni, dacă nu au prins linia care le convine, dar se pare că, în cazul de față, ei au cam uitat de toți. Doamna Althaus tocmai îmi spunea că și dumneavoastră, ca și domnul Yarmack, credeți că F.B.I.-ul l-a ucis. E adevărat?

— Da. Da, este. Pentru că nu mai era nimic despre F.B.I. în apartament.

— Aveți idee unde ar putea fi? Să le fi îngropat el cumva?

— Nu. Morris nu mi-a spus nimic, niciodată.

— Dar domnul Yarmack știe?

— Nu știe.

— Dumneavoastră ce doriți, domnișoară Hinckley? Ați vrea ca oricine l-ar fi ucis pe Althaus Morris să fie prins? Prins și judecat?

— Bineînțeles că vreau. Cu siguranță!

M-am întors spre doamna Althaus:

— Dumneavoastră doriți același lucru. În regulă, este o bună presupunere că ucigașul nu va fi prins decât de Nero Wolfe. Așa că va trebui să mergeți la el, dumneavoastră și domnișoara Hinckley, și dacă e posibil, și domnul Yarmack. Puteți fi acolo astă seară la ora nouă?

— De ce? – își strânse mâinile. Eu nu… La ce bun? Nu am nimic să-i spun.

— Ar putea fi. Și eu cred deseori că nu am nimic să-i spun, dar mi-am dat seama că greșesc. Sau dacă el singur hotărăște că niciuna dintre dumneavoastră nu are nimic de spus, și asta va ajuta. O să veniți?

— Presupun… – și se uită la fata care se așteptase să devină nora ei.

— Da – spuse domnișoara Hinckley. Voi veni.

Aș fi vrut s-o îmbrățișez. Ar fi fost important și pentru slujbă. Am întrebat-o:

— Nu l-ați putea aduce și pe domnul Yarmack?

— Nu știu. Am să încerc.

— Bine – m-am ridicat. Adresa este în cartea de telefon.

Și am continuat spre doamna Althaus:

— Trebuie să vă spun, e aproape sigur că F.B.I.-ul ne supraveghează casa și veți fi văzute. Dacă pe dumneavoastră nu vă deranjează, atunci nici pe domnul Wolfe. Este absolut deschis cu ei, arătându-le că investighează asasinarea fiului dumneavoastră. La nouă seara?

Ea a spus da și am plecat. În foaier, servitoarea a venit și a dorit să-mi țină haina. Ca să n-o rănesc în sentimente, am lăsat-o. Jos, în hol, după privirea pe care mi-a aruncat-o portarul în timp ce-mi deschidea, am dedus că omul ei de încredere îi spusese cine sunt și, ca să fiu în rol, i-am aruncat o privire tăioasă și atentă. Afară, câțiva fulgi de zăpadă jucau în aer. În taxi, mergând jos în oraș, am

ignorat „coada”. Dar mă gândeam că ei își permit să se tot țină după mine pentru că sunt plătiți să facă asta, iar banii le veneau până la urmă, culmea, chiar din acele impozite, percepute inclusiv mie și lui Wolfe, ceea ce nu era în regulă.

Wolfe tocmai coborâse din camera plantelor, după cele două ore pe care le acorda după amiaza orhideelor, instalându-se confortabil în scaunul său special, cu „Bogăția limbii noastre”.

În loc să merg ca de obicei spre biroul meu, am rămas în prag și, când a ridicat ochii, i-am indicat emfatic cu degetul în jos, m-am întors și am șters-o pe scări, către subsol. După ce am aprins lumina, am mers și m-am urcat pe masa de biliard. Două minute. Trei. Patru, apoi pași. Se opri la ușă, se uită la mine și spuse:

— Nu tolerez așa ceva!

Am ridicat o sprânceană:

— Era mai bine să scriu?

— Uite. Sunt două chestiuni. Unu: riscul de a fi ascultați este foarte mic. Doi: putem proceda așa. În timp ce vorbești, poți introduce comentarii și afirmații pe care eu le voi neglija, dacă mă anunți printr-o ridicare a degetului. Desigur, nicio referire la domnul Cramer, cu asta nu putem risca, și, de asemenea menținerea ideii noastre că F.B.I.-ul l-a ucis și că noi vrem s-o stabilim.

— Dar de fapt nu dorim!

— Exact – se întoarse și plecă.

Eram năucit. Casa lui, biroul lui, scaunul lui. Dar a trebuit să recunosc, în timp ce urcam scările, oricât de încăpățânat era, că ideea cu care venise nu era rea de loc. Chiar să fi avut ei o ureche electronică în birou, ceea ce nu credeam, metoda lui ar fi mers foarte bine. Când am intrat, era cu spatele la masa lui. M-am dus către a mea și, în timp ce mă așezam, m-a întrebat:

— Așadar?

Ar fi trebuit să ridice un deget. Niciodată nu-și pierdea timpul să întrebe „Așadar”?, când mă întorceam de la vreo treabă. Punea pur și simplu

cartea la o parte, sau paharul de bere, și era gata să mă asculte.

Am ridicat un deget:

— Părerea ta că cei de la *Gazette* au prins pontul cu F.B.I.-ul și că o să meargă nu a fost atât de bună – am lăsat degetul. Lon Cohen nu a menționat asta, așa că nu o fac nici eu. Ei nu au nicio idee. M-a lăsat să răsfoiesc dosarul, am și discutat, am o duzină de pagini de nume și detalii, unele dintre ele ar fi posibil să ne folosească – am ridicat degetul. Le voi transcrie la prețul obișnuit de cinci dolari pagina – am lăsat jos degetul. Apoi am sunat-o pe doamna Althaus de la o cabină telefonică și ea a spus că se poate întâlni cu mine și am mers acolo. Park Avenue, un apartament, la etajul zece, cu tot felul de chestii, picturi – mă rog. N-o voi descrie, pentru că oricum ai s-o vezi. A citat din Leviticus și Aristotel. – Deget ridicat: Eu preferam Platon, dar n-ar fi făcut priză – cobor degetul – am rugat-o la telefon s-o sune pe Marian Hinckley și s-o roage să vină, și ea a răspuns că va veni imediat. Înțelesese la telefon că eu am susținut că fiul ei a fost ucis de un agent F.B.I., și era corect. De aici încolo este mai bine să-ți relatez în amănunt.

I-am povestit totul, riguros, conștient că nu era potrivit să scap ceva ce n-ar fi trebuit să afle F.B.I.-ul. Lăsat pe spate, în scaun, și cu ochii închiși, nu avea cum să mai observe degetul ridicat, deci nu am mai putut adăuga lucruri în plus. Când am terminat, a mormăit, apoi a deschis ochii și a zis:

— E destul de rău, când știi că e de căutat acul în carul cu fân. Și nici măcar…

Se auzi soneria. Mergând în hol să mă uit cine era, am crezut că e un om de-al lor la ușă. Nu că l-aș fi recunoscut, dar trebuia să fie – vârsta potrivită, umeri largi, individul cu fălci puternice, haină elegantă, gri închis. Am mers și am deschis, atât cât permitea lanțul, și am spus:

— Da, domnule?

Vorbi prin crăpătură:

— Numele meu este Quayle și vreau să-l văd pe Nero Wolfe!

— Silabisiți, vă rog.

— Timothy Quayle! Q, U, A, Y, L, E!

— Domnul Wolfe este ocupat. Să văd.

Am mers în ușa biroului:

— Unul dintre numele din agenda mea. Timothy Quayle. Redactor principal la *Tick-Tock* magazin. Tipul eroic. L-a sluțit pe ziaristul care o enerva pe domnișoara Hinckley. Ea cred că i-a spus la telefon despre tine, imediat după ce am plecat.

— Nu – zise el plictisit.

— Mai e o jumătate de oră până la masă. Te afli la mijlocul capitolului?

Spuse către mine:

— Adu-l aici.

M-am dus înapoi la ușa de la intrare, am scos lanțul, am deschis și l-am lăsat să intre. În timp ce închideam la loc, mi-a spus că sunt Archie Goodwin și am fost de acord, i-am luat haina și pălăria și l-am invitat în birou. Făcu trei pași înăuntru, se opri să se uite în jur, aruncă o privire lui Wolfe și-l întrebă:

— Știți cine sunt?

Wolfe aprobă:

— Domnul Quayle.

Înaintă către masă.

— Sunt prietenul domnișoarei Marian Hinckley. Vreau să știu ce fel de joc jucați. Vă cer o explicație.

— Bah! – făcu Wolfe.

— Nu mă luați cu „Bah!” Ce aveți de gând?

— Este ridicol – spuse Wolfe. Îmi place să văd lucrurile la un anumit nivel. Dacă nu sunteți în stare să faceți altceva decât să mă enervați, domnul Goodwin vă va da afară. Dacă luați loc, vă schimbați tonul, și-mi oferiți un argument serios pentru care v-aș asculta, poate vă voi asculta.

Quayle deschise gura, apoi o închise la loc. Își întoarse capul spre mine și mă privi stând în picioare, pentru a cântări parcă dacă sunt destul de bărbat. Mi-ar fi plăcut foarte mult dacă ar fi tras concluzia că nu eram, pentru că după o noapte și o

zi ca acelea, aș fi primit cu bucurie o ocazie de a frânge încă un braț. Dar renunță, se duse la scaunul în roșu, se trânti în el și se uită urât la Wolfe.

— Vă cunosc – zise. Nu enervant, dar deloc sociabil. Știu cum lucrați. Dacă doriți să obțineți ceva de la doamna Althaus, asta e treaba ei, dar să n-o amestecați pe domnișoara Hinckley. Nu voi admite.

— Archie – vorbi Wolfe, – dă-l afară! Fritz să deschidă ușa. – Apăsă pe un buton.

Am mers lângă scaun și l-am privit de sus pe erou. Veni și Fritz, Wolfe îi spuse să deschidă ușa de la intrare, și el plecă.

Quayle era într-o situație proastă. Cu mine stându-i în față, dacă ar fi încercat să se ridice, m-ar fi obligat să ripostez, lucru pe care mi-l doream de când venise. Dar nici pentru mine nu era grozav. Să ridici din fotoliu un tip de 180 de livre era o problemă, iar el binevoise să se întindă cât mai confortabil. Picioarele, însă, nu-i erau prea bine fixate. Așa că l-am luat de umeri, iute, i-am prins încheieturile și l-am săltat în spate, pornind cu el spre hol, și, înainte să aibă timp să numere, l-am fixat acolo la podea. Dar al naibii prost, încercă să se agațe și să se ridice. Atunci Fritz i-a imobilizat mâinile și l-am împins spre ieșire.

— E zăpadă pe jos – i-am spus. Dacă-ți dau drumul, vei primi pălăria și haina și vei putea pleca pe picioarele tale. Cunosc mai multe trucuri decât tine. O.K.?

— Da. Cretin nenorocit!

— Ce să mai zici și tu…

Îi dădurăm drumul. Fritz îi lua haina din cuier, dar el spuse:

— Vreau să mă întorc. Vreau să întreb ceva!

— Nu se poate. N-ai maniere! Va trebui să te luăm din nou pe sus.

— Nu, n-o veți face. Vreau să-l întreb ceva.

— Dar politicos. Cu tact!

— Da.

Am închis ușa:

— Ai două minute. Nu stai jos, nu ridici vocea și nu folosești cuvinte cum ar fi „cretin”. Arată-i drumul, Fritz!

Ne-am întors în hol și apoi înăuntru, Fritz în fața lui și eu în spate. Wolfe, ale cărui urechi fine auziseră ce se discutase la ieșire, l-a întâmpinat cu o privire rece, în momentul în care veni aproape de biroul lui, flancat de mine și de Fritz.

— Doreați un motiv acceptabil – îi spuse el lui Wolfe. Așa cum spuneam, sunt un prieten al domnișoarei Marian Hinckley. Destul de apropiat ca ea să mă sune și să-mi spună despre Goodwin – de ceea ce le-a vorbit, ei și doamnei Althaus. Eu am sfătuit-o să nu vină aici în seara asta, dar totuși va veni. La ora nouă, parcă?

— Da.

— Atunci am să… – se opri. Nu-i era ăsta stilul. Îi venea greu, dar se descurcă. – Vreau să fiu și eu aici. Îmi permiteți… aș putea veni?

— Dacă vă controlați!

— Da. O voi face.

— Timpul s-a consumat! – i-am zis, luându-i brațul și întorcându-i-l.

• CAPITOLUL ȘAPTE •

La zece minute după ora nouă, în seara acelei zile care nu se mai sfârșea, m-am dus în bucătărie. Wolfe se afla la masa din mijloc, contrazicându-l pe Fritz în legătură cu numărul de boabe de ienupăr care trebuiau puse în friptura marinată de mușchi de căprioară. Dându-mi seama că asta ar mai fi durat, am zis:

— Scuzați-mă! Au sosit toți, ba chiar unii în plus. A venit și David Althaus, tatăl, cel din dreapta ta, în spate. Și un avocat, Bernard From, în stânga ta, în spate. Cap alungit și ochi tăioși.

Wolfe mormăi:

— De el n-aveam nevoie!

— Sigur că nu! Să merg să-i spun?

— Confunzi! – se întoarse către Fritz. Foarte bine, fă cum dorești… Eu am spus trei, dar tu procedează cum crezi. Dacă vei pune cinci boabe nici nu va mai fi nevoie să gust, îmi voi da seama după miros. Cu patru ar fi acceptabil.

Îmi făcu semn cu capul și m-am îndreptat către birou, cu el în urma mea.

Făcu un ocol, pe după doamna Althaus, care stătea în scaunul de piele roșie, și se opri cât i-am rostit numele. Erau două rânduri de scaune galbene, cu Vincent Yarmack, Marian Hinckley, Timothy Quayle în față, și cu David Althaus și Bernard From în spate. Asta îl plasa pe Quayle chiar lângă mine, ceea ce era foarte potrivit. Wolfe se așeză, privi de la stânga la dreapta, din nou în spate și vorbi:

— Trebuie să vă spun că e posibil ca, prin intermediul nu știu cărei aparaturi electronice, oamenii de la F.B.I. să tragă cu urechea la ce vom discuta în această cameră. Și eu și domnul Goodwin înțelegem că este neplăcut, dar din păcate e posibil. Cred că dumneavoastră…

— De ce ar face-o? – interveni From, avocatul. Cu tonul obișnuit la Curtea de Justiție.

— Asta se va stabili, domnule From. Vreau să fiți conștienți de această posibilitate, oricât de slabă vi s-ar părea. Și acum vă solicit indulgență. Voi vorbi câtva timp. Și aștept să mă ajutați mai departe, numai dacă voi reuși să demonstrez că interesele dumneavoastră coincid cu ale mele. Sunteți tatăl, mama, logodnica și asociații unui om care a fost ucis cu șapte săptămâni în urmă, iar crima nu a fost elucidată. Vreau să fac lumină. Intenționez să dovedesc că Morris Althaus a fost ucis de un agent al Biroului Federal de Investigații. Această intenție…

Puseră simultan două întrebări: Yarmack, „Cum?” și From, „De ce?”

Wolfe dădu din cap și spuse mai departe:

— Această intenție a mea stă în picioare. Recent am acceptat un angajament în care îmi este absolut necesar să fac anumite cercetări în privința activităților F.B.I.-ului, iar ei au reacționat imediat, încercând să ne ridice autorizațiile de detectivi particulari. Probabil că vor reuși, dar chiar dacă o vor face, eu și numai în calitate de cetățean am dreptul să pornesc o investigație în interes personal, și cu siguranță că interesul meu va sta în a le discredita pretențiile că ei ar fi campioni neîntrecuți ai legii și justiției. Asta e una. A doua este supărarea mea permanentă în ce privește Departamentul de Omucideri al Poliției din New York. Și ăștia emit pretenții. În numeroase ocazii m-au împiedicat – în acțiuni legale. De multe ori m-au amenințat cu darea în judecată pentru probatorii nelegale sau obstrucții față de justiție. Aș fi suficient de mulțumit să le răspund cu aceeași monedă, demonstrându-le că sunt convinși, sau suspectează F.B.I.-ul de crimă, și că, de fapt, ei încalcă justiția. Asta e, de asemenea…

— Vorbiți prea mult! – i-o tăie From. Puteți să vă întoarceți la subiect?

— Da, bineînțeles. Poliția și autoritățile districtuale cunosc faptul că Morris Althaus

colectase material pentru un articol împotriva F.B.I.-ului, dar nu s-a găsit nimic din acest material în apartament. Domnule Yarmack. Cred că sunteți implicat în acest proiect!

Vincent Yarmack era mai mult decât ideea mea despre un redactor șef: umeri rotunzi, gură mică și întinsă și niște ochi atât de deschiși la culoare, încât trebuia să ghicești că existau într-adevăr în spatele ochelarilor cu ramă neagră.

— Am fost – răspunse el, cu o voce subțire ca un chițăit.

— Și domnul Althaus deja strânsese material?

— Cu siguranță!

— Îl depusese la dumneavoastră în păstrare, sau se afla în posesia lui?

— Eu credeam că e în posesia sa. Dar mi s-a spus de către poliție că nu s-a găsit nimic despre F.B.I. în casa lui.

— Și ați tras vreo concluzie de aici?

— Ei bine… O concluzie era clară, că cineva le furase. Nu cred că Morris le-a pus în altă parte.

— Doamna Althaus i-a spus domnului Goodwin dimineață că, în privința asta, îi suspectați pe cei de la F.B.I. E adevărat?

Yarmack întoarse capul s-o poată privi pe doamna Althaus, și înapoi la Wolfe:

— Probabil că i-am prezentat asta ca pe o impresie, într-o discuție particulară. Dar conversația de acum, din câte spuneați, se pare că nu e prea confidențială.

Wolfe se încruntă:

— Am spus că ascultatul e posibil, dar nu e verificat. Dacă dumneavoastră ați tras această concluzie, atunci putem fi siguri că și poliția. – Privi spre avocat: Nu-i așa, domnule From?

Acesta aprobă:

— Să presupunem. Dar asta nu conduce la ideea că ei încalcă legea.

— O concluzie, nu. O presupunere, da. Dacă nu obstrucție, atunci cel puțin inacțiune. Ca membru al Baroului, cunoașteți bine tenacitatea Poliției și

Autorităților districtuale în cazul crimelor nerezolvate. Dacă ei…

— Nu practic criminalistica.

— Dar sigur știți ceea ce știe orice copil. Dacă nu ar fi satisfăcuți de presupunerea că F.B.I.-ul este răspunzător de dispariția acelui material, și deci probabil e implicat în crimă, atunci în mod cert ar explora și alte posibilități – de exemplu, domnul Yarmack. Așa e, domnule Yarmack? V-au hărțuit cumva?

Redactorul se uită mirat:

— Pe mine să mă hărțuiască? Pentru ce?

— Pentru posibilitatea de a-l fi ucis pe Morris Althaus și de a-i fi luat materialele. Nu izbucniți! Multe crime au sugerat teorii puțin plauzibile. Vă spusese despre descoperirile făcute și că aflase ceva deosebit, care, probabil el nu-și dădea seama, era într-un anumit fel o amenințare morală pentru dumneavoastră, și l-ați eliminat pe el și evidența. O teorie excelentă. Sigur că…

— Este ridicol. Absolut ridicol!

— Pentru dumneavoastră, poate. Dar, în mod sigur, într-o încurcătură cu o crimă nerezolvată, ar fi continuat să vă urmărească; dar n-au făcut-o. Nu vă acuz de crimă, domnule, nu pe moment; eu pur și simplu vă arăt că poliția ori exagerează, ori își abandonează atribuțiile. Afară de cazul că le-ați fi oferit un alibi inatacabil pentru noaptea de douăzeci noiembrie. Le-ați oferit?

— Nu. Inatacabil, nu.

— Dar dumneavoastră, domnule Quayle, ați avut?

— Tâmpenii! – spuse Quayle, dând dovadă din nou de proaste maniere.

Wolfe îl privi:

— Vă aflați aici tolerat. Doreați să știți ce intenționez. Și am clarificat. Acționez împins numai de interesul meu, sper să dezvălui implicarea F.B.I-ului în crimă și nereușita poliției în acțiunea ei. În eforturile mele, va trebui să fiu atent la pericolul de a fi împiedicat de circumstanțe. Ieri am primit, în

secret, o informație tare, ce indica vinovăția F.B.I.-ului, dar nu este îndeajuns de concludentă. N-am voie să ignor faptul că aparenta inactivitate a celor din poliție poate fi strategică, că ei și F.B.I.-ul cunosc identitatea criminalului și s-au retras numai pentru a strânge probe decisive. Trebuie să-mi fie lămurit lucrul acesta, înainte de a porni. Ați putea alege să mă ajutați, în loc să-mi puneți piedici, pentru că în acest scop vă aflați aici. Domnul Goodwin v-a dat afară o dată și o poate face din nou, dacă e necesar. Ar fi chiar mai eficient, deoarece are audiență; îi place să aibă audiență, cum de altfel și mie. Dacă preferați să rămâneți, răspundeți la întrebare.

Quayle se blocase. Era într-o situație extrem de delicată. Lângă el, atât de aproape încât o putea atinge, stătea fata pentru care și în fața căreia îl lovise pe acel ziarist impertinent, cerându-i scuze lui Lon Cohen, și acum era încolțit de un polițist obraznic. Mă așteptam să întoarcă privirea spre ea, pentru a-i arăta că își calcă mândria de dragul ei, ori spre mine ca să-mi dea de înțeles că nu-i nicio problemă, dar el rămase fixându-l pe Wolfe:

— V-am spus că mă voi controla. E-n regulă. Nu am un alibi foarte sigur pentru noaptea de douăzeci noiembrie. Iată răspunsul la întrebarea dumneavoastră, și acum am să vă pun și eu una. În ce mod credeți că domnișoara Hinckley vă poate ajuta să vă lămuriți?

Wolfe aprobă:

— Asta da, e motivată și la obiect. Domnișoară Hinckley, ați manifestat îngăduință și dorința de a ne ajuta, altfel nu ați fi fost aici. Am sugerat mai devreme o teorie care-l învinovățește pe domnul Yarmack; acum una pentru domnul Quayle. E foarte simplă. Au fost milioane de cazuri în care un bărbat l-a ucis pe un altul, din cauza unei femei – pentru a o îndurera, pentru că l-ar fi avantajat ca ea să fie văduvă, sau pur și simplu pentru a ajunge la ea. Dacă domnul Quayle e cel ce v-a ucis logodnicul, ați vrea să fie divulgat?

Ea își ridică mâinile, apoi le lăsă să cadă:

— Dar e ridicol.

— Deloc. În foarte multe crime, părea ridicol să acuzi familia sau prietenii, dar s-a dovedit a nu fi așa. Eu nu-l învinovățesc pe domnul Quayle; expun doar posibilitățile. Credeți că exista vreun motiv ca logodna dumneavoastră cu domnul Althaus să-i displacă?

— Să nu vă așteptați că am să răspund la așa ceva!

— Voi răspunde eu! – interveni Quayle. Da. Mi-ar fi displăcut!

— Într-adevăr. Pe drept? Ați considerat-o un abuz?

— Nu știu dacă pe drept. O cerusem în căsătorie pe domnișoara Hinckley. Fusesem împreună. Sperasem că o să accepte.

— Și a fost de acord?

Avocatul interveni:

— Ia-o ușor, Wolfe. Vorbeai despre abuz. Cred că tu abuzezi. Mă aflu aici la cererea domnului Althaus, clientul meu, și nu sunt împuternicit să vorbesc în numele domnișoarei Hinckley sau al domnului Quayle, dar consider că exagerezi. Îți cunosc reputația. Știu că nu ești un escroc și nu-ți pun la îndoială bunele intenții, până când nu voi avea motive, dar, ca împuternicit al legii, trebuie să-ți spun că întinzi coarda. Domnul Althaus și soția sa, și eu vrem desigur ca dreptatea să fie restabilită. Dar dacă s-a primit o informație care indică în mod cert vinovăția F.B.I.-ului, ce rost mai are această anchetă?

— Credeam că am lămurit deja problema asta.

— Ca o explicare a poziției, da, sau ca o invitație la prudență, dar nu ca o scuză pentru a-i chinui pe oameni, anchetându-i. Data următoare mă vei întreba dacă nu m-a prins Morris comițând vreo crimă.

— V-a prins?

— N-am de gând să joc vreun rol într-o comedie. Îți repet, întreci măsura.

— Atunci am să încetez, dar nu voi abandona prudența. Vă voi întreba ceva, o chestiune de rutină, care se face în orice caz de moarte prin violență. Dacă nu F.B.I.-ul l-a ucis pe Morris, atunci cine? Gândiți-vă că F.B.I.-ul nu ar avea nicio vină și că eu reprezint autoritățile. Cine avea vreun motiv să-l ucidă? Cine-l ura, cui îi era frică, sau avea ceva de câștigat de la el? Ați putea da un nume?

— Nu. Ne-am gândit la asta, desigur. Nu.

Ochii lui Wolfe se plimbară de la dreapta la stânga:

— Poate cineva dintre persoanele de față?

Doi dintre ei dădură din cap în semn că nu. Nimeni nu spuse nimic.

— Este o întrebare de rutină – adăugă el – dar nu întotdeauna inutilă. Vă rog să vă gândiți. Fără să vă temeți că ar fi o calomnie, nu veți fi citați. Sigur că Morris Althaus nu a trăit treizeci și șase de ani fără să ofenseze pe nimeni. L-a ofensat pe tatăl său. Pe domnul Quayle… – se uită la Yarmack: Articolele pentru revista dumneavoastră erau inofensive?

— Nu – răspunse redactorul – dar dacă ar fi supărat pe cineva atât de crunt încât acesta să-l ucidă, nu cred că persoana ar fi așteptat s-o facă abia acum!

— Și totuși, unul dintre ei ar fi fost nevoiți să aștepte. Era la închisoare! – Wolfe se întoarse către redactor – Pentru ce?

— Fraudă. O afacere foarte urâtă… ceva cu o proprietate imobiliară. Morris a scris un articol, pe care l-am intitulat „Scandalul de la Realty”, asta a declanșat o anchetă, în care unul dintre ei și-a prins degetele. A fost închis pentru doi ani. Asta se întâmpla acum doi ani fără puțin, dar, cu o bună comportare, e posibil ca deja să fie liber. Dar ăsta nu e criminal, nu are stofă. De fapt, l-am și văzut la un moment dat, când a venit și ne-a rugat să nu-i pomenim numele când scriem despre uciderea lui Morris.

— Și care-i este numele?

— Nu-l știu… A, ba da! Contează? Odell. Și încă ceva… Frank, asta e. Frank Odell.

— Nu înțeleg – spuse doamna Althaus; dar se opri pentru a-și drege vocea. Privi spre Wolfe: Nu înțeleg toate astea. Dacă a fost F.B.I.-ul, de ce mai puneți toate aceste întrebări? De ce nu-l întrebați pe domnul Yarmack ce aflase Morris despre F.B.I.? Eu am făcut-o, și mi-a spus că nu știe.

— Nu știu – confirmă Yarmack.

Wolfe fu de acord:

— La fel cred și eu, altfel ați fi fost încolțit de poliție, și nu numai. Nu v-a spus nimic despre descoperirile și despre conexiunile pe care le-a făcut?

— Nu. Niciodată. Aștepta până când termina prima formă a articolului. Așa lucra de obicei.

Wolfe privi spre doamna Althaus:

— Doamnă, așa cum am spus, trebuie să fiu sigur. Aș putea continua cu o mie de întrebări, toată ziua și toată noaptea. F.B.I.-ul este un inamic formidabil, neîntrecut în forță și privilegii. Nu mă laud, este o afirmație de bun simț că niciun alt individ, sau grup din America, nu ar fi acceptat un angajament cum e acela pe care eu l-am acceptat. Dacă un membru F.B.I. l-a ucis pe fiul dumneavoastră, nu există nici cea mai mică șansă de a-l pune în situația să răspundă, decât dacă eu o fac. Și, ca urmare, eu fac și alegerea procedurii. Exagerez din nou, domnule From?

— Nu – răspunse avocatul. Am fi lipsiți de simțul realității, dacă nu am fi de acord cu dumneavoastră, în privința F.B.I.-ului. Când am aflat că nu s-a găsit nimic în apartament, am făcut o presupunere evidentă și i-am spus doamnei Althaus că, după părerea mea, e foarte puțin probabil ca ucigașul să fie prins vreodată. F.B.I.-ul este de neatins. Doamna Althaus a aflat de la domnul Goodwin că a apărut un om care cunoaște că un agent al F.B.I.-ului i-a ucis fiul, și are informații în acest sens. Eu am venit aici cu intenția de a vă cere numele omului și informațiile, dar aveți dreptate. Procedura vă

aparține. Personal, cred că e fără speranță, dar, totuși, vă urez noroc și mi-ar place să vă pot ajuta.

— Și mie. – Wolfe își împinse scaunul în spate și se ridică. Este posibil, în cazul în care această convorbire a fost ascultată, ca unul, sau mai mulți dintre dumneavoastră să fiți hărțuiți. Dacă așa va fi, vreau să fiu informat. Doresc să-mi comunicați orice ar interveni nou, sau orice ați afla, chiar dacă vi s-ar părea banal. Fie că am fost ascultați, fie că nu, casa este oricum supravegheată și F.B.I.-ul știe acum că mă implic în problema uciderii lui Morris Althaus. Poliția însă nu, eu așa cred, și vă cer să nu le spuneți, căci asta nu ar face decât să complice. Îmi cer scuze că nu v-am oferit nicio tratație, dar discuția m-a absorbit complet. Domnule Althaus, dumneavoastră nu ați vorbit deloc. Doriți s-o faceți?

— Nu – spuse David Althaus, primul și ultimul său cuvânt.

— Atunci, bună seara – și Wolfe ieși.

Eu am rămas, în timp ce-și părăseau scaunele și mergeau în hol. Bărbații puteau să le țină doamnelor hainele, deci nu era nevoie de mine. Probabil că eram foarte obosit, încât să nu-mi treacă prin cap că era o plăcere să-i ții haina domnișoarei Hinckley; când am auzit ușa de la intrare, mi-am dat seama că era prea târziu. Am mai stat, până când am auzit-o închizându-se, apoi m-am ridicat și m-am dus să pun zăvorul. Erau jos, pe trotuar.

Nu auzisem liftul, deci Wolfe putea să se fi dus în bucătărie, și am mers într-acolo. Dar nu era. Nici Fritz. O fi luat-o pe scări? De ce? Singurul loc care mai rămânea era jos. M-am dus către ușa deschisă a camerei lui Fritz și am intrat.

Fritz ar fi putut să-și găsească o cameră și sus, dar el prefera subsolul. Vizuina sa era la fel de mare cât biroul și camera din față la un loc, dar, cu trecerea anilor, devenise plăcut – mese cu teancuri de reviste, busturile lui Escoffier și Brillat-Savarin pe rafturi, meniuri puse în rame pe pereți, un pat mare, cinci scaune, rafturi cu cărți (avea 289 de cărți de bucate), un cap de porc sălbatic, pe care-l împușcase în

Vosgi, un televizor și un aparat de radio. Două lăzi cu veselă veche, una despre care el credea că ar fi fost utilizată de bucătarul șef al lui Iuliu Cezar, și altele.

Wolfe stătea în scaunul cel mai mare la masă, cu o sticlă de bere și un pahar, iar Fritz de partea cealaltă, și se ridică atunci când am intrat. Mi-am tras și eu un scaun.

— E rău – am zis – că liftul nu ajunge până jos. Poate reușim să facem asta.

Wolfe bău din bere, puse paharul jos și-și linse buzele.

— Aș vrea să știu – vorbi el – ce e cu minunile astea electronice. Oare putem fi auziți aici?

— Nu știu. Citisem despre o chestie care e capabilă să capteze vocile chiar de la o jumătate de milă, dar nu știu ce arie poate să cuprindă și ce se întâmplă în cazul obstacolelor, cum ar fi pereții sau plafoanele. Însă pot exista lucruri de care eu să nu fi auzit, și care să poată controla întreaga casă. Chiar dacă nu au apărut, în curând vor apare. Bieții oameni vor fi obligați să comunice prin gesturi.

Se uită curios la mine. Dar cum nu consideram că merit atâta atenție, privii în altă parte.

— Cred că-ți dai seama că niciodată nu a fost atât de necesar ca acum secretul absolut – spuse.

— Știu. Pentru numele lui Dumnezeu, știu.

— Pot fi ascultate și șoaptele?

— Nu. Un miliard la una. Sau niciuna.

— Atunci vom șopti.

— Asta-ți va strica stilul. Dacă Fritz va da televizorul mai tare, noi vom sta mai aproape și nu vom urla, va fi în regulă.

— Nu putem face asta și în birou?

— Ba da, domnule.

— Atunci de ce naiba nu mi-ai spus?

I-am dat dreptate:

— Suntem aglomerați cu treburile. Și eu mă mir că m-am gândit abia acum. Totuși, să încercăm aici.

El se întoarse:

— Dacă vrei, Fritz. Nu contează ce.

Fritz merse la televizor și răsuci un buton: o femeie îi spunea unui bărbat că-i pare rău că nu îl întâlnise mai demult. El întrebă (nu bărbatul, ci Fritz) dacă era suficient de tare, eu am spus că puțin mai tare și mi-am mutat scaunul mai aproape de Wolfe. Se apropie și începu să-mi mormăie la optsprezece inci de ureche:

— Ne vom pregăti pentru o acțiune. Ai idee dacă grupul „Zece pentru Aristologie” mai există?

Dădui din umeri. Trebuia să fii cretin sau geniu, ca să pui o întrebare care nu avea niciun sens, oricum.

— Nu – am spus. Asta a fost acum șapte ani. Probabil mai există. Pot să-l sun pe Lewis Hewitt.

— Nu de aici.

— Voi merge la o cabină. Vrei acum?

— Da. Dacă spune că acest grup încă… Dar nu. Orice ți-ar răspunde în legătură cu „Zece pentru Aristologie”, întreabă-l dacă e de acord să-i dau mâine dimineață telefon, ca să-l consult într-o problemă secretă și urgentă. Dacă mă invită la masă, cum presupun că va face, accept!

— Locuia în Long Island acum un an.

— Știu.

— Și va trebui, cred, să ne descotorosim de o „coadă”.

— Nu va fi nevoie. Dacă mă vor vedea că merg la el, cu atât mai bine.

— Atunci de ce nu suni de aici?

— Pentru că doresc să-mi fac vizita anunțată și nu să mă invit singur.

— Și dacă nu poate mâine?

— Atunci cât mai curând posibil.

Am plecat. Ducându-mă spre hol, pentru haină și pălărie, și apoi ieșind și îndreptându-mă spre Ninth Avenue, mă gândeam, două reguli încălcate într-o singură zi: cea cu programul de dimineață și aceea care spunea să nu-ți lași casa cu probleme – și pentru ce? „Zece pentru Aristologie” era un grup de tipi, care, ca să citez, „căutau idealul de perfecțiune în mâncare și băutură”. Cu șapte ani în urmă, în casa

unuia dintre ei, Benjamin Schriver, rechinul transportului maritim, se întâlniseră ca să-și găsească amintitul ideal, mâncând și bând, iar Lewis Hewitt, unul dintre membri, aranjase cu Wolfe ca Fritz să le pregătească masa. Sigur că eu și Wolfe am fost invitați și ne-am dus, dar s-a întâmplat că tipului care stătea cu noi la masă să i se pună niște arsenic în felul întâi – caviar asortat cu smântână –, și a murit. O adevărată petrecere. Incidentul nu afectase însă relațiile lui Wolfe cu Hewitt, acesta fiindu-i recunoscător pentru o favoare specială pe care Wolfe i-o făcuse cu mult timp în urmă; el avea, la proprietatea din Long Island, cam o sută de picioare cu orhidee și obișnuia să vină la cină în casa de piatră maronie de două ori pe an.

Mi-a luat ceva timp până l-am prins la telefon, deoarece numărul fusese schimbat cu cel al serei, sau al grajdurilor, sau chiar al majordomului, dar când l-am găsit mi-a spus că era o plăcere să-mi audă vocea. Comunicându-i că Wolfe ar dori să-i facă o vizită, a răspuns că va fi încântat și că, desigur, vom lua masa cu el. A mai adăugat că i-ar place să-i ceară părerea chiar lui Wolfe în legătură cu meniul.

— Mă tem că va trebui să-mi spun eu părerea – i-am zis. Sun dintr-o cabină telefonică, de la un magazin universal. Iertați-mi întrebarea, dar e posibil să mai fie cineva acum pe fir?

— De ce… De ce nu. Dar n-ar avea motiv.

— O.K. Dau dintr-o cabină telefonică, din cauză că al nostru este interceptat și domnul Wolfe nu dorește să se știe că v-a căutat. Deci să nu ne sunați. Este posibil ca mâine după-amiază să primiți vreun telefon de la cineva, care să afirme că e reporter și că vrea să vă pună câteva întrebări. Ideea e că această întâlnire, venirea noastră mâine la masă, a fost aranjată de săptămâna trecută. În regulă?

— Da, bineînțeles. Dar, pentru Dumnezeu, dacă știți că telefonul vă este interceptat… asta nu este ilegal?

— Sigur că e, altfel ce har ar mai avea. Vă vom explica mâine despre ce e vorba. Sper că o vom putea face.

Răspunse că-și va amâna curiozitatea pentru a doua zi și că ne va aștepta pe la amiază.

Existau un televizor și un radio și în birou, și când m-am întors acasă mă așteptam să-l găsesc pe Wolfe acolo, în scaunul său preferat, probabil cu radio-ul funcționând, dar biroul era gol, deci am pornit către subsol și l-am găsit tot unde-l lăsasem. Televizorul funcționa încă, iar Fritz se uita la el, căscând. Wolfe se întinsese, cu ochii închiși, dar își mișca buzele, ca și cum ar fi vorbit pentru sine. Deci plănuia ceva, își făcea calcule. Am stat și m-am uitat la el. Acesta era unul din lucrurile cu care nu mă puteam obișnui, chestia cu mișcatul buzelor, dar de data asta trebuia să tac. Două minute întregi. Trei. Am tras concluzia că doar exersa, am mers la un scaun, m-am așezat și am tușit sonor. Într-o clipă deschise ochii se uită la mine și se sculă.

Mi-am tras scaunul aproape de el:

— S-a aranjat – i-am zis –, suntem așteptați pe la amiază, deci va trebui să plecăm pe la 10:30.

— Tu n-ai să vii – mormăi el. L-am sunat pe Saul. Am stabilit să vină mâine la nouă.

— A, înțeleg. Vrei să rămân acasă, în cazul în care Wragg îi va trimite să-și recunoască fapta.

— Vreau să-l găsești pe Frank Odell.

— Pentru numele lui Dumnezeu. Asta spuneau buzele tale!

— Nu – întoarse capul. Puțin mai tare, Fritz – și înapoi, către mine: Am convenit, după masă, că te-ai lămurit în privința inutilității faptului de a mai stabili că F.B.I.-ul a comis crima. Retrag acest lucru. Nu mă voi închina inutilității. Trebuie să aranjăm o situație în care niciuna dintre cele trei alternative să nu fie inutilă. Acestea sunt: unu – să stabilim că au făcut-o ei; doi – să stabilim că nu au făcut-o ei; trei – să nu stabilim niciuna, nici alta, să lăsăm crima în pace. Eu prefer de departe cea de a doua variantă, și pentru asta e nevoie să-l cauți pe Frank Odell; dar,

dacă va fi necesar să o acceptăm pe prima, sau pe ultima, atunci trebuie să ne descurcăm în așa fel încât să satisfacem neapărat obligațiile luate față de client.

— Nu ai nicio obligație, doar să investighezi și să încerci tot ce poți.

— Iar încurci pronumele.

— O.K.! „Noi” și „ale noastre”.

— Așa-i mai bine. Numai așa, noi să facem tot ce putem. E cea mai înaltă obligație pentru un bărbat cu amor propriu, și amândoi avem suficient din asta. Un punct este vital. Nu contează care dintre alternative ne vor determina circumstanțele s-o acceptăm, dar domnul Wragg va trebui să creadă, sau cel puțin să presupună, că unul dintre oamenii lui l-a ucis pe Morris Althaus. Nu-mi vine în minte nicio manevră care să ne ajute în această direcție. E ceea ce încercam să născocesc, în clipa în care te-ai întors. Tu poți?

— Nu. Ori crede, ori nu crede. Zece la unu că el crede!

— Cel puțin avem șanse. Pentru moment. Am nevoie de sugestii, în ce privește aranjamentul pe care intenționez să-l fac cu domnul Hewitt, mâine. Discuția ne va lua timp și îmi e sete. Fritz?

Niciun răspuns. M-am întors. Adormise în scaun, probabil sforăia, dar, oricum, îl acoperea televizorul. Am sugerat să mergem în birou și să încercăm cu ceva muzică pentru schimbarea atmosferei, iar Wolfe fu de acord, așa că l-am trezit pe Fritz, i-am mulțumit pentru ospitalitate și i-am urat noapte bună. În drum spre birou, m-am dus să iau bere pentru Wolfe și lapte pentru mine, și când l-am regăsit dăduse drumul la muzică și stătea la biroul său. Din moment ce avea să dureze, am adus un scaun galben și l-am pus lângă al lui. Și-a turnat bere, eu am luat o înghițitură de lapte și i-am vorbit:

— Nu ți-am spus că am uitat să-l mai întreb pe Hewitt în legătură cu „Zece pentru Aristologie”. Voiai să-i vezi oricum și poți să-l întrebi tu, mâine. Care este programul?

Vorbi.

Era trecut bine de miezul nopții, când el a mers la lift și eu m-am dus să-mi iau cearșafuri, pături și pernă, pentru a doua noapte pe canapea.

• CAPITOLUL OPT •

Erau mai mulți de o sută de Odell în cartea de telefon a celor cinci sectoare, dar niciunul cu prenumele Frank. Odată stabilit acest lucru, m-am așezat la masă la nouă și jumătate, vineri dimineața, și m-am gândit la o altă modalitate de a-l găsi. Nu era genul de problemă pe care s-o discut cu Wolfe, și oricum n-ar fi fost disponibil. Saul Panzer fusese prezent la ora nouă fix, și în loc să meargă sus, în camera plantelor, Wolfe coborâse, își pusese paltonul greu și pălăria de castor cu boruri largi și-l urmase pe Saul afară, pentru a se urca în mașina Heron sedan. Desigur, știa că radiatorul, dat la maximum, ar fi putut face interiorul mașinii ca un cuptor, dar își luase haina groasă, gândindu-se că a distrus cu căldura toate mașinile mai bune pe care le avusese. Îmi dădeam seama că se temea, probabil, de frigul și sălbăticia acelui Long Island, deși nu era prima oară când mergea pe acolo.

Aveam nevoie de voință, ca să mă concentrez la încurcătura lui Frank Odell; asta era doar o problemă în plus, între atâtea pe care nu le știam, cerută de Wolfe, numai pentru că avea el nevoie de două sau trei alternative. Unde aș fi vrut să mă aflu în acele momente? În Long Island! În toată experiența mea, nu-l mai văzusem niciodată pe Wolfe născocind o manevră ca aceea în care avea să-l coopteze și pe Lewis Hewitt, și mi-ar fi plăcut să fiu acolo. Geniul e într-adevăr bun, dar numai pentru scânteie, căci pentru a duce treaba la capăt trebuie cineva care să vadă dacă radiatorul nu curge și cauciucul e bine umflat. Aș fi insistat să merg neapărat, dacă nu ar fi fost Saul Panzer. Wolfe spusese că Saul va sta înăuntru și el era singurul căruia i-aș fi predat problema, dacă, să zicem, mi-aș fi rupt piciorul.

Mi-am forțat mintea să mă gândesc la Frank Odell. Lucrul evident era că trebuia să sun la biroul de informații al închisorii, să aflu dacă îl aveau pe listă. Dar, sigur, asta nu de la telefonul nostru. Dacă F.B.I.-ul afla că ne pierdeam timpul, și deci banii, cu Odell, după tot ce ne spusese Quayle despre el, ar fi realizat că nu este numai prudență, că de fapt devenea o șansă pentru ei, de a-l implica, și asta nu voiam să se întâmple. M-am hotărât, deci, să lucrez în deplină siguranță. Dacă vreunul de la F.B.I. ar citi ce scriu aici și ar crede, bucurându-se, că îi supraestimez echipamentul, îl asigur că ar fi departe de a ne cunoaște secretele.

După ce m-am dus în bucătărie să-i spun lui Fritz că plec, și mi-am luat din hol haina și pălăria, am ieșit și am luat-o către Tenth Avenue. Am ajuns la garaj, unde l-am rugat pe Tom Halloran să-mi dea voie la telefon, am format numărul de la *Gazette* și l-am cerut pe Lon Cohen. A fost discret. Nu m-a întrebat cum și unde ne aflăm cu doamna Bruner și F.B.I.-ul. M-a întrebat, în schimb, dacă nu știu de unde ar putea să-și ia o sticlă de brandy bun.

— S-ar putea să-ți trimit una într-o bună zi – i-am spus – dacă vei dovedi că o meriți. Și poți să începi asta chiar acum. În urmă cu doi ani, un om numit Frank Odell a fost închis pentru fraudă. Dacă s-a comportat bine și i-a fost redusă condamnarea, probabil acum e afară și se află pe lista celor eliberați condiționat. Am pornit într-o treabă de interes social și vreau să-l găsesc repede și să-l reabilitez. Poți să-mi dai, cu cât mai curând cu atât mai bine, telefon, numai la acest număr – și i l-am dat. Țin secretă activitatea socială, așa că nu menționa nimic.

El a răspuns că ar putea s-o facă într-o oră și, atunci, am mers să mai arunc o privire mașinilor de la parterul garajului. Wolfe ținea să cumpere una nouă în fiecare an, ca să ne putem baza pe ea dacă acționam în traseu, și lăsa alegerea în seama mea. Fusesem tentat să-i recomand un Rolls, dar ar fi fost o rușine să mă gândesc s-o „termin” într-un singur

an. În ziua aceea nu era însă nicio mașină acolo, pentru care ar fi meritat să trădez Heron-ul. Tocmai discutam cu Tom despre demarajul unui Lincoln 1965, când sună telefonul și am mers să răspund. Era Lon și reușise. Frank Odell fusese eliberat în luna august și se afla în libertate condiționată până la sfârșitul lui februarie. Locuia la 2553 Lamont Avenue, Bronx și se angajase la *Driscoll Renting Agency* în 4618 Grand Concourse.

Lon avusese ideea că o cale bună de început în reabilitarea lui ar fi să-l chemăm la un joc de poker și i-am răspuns că mai bine la un *craps*.

Am hotărât să iau metroul, în loc de taxi. Asta nu pentru a-i cruța banii clientei, ci pentru că gândeam că venise timpul să facem ceva cu „cozile". Trecuseră, deja, două zile și nopți, de când F.B.I.-ul fusese probabil interesat de noi și douăzeci și patru de ore de când i se ceruse lui Perazzo să ne ridice autorizațiile, iar eu nu vedeam niciun semn că aș avea companie. Desigur că le evitasem, sau nu mă uitasem. Acum mă hotărâsem să privesc, dar nu în timp ce mă plimbam. Am avut răbdare până când am ajuns în stația de metrou Grand Central și m-am urcat într-un expres către oraș.

Dacă presupui că ai o „coadă" într-un tren de metrou și vrei să te convingi, te deplasezi în timp ce trenul merge și la fiecare stație vii aproape de ușă, așa încât să poți ieși. La o oră aglomerată este dificil, dar era 10:30 și mergeam spre oraș. L-am depistat la a treia oprire, sau mai bine zis „i-am". Erau doi. Unul era specimenul acela aparte, foarte înalt și cu ochi mari, căprui, pe care nu știa să-i folosească, iar celălalt era genul Gregory Peck, exceptând urechile, mici și rotunde. Jocul, căci o făceam de dragul lui, era să-i depistez fără ca ei să știe, și când am ieșit la stația 168th Street eram foarte sigur că am reușit. Afară, pe trotuar, i-am ignorat din nou. Să fii urmărit pe străzile New York-ului, să știe că-ți dai seama și tu să vrei să scapi și să și reușești, înseamnă să-ți bați joc. Sunt sute de refugii pentru ploaie, totul e să-ți găsești unul care ți

se potrivește la timp. Acolo, pe Tremont Avenue, mergeam încet, privind din când în când ceasul de mână și numerele de pe uși, până ce am zărit un taxi liber venind. Când s-a aflat la treizeci de iarzi depărtare, am trecut printre mașinile parcate, i-am făcut semn și am sărit în el spunându-i tipului, „calc-o", și l-am surprins pe Gregory Peck uitându-se la mine, în timp ce treceam. Celălalt se afla peste drum. Făcusem câteva sute de metri, înainte de a ne opri la stop. Recunosc că eram cu ochii în urmă. I-am dat șoferului adresa din Grand Concourse, stopul s-a schimbat și am pornit.

Câteva dintre birourile agenției de închirieri se aflau la etaj, dar cel pe care-l căutam era la parterul unui bloc, bineînțeles una dintre clădirile pe care le deservea. Am intrat. Spațiul era mic: două birouri, o masă și un cabinet. O doamnă tânără și frumoasă, cu un păr abundent cu care s-ar fi putut mândri și un fan Beatles, stătea la biroul mai apropiat, și când îmi zâmbi și mă întrebă dacă poate să mă ajute a trebuit să respir pentru a-mi păstra capul limpede. Asemenea exemplare ar fi fost mai bine să stea acasă, în timpul orelor în care trebuie să ne stea mintea la afaceri. I-am spus că doream să-l văd pe domnul Odell. Iar ea a întors frumosul cap, făcându-mi semn spre spate.

El stătea la un alt birou. Am așteptat să-l văd, apoi să mă decid să mă apropii, și o singură privire a fost de-ajuns. Unii oameni, după o ședere în închisoare, chiar una scurtă, capătă un aer ofilit, dar nu era cazul. În privința măsurii era cât o alună, dar o alună elegantă. Avea tenul deschis și părul blond și purta un costum gri dungat, care îl aranja.

Își roti scaunul, spuse că e Frank Odell și-mi întinse mâna. Mi-ar fi fost mult mai ușor dacă l-aș fi găsit într-o cameră a lui, probabil femeia nu știa că lucra alături de un pușcăriaș. I-am spus că sunt Archie Goodwin, mi-am deschis geanta și i-am întins o carte de vizită. O privi cu atenție, o înfundă în buzunar și spuse:

— Dumnezeule! Ar fi trebuit să vă recunosc. După poza din ziar.

Poza mea nu mai fusese în ziar de paisprezece luni, iar el fusese în spatele gratiilor. Dar n-am făcut o problemă din asta.

— Încep să-mi arăt anii – i-am spus. Îmi puteți acorda câteva minute? Nero Wolfe a acceptat un angajament care-l implică pe un tip numit Morris Althaus și crede că ați fi în stare să-i furnizați niște informații.

Nici nu clipi. Niciun semn. Spuse cu voce slabă:

— Acesta e omul care a fost omorât.

— Așa e. Bineînțeles că poliția s-a învârtit în jurul acestei probleme. Rutină. Acum, e vorba doar de o investigație particulară, într-o chestiune secundară.

— Vreți să aflați dacă poliția a fost aici? Nu, nu a fost. Am putea la fel de bine să stăm jos.

Se așeză la birou și eu l-am urmat și mi-am luat un scaun. Mă întrebă:

— Care e chestiunea secundară?

— Este puțin mai complicat. E vorba de anumite cercetări, pe care le făcea atunci când a fost ucis. S-ar putea să știți ceva despre asta, dacă l-ați văzut cumva în acea perioadă – să spunem luna noiembrie, anul trecut. L-ați văzut în acea perioadă?

— Nu. Ultima dată când l-am văzut a fost acum doi ani. Într-un tribunal. Când niște oameni despre care credeam că-mi sunt prieteni m-au făcut țap ispășitor. De ce ar fi venit poliția să mă vadă pe mine?

— Oh, într-un caz de crimă nu se pot stăpâni să nu-i vadă pe toți. – Am mers mai departe: Ceea ce spuneți despre faptul că v-au scos țap ispășitor este interesant. Ar putea avea importanță și pentru ceea ce am vrea noi să știm, adică dacă Althaus obișnuia să-și falsifice materialele. Era unul dintre prietenii care te-au acuzat?

— Nu, Doamne ferește! Nu eram prieteni, l-am întâlnit numai de două ori, în timp ce-și scria articolul, sau pregătindu-se s-o facă. Umbla după un

pește mai mare. Eu eram doar un trepăduș. Lucram pentru Bruner Realty.

— Bruner Realty – am ridicat sprânceana – nu-mi amintesc de acest nume în legătură cu cazul. Desigur, nici nu sunt foarte familiar cu el. Deci prietenii care v-au făcut țap ispășitor erau de la Bruner Realty?

Zâmbi:

— Cu siguranță nu știți prea bine situația. Au fost alte afaceri, colaterale, în care eram eu implicat. Totul a fost descoperit la tribunal. Oamenii de la Bruner au fost foarte amabili în privința aceasta. Vicepreședintele chiar mi-a aranjat s-o întâlnesc pe doamna Bruner. Asta a fost ocazia în care l-am văzut pe Althaus, în biroul ei și la ea acasă. Și doamna Bruner a fost drăguță. A crezut ceea ce i-am spus. Chiar mi-a plătit, în parte, onorariul pentru avocat. Vedeți, și-a dat seama că fusesem atras într-o afacere urâtă, iar eu i-am explicat că n-am realizat în ce intram. În sfârșit, nu i-a convenit ca un om care lucra în compania ei să fie implicat într-o chestiune josnică. Asta numesc eu că s-a purtat drăguț.

— Sunt de acord. Însă mă surprinde că nu v-ați întors la Bruner Realty când ați… când ați îi putut.

— Nu m-au mai vrut.

— Asta nu a mai fost foarte amabil, nu?

— Ce să spun, asta e filosofie. În definitiv am fost vinovat. Președintele companiei este un tip destul de dur. Aș fi putut să merg la doamna Bruner, dar aveam ceva mândrie și, între timp, am aflat despre deschiderea acestei agenții. – Zâmbi: Nu-mi pare rău. Departe de asta. Sunt multe de făcut aici și sunt încă tânăr. – Deschise un sertar: Mi-ați dat o carte de vizită, să vă dau și eu una.

Îmi oferi nu una, ci o duzină, și mai multe informații despre Driscoll Renting Agency. Aveau nouă birouri în trei sectoare și administrau peste o sută de clădiri, având și cel mai bun renume în zona metropolei. Am ascultat, destul, pentru a fi politicos, i-am mulțumit, și mergând spre ieșire, mi-am luat libertatea de a schimba priviri cu tânăra și frumoasa

doamnă, care-mi zâmbi. Cu siguranță, îmi plăcea locul.

M-am plimbat în jos pe Grand Concourse, în soarele de iarnă, să mă încălzesc puțin. Nu mă invitaseră să-mi dau jos haina. Îmi făceam în minte o listă a coincidențelor:

1. Doamna Bruner distribuise copii din acea carte.

2. Morris Althaus adunase material pentru un articol despre F.B.I.

3. Oamenii F.B.I.-ului îl omorâseră pe Althaus, sau cel puțin fuseseră în apartamentul lui când fusese omorât.

4. Althaus o întâlnise pe doamna Bruner. Fusese în casa ei.

5. Un om care lucrase pentru firma doamnei Bruner fusese scos țap ispășitor și închis, ca urmare a unui articol scris de Althaus.

Astea nu mai erau coincidențe; erau cauza și efectul, în toată mizeria asta de încurcătură. Am început să le pun cap la cap, dar, în curând, am înțeles că erau atât de multe combinații și posibilități, încât puteai chiar să tragi concluzia că doamna Bruner îl împușcase pe Althaus, ceea ce nu trebuia să fi făcut, ea fiind clientul. Singura concluzie care se putea trage era că, pe undeva prin acest car cu fân, se afla un ac și el trebuia găsit. Wolfe pornise de la altceva. El îl întrebase pur și simplu pe Yarmack dacă articolele scrise de Althaus pentru revista *Tick-Tock* erau inofensive, și, la fel de simplu, îmi dăduse să-l caut pe Odell, deoarece nu-i venise altă idee mai bună pentru mine, și cam asta era.

Nu l-aș fi putut suna pe Wolfe, chiar dacă ar fi fost acasă, și m-am decis să nu-l sun nici la Hewitt. Nu numai că un loc ca acela avea o duzină, sau mai multe, de cuplaje, dar oamenii F.B.I.-ului îl urmăriseră probabil până acolo, din moment ce lui Saul îi spusese să nu-l intereseze „cozile”, iar a intercepta o linie în zonă pentru ei era o jucărie. Știam, de exemplu, că la un moment dat… dar să n-o mai lungesc.

N-aveam de gând nici să merg acasă, să-l aștept să se întoarcă. Am căutat o cabină telefonică, am format numărul doamnei Bruner, am obținut legătura, și am întrebat-o dacă se poate întâlni cu mine la *Rusterman*, la 12:30, pentru prânz. Ea răspunse că poate. Atunci am sunat la *Rusterman*, l-am prins pe Felix și l-am întrebat dacă aș putea avea camera fonică de la etaj, cea mică. A fost de acord. Am ieșit și am luat un taxi.

Rusterman pierduse ceva din impozanța de altădată, de pe când trăia Marco Vukcic. Wolfe nu mai era asociat, dar încă mai mergea acolo, cam o dată pe lună, iar Felix venea din când în când la el acasă, pentru sfaturi. Dacă se întâmpla ca Wolfe să ne ia, pe mine și pe Fritz, să mergem acolo, luam masa în camera mică de la etaj, și începeam de fiecare dată cu acea regină a supelor, *Germiny à l'Oseille*, Așa că știam perfect camera. Eram acolo, întreținându-mă cu Felix, când doamna Bruner sosi, doar cu zece minute mai târziu.

Ceru un Martini sec dublu, cu ceapă. Nu poți fi sigur de nimic; eu aș fi bănuit că poate fi Sherry sau Dubonnet, dar nicidecum ceva cu ceapă. Când comanda sosi, ea luă trei înghițituri bune la rând, se uită dacă închisese chelnerul ușa, și spuse:

— Bineînțeles că n-am putut întreba la telefon. S-a întâmplat ceva?

Luasem și eu un Martini, ca să-i țin companie, dar fără ceapă. Am băut puțin și i-am răspuns:

— Nimic special. Domnul Wolfe a încălcat astăzi două reguli – a sărit peste sesiunea matinală din camera plantelor și și-a lăsat și casa cu probleme… A plecat în Long Island, să se întâlnească cu un tip. Ar putea ieși ceva de aici, dar nu vă țineți respirația. Cât despre mine, vă anunț că tocmai am făcut o excursie în Bronx, să-l văd pe un anume Frank Odell. A lucrat pentru dumneavoastră – Bruner Realty. Nu-i așa?

— Odell?

— Da.

Se încruntă:

— Nu știu… Aa, ba da. Odell. Omul acela mărunțel, care a avut necazul. Dar el… nu e la închisoare?

— A fost. E în libertate, condiționat, pentru câteva luni.

Era încă încruntată:

— Dar pentru ce naiba l-ați căutat?

— E o poveste veche, doamnă Bruner – am mai luat o înghițitură. Domnul Wolfe s-a decis să înceapă prin a verifica acțiunile F.B.I.-ului, în interiorul și în jurul New York-ului. Printre altele, am aflat că un om, pe nume Morris Althaus, strângea material în vederea unui articol despre F.B.I., pentru o revistă cunoscută, și șapte săptămâni mai târziu a fost ucis. Peste asta merită să aruncăm o privire și am verificat câte ceva despre el. Am aflat că publicase un articol intitulat „Scandalul de la Realty", cu câțiva ani în urmă și, ca rezultat, numitul Frank Odell a fost condamnat pentru fraudă. Domnul Wolfe m-a împuternicit să cercetez, am aflat unde-l puteam găsi și am mers să-l văd, iar el mi-a spus că lucrase pentru firma dumneavoastră. Deci m-am gândit că e bine să vă întreb despre acest lucru.

Pusese paharul pe masă:

— Dar ce ați putea să mă întrebați?

— De exemplu, despre Morris Althaus. Cât de bine l-ați cunoscut?

— Nu l-am cunoscut deloc.

— A venit cel puțin o dată la dumneavoastră acasă, în birou. După câte spunea Odell.

Ea aprobă:

— E adevărat. A fost. Mi-am amintit asta când am citit despre el… despre crimă – făcu o grimasă. Nu-mi place tonul dumneavoastră, domnule Goodwin. Insinuați că am ascuns ceva?

— Da, doamnă Bruner. Că ați fi putut. Ar fi mai bine să clarificăm înainte de masă, decât după. L-ați angajat pe domnul Wolfe să facă o treabă imposibilă. În schimb, misiunea dumneavoastră este să ne spuneți tot ceea ce ar putea avea importanță.

De exemplu, faptul că îl cunoșteați pe Morris Althaus, sau cel puțin îl întâlniserăți, în mod normal naște întrebări. Știați că pregătește un articol despre F.B.I.? Lăsați-mă să termin. Știați, sau bănuiați că F.B.I.-ul este implicat în uciderea lui? De asta ați venit la Nero Wolfe? Atunci de ce nu cooperați? Pur și simplu, trebuie să știu ceea ce știți și dumneavoastră. Asta e tot.

A spus că e în regulă. O femeie care-ți poate arunca un cec de 100.000 fără să clipească, nu prea e obișnuită să stea la explicații cu un salariat, dar ea se descurcă. Nu a numărat până la zece, cel puțin eu nu am auzit-o, dar a luat paharul, a băut, mi-a aruncat o privire tăioasă și, punând paharul jos, mi-a zis:

— Nu am ascuns nimic. Pur și simplu nu mi-a venit ideea să-l amintesc pe Morris Althaus. Sau probabil că mi-a venit ideea în timp ce mă gândeam la problema mea, dar nu și atunci când i-am vorbit domnului Wolfe. Pentru că ăsta e adevărul, nu știam, în realitate, nimic. Și nu știu nici acum. Am citit despre crimă și mi-am amintit că-l întâlnisem, dar singura legătură pe care o avea cu F.B.I.-ul era ceea ce-mi spusese domnișoara Dacos, secretara mea, și asta fusese nu mai mult decât o discuție între femei. Nici ea nu cunoștea, de fapt, nimic. Nu avea nicio legătură cu trimiterea cărților. Le-am trimis deoarece mă impresionaseră lucrurile citite și m-am gândit că ar fi important pentru cei din posturi importante să citească și ei. E un răspuns mulțumitor la ce m-ați întrebat?

— Destul de bun, dar asta naște o altă întrebare. Nu uitați că lucrez în interesul dumneavoastră. Ce v-a povestit domnișoara Dacos?

— Nimic. Doar vorbe. Locuia la aceeași adresă și mai locuiește încă. Ea…

— Cum adică la aceeași adresă?

— Aceeași cu a lui Morris Althaus. În suburbie. Apartamentul ei este la etajul doi, sub al lui. În acea seară ea era plecată, și curând după aceea…

— În noaptea în care el a fost ucis?

— Da. Nu mă mai întrerupeți. Curând după ce ea s-a întors în apartamentul său, a auzit pași afară, oameni coborând scările și a fost curioasă să afle cine poate fi. S-a dus la fereastră, s-a uitat afară și a văzut trei bărbați părăsind clădirea și luând-o după colț. Și s-a gândit că erau de la F.B.I. Singurul ei motiv pentru a crede asta a fost felul în care arătau, așa mi-a spus, că erau „genul". Dar să continui. Ea nu știa nimic, și nici eu, despre faptul că ar fi existat vreo legătură între Morris Althaus și F.B.I. Dumneavoastră m-ați întrebat dacă aveam idee că el pregătea acel articol. Nu, n-am știut, până când nu mi-ați spus. Detest părerea dumneavoastră că am ascuns ceva – își privi ceasul. E trecut de ora unu, iar la două și jumătate am o întâlnire. Și trebuie să fiu la timp.

Am apăsat un buton, de două ori scurt, de pe o placă aflată pe masă, rugând-o să mă ierte că am invitat-o la prânz și, de fapt, am lăsat-o să flămânzească. În câteva minute, Pierre aduse homarii și i-am spus ca, după zece minute, să vină și cu porumbeii, fără să mai aștepte să-l sun. Acum intervenea și o mică problemă de etichetă. Corect era s-o informez că nici mie, nici lui Wolfe, și cu atât mai mult invitaților noștri, nu ni se permitea să ne plătim vreodată consumația la *Rusterman*. Se subînțelegea că nu s-ar fi inclus nici pe lista de cheltuieli. Dar o asemenea remarcă despre gratuitate nu s-ar fi asortat deloc cu acele prețioase feluri: porumbei *à la Moscovite*, *ciuperci Polonaise*, *Salade Béatrice* și *Souflé Armenonville*. Deci am renunțat. Nu mă lămurise asupra domnișoarei Dacos, dar exista, totuși un interes comun: F.B.I.-ul. Astfel, am aflat că primise 607 scrisori de mulțumire pentru cărțile trimise, cele mai multe cu numai o propoziție, sau două, politicoase; 184 dezaprobatoare, destul de dure; și 29 de scrisori și cărți poștale anonime, pe adresa ei. Am fost surprins că erau doar 29; în afara celor zece mii, trebuie să mai fi fost și cei două sute de membri ai Societății John Birch și ai altor societăți similare. La cafea, am

revenit la domnișoara Dacos, făcându-mi niște calcule. Dacă Wolfe pleca la patru de la Hewitt, ar fi ajuns acasă în jur de cinci și jumătate. Dar era posibil să plece mai târziu, să spunem cinci, și în acest caz ar fi ajuns la șase și jumătate, având nevoie și de o reculegere, după așa o călătorie periculoasă în întunericul nopții, înconjurat de mii de mașini înșelătoare. Așadar, s-ar fi putut după cină. Când Pierre plecă, după ce servi cafeaua, i-am spus doamnei Bruner:

— Desigur că domnul Wolfe o va întâlni pe domnișoara Dacos. Posibil ca ea să nu știe nimic, așa cum afirmați, dar el va trebui să se lămurească singur de asta. Ați putea-o anunța să fie aici la ora nouă, astă seară? În această cameră. Deoarece biroul de acasă poate fi supravegheat.

— Dar v-am explicat că nu a fost decât o discuție între femei!

I-am răspuns că probabil avea dreptate, dar una dintre specialitățile lui Wolfe era să afle lucruri utile tocmai de la oamenii care nu fac decât să flecărească. Când își termină cafeaua, am condus-o în spate, în biroul lui Felix, am prins-o la telefon pe domnișoara Dacos și am stabilit întâlnirea. După ce am însoțit-o jos, la mașină, am revenit și am cerut încă o cafea. Trebuia să mai aștept, ca să-l pot suna pe Wolfe, până când aș fi fost sigur că a terminat masa. Am stat și m-am gândit la problemele mele. Îmi scăpase un punct. Nu o întrebasem dacă domnișoara Dacos fusese prezentă atunci când Morris Althaus și Frank Odell discutaseră cu doamna Bruner în biroul ei. Sigur că ne-ar fi spus domnișoara Dacos, dar era genul de detaliu pe care Wolfe se aștepta ca să fiu eu capabil să-l surprind; și eu la fel. Cât de îndreptățită era presupunerea că secretara fusese aceea care le spusese polițailor despre cei trei bărbați? Nu era bună de nimic, exceptând cazul că ea însăși o „ticluise”, atât pentru poliție, cât și pentru doamna Bruner. Căci nu îi putuse vedea mergând la acea mașină după colț, și să le ia în plus și numărul, și toate astea de la o

fereastră din blocul 63. Altfel, am fi putut ajunge la o confirmare, dar în favoarea primei alternative, că l-a ucis F.B.I.-ul, și nu a celei pe care o preferam. Și ce dacă, de vreme ce nici asta nu era inutilă, conform programului lui Wolfe.

Mi-am amintit cum, traversând Washington Square, cu o zi în urmă, mă gândisem că era o coincidență că Arbor Street se afla în suburbie și că Sarah Dacos locuia tot acolo. Acum ar fi fost mai mult decât coincidență; ar fi putut fi mai curând cauză și efect.

La ora trei după amiază, m-am dus în biroul lui Felix și am telefonat la Lewis Hewitt. Era ceva în neregulă cu felul în care oamenii se descurcau cu telefoanele în palatul acela. Am așteptat patru minute bune și, în sfârșit, se auzi vocea lui Wolfe:

— Da, Archie.

— Da și nu – am spus – dar mai mult da decât nu. Sunt la *Rusterman*. Doamna Bruner și cu mine am luat masa aici. Dacă vii încoace până la 6:30, îți pot raporta înainte de cină. Dar am putea, la fel de bine, să mâncăm aici, deoarece vine cineva la ora nouă să discutăm.

— Acolo?

— Da, domnule.

— De ce? De ce nu la birou?

— E mai bine aici. Doar dacă nu vrei ca o femeie tânără și frumoasă să-ți stea în poală două ore, în timp ce radio-ul ar fi dat tare.

— Ce femeie tânără?

— Sarah Dacos, secretara doamnei Bruner. Îți voi raporta când vei veni.

— Dacă voi veni! Foarte bine – și închise.

Am făcut numărul de telefon pe care-l știam cel mai bine și i-am spus lui Fritz că vom lua cina la *Rusterman* și că va trebui să lase friptura marinată de căprioară pentru a doua zi. Apoi am luat din cartea de telefon numărul doamnei Althaus și l-am format, dar, în timp ce ea îmi răspundea, m-am hotărât să nu o întreb la telefon. Tot ce voiam să știu era dacă ea își auzise vreodată fiul discutând despre

o fată numită Sarah Dacos și, cum aveam de pierdut trei ore, era de preferat să fac o plimbare. Am întrebat-o dacă mă poate primi, aș fi ajuns pe la 4:30, și mi-a răspuns că da. Mergând spre ieșire, l-am anunțat pe Felix că eu și Wolfe vom fi acolo pentru cină.

• CAPITOLUL NOUĂ •

Mă aflam din nou în camera fonică, șezând cu picioarele întinse și cu ochii la vârfurile de la pantofi, și recapitulam încurcătura pentru a zecea oară, atunci când Wolfe sosi, la șapte fără douăzeci, condus de Felix. Știind că pentru Felix, jos, era ora cea mai aglomerată, l-am însoțit afară, apoi, întorcându-mă, i-am agățat haina lui Wolfe în cuier și lui i-am spus că speram să fi avut o călătorie interesantă.

El mormăi, ca de obicei, și se așeză în fotoliul pe care Marko Vukcic îl cumpărase cu ani în urmă, exclusiv pentru bunul său prieten Nero Wolfe. Între vizitele lui Wolfe, era păstrat în camera care fusese vizuina personală a lui Marko.

— Am ajuns la concluzia – începu el – că orice om care supraviețuiește în zilele noastre e pe jumătate idiot, pe jumătate erou. Numai eroii ar putea supraviețui în agitația asta dementă și numai idioții și-ar putea dori-o.

— E o situație grea – i-am zis – dar te vei simți mai bine după ce vei mânca. Felix are sitari.

— Știu că are – îi luciră ochii. Și ție îți plac?

— Până acum, da. Acum, nu mai sunt atât de sigur. Ce e cu Hewitt?

— Să nu te surprindă, și lui i-a plăcut chestia. Totul s-a aranjat, iar Saul mi-a fost de ajutor, ca de obicei. Satisfăcător!

Am mers și mi-am luat un scaun:

— Raportul meu ar putea să nu fie satisfăcător, dar are și unele puncte bune. Ca să încep cu sfârșitul, doamna Althaus a spus că nu l-a auzit niciodată pe fiul său pomenind de Sarah Dacos.

— De ce ar fi făcut-o?

— Ăsta e unul dintre puncte. Cauză și efect.

Și i-am povestit, conversațiile în mare și acțiunile în amănunt, incluzând și șotia mea cu oamenii

F.B.I.-ului. Fusese primul nostru contact direct cu inamicul și consideram că trebuia să știe și el cum merge treaba. Fotoliul de aici nu era tot atât de potrivit ca acela de acasă, pentru a se întinde și a închide ochii, dar el s-a străduit și acum își găsise o poziție destul de bună. Când am încheiat, nu a mișcat niciun mușchi, nu a deschis măcar ochii. Am așteptat trei minute în tăcere totală, apoi am vorbit:

— Înțeleg, desigur, că toate astea te plictisesc, nici nu știu dacă te-ai obosit să le asculți. Nu te interesează cine l-a ucis pe Morris Althaus. Ți-e mintea numai la această pungășie pe care o pregătești, și la dracu' cu cine a ucis, și pe cine. Apreciez, cel puțin, că nu sforăi. Lucrul acesta e important pentru un tip sensibil ca mine.

Își deschise ochii:

— Tii! Pot zice că e satisfăcător, și o voi face. Satisfăcător. Dar ar fi trebuit să menții ritmul. Ai fi putut s-o aduci pe femeia aceea aici chiar în după-amiaza asta, nu seara.

Am fost de acord:

— Nu numai că ești plictisit, dar nu mai faci nici legăturile cum trebuie. Tu ai spus că de departe e de preferat cea de a doua alternativă, așa că trebuie să știu sigur dacă este vreo șansă. Sarah Dacos s-a aflat acolo, în casă, când a fost ucis, sau după aceea. Deci este posibil ca ea să limpezească problema, într-un fel sau altul, Dacă vrei…

Ușa se deschise și Pierre intră cu o tavă plină. Am aruncat o privire ceasului de mână: 7:15. Deci îi spusese lui Pierre la șapte și un sfert, în sfârșit, o regulă respectată, probabil că o va respecta și pe cealaltă, nicio discuție despre afaceri în timpul mesei. Wolfe se ridică și părăsi încăperea pentru a se spăla pe mâini. Când se întoarse, Pierre deja îi servise midiile și aștepta să-i tragă scaunul. Se așeză, luă în furculiță o midie și o duse la gură, își folosi limba și dinții, înghiți, aprecie gustul și spuse:

— Domnului Hewitt îi înfloriseră deja patru încrucișări între *Miltonia Sanderae* și

Odontoglossum pyramus. Uneia din ele merită, neapărat, să i se găsească un nume.

Așadar avuseseră timp să viziteze și casa orhideelor.

Pe la 8:30 Felix veni și întrebă dacă Wolfe ar putea să meargă să discute problema transportului langustelor din Franța, cu avionul. Asta dovedea că dorea neapărat aprobarea lui Wolfe pentru aducerea langustelor, dar bineînțeles că nu a obținut-o. Totuși, se încăpățâna și se aflau în aceeași fază, când Pierre o introduse pe Sarah Dacos. Sosise la timp. După ce i-am luat haina, a acceptat cafeaua și i-am tras un scaun, la masă. Apoi am așteptat ca Pierre să-i spună lui Wolfe numele ei.

El obișnuia să „măsoare" un bărbat, dar nu și o femeie, deoarece avea convingerea că orice părere ți-ai forma despre o femeie, sigur este greșită. Se uită totuși la Sarah Dacos, de vreme ce urma să discute cu ea. Îi spuse că bănuia că doamna Bruner a înștiințat-o despre conversația avută cu mine.

Nu mai era tot atât de tăioasă, așa cum fusese la birou, iar ochii ei căprui nu mai erau la fel de vii. Doamna Bruner îi povestise discuția cu mine și o rugase să vină să-l vadă pe Nero Wolfe. Probabil simțea că vorbise prea mult, așa că a spus, scurt, da, doamna Bruner o anunțase.

Wolfe clipi. Lumina de acolo nu era ca într-un birou, și pe lângă asta, ochii săi avuseseră o zi grea.

— Interesul meu se concentrează în jurul lui Morris Althaus – spuse el. L-ați cunoscut bine?

Ea dădu din cap:

— Nu. Nu tocmai.

— Dar ați trăit sub același acoperiș.

— Ei bine… Asta nu înseamnă nimic în New York, o știți și dumneavoastră. M-am mutat acolo aproximativ acum un an, și când ne-am văzut, pe hol, într-una din zile, ne-am dat seama că ne întâlnisem și înainte, în biroul doamnei Bruner, atunci când el fusese acolo cu acel tip, Odell. După aceea, am cinat împreună de câteva ori, poate de două ori pe lună.

— Asta nu a dus la intimitate?

— Nu. Nu contează cum definiți intimitatea. Nu eram intimi.

— Acestea fiind stabilite, putem să trecem la subiect. Seara zilei de vineri douăzeci noiembrie. Ați luat cina împreună cu domnul Althaus în acea seară?

— Nu.

— Dar erați plecată?

— Da. Am fost la o prelegere la Școala Nouă.

— Singură?

Ea zâmbi:

— Sunteți la fel ca domnul Goodwin. Vreți să arătați că sunteți detectiv. Da, am fost singură. Prelegerea era despre fotografie. Mă interesează.

— La ce oră v-ați întors în apartamentul dumneavoastră?

— Cu puțin înainte de unsprezece. Cu vreo zece minute. Voiam să ascult știrile de la oră unsprezece.

— Și apoi? Fiți cât se poate de precisă.

— Nu e prea mult de precizat. Am venit, am urcat – e un singur grup de trepte – apoi am intrat în apartamentul meu. Mi-am scos haina, am luat un pahar cu apă și începusem să mă dezbrac, când am auzit pași, afară, pe scări. Sunau ca și cum ei încercau să se ascundă și am fost curioasă. Sunt numai patru etaje, iar femeia de la etajul patru era plecată – plecase în Florida. Am mers la fereastră și am deschis-o, suficient ca să pot scoate capul să mă uit: trei bărbați ieșeau, au luat-o la dreapta și apoi au dat colțul, mergând repede. – Schiță un gest. Asta e tot.

— E posibil ca, vreunul, sau poate toți trei să vă fi auzit când ați deschis fereastra și v-ați uitat afară?

— Nu, aveam fereastra deja deschisă, atunci când ei au ieșit.

— Vorbeau?

— Nu.

— I-ați recunoscut? Poate pe vremuri?

— Nu, bineînțeles că nu.

— Da, nu era cazul, „bineînțeles”. Deci nu i-ați recunoscut.

— Nu.

— Ați putea să-i identificați?

— Nu, nu le-am văzut fețele.

— Ați observat vreo particularitate? Înălțime, fel de a merge?

— Ei bine… nu.

— Deci nu ați observat.

— Nu.

— Și v-ați dus la culcare.

— Da.

— După ce ați intrat în apartament, înainte de a auzi pașii pe scări, ați auzit vreun zgomot venind de deasupra, din apartamentul domnului Althaus?

— N-am auzit nimic. Mă învârteam prin casă, scoțându-mi hainele și punându-le la locul lor, apa curgea, să fie mai rece pentru băut, iar camera lui are un covor foarte gros.

— Ați fost acolo?

Ea aprobă:

— De câteva ori, trei sau patru. Pentru a bea ceva, înainte de a merge la cină.

Își luă ceașca, mâna îi era foarte sigură. I-am spus că i se răcise cafeaua și m-am oferit să-i torn alta caldă, dar spuse că nu e nevoie și bău. Wolfe își turnă singur una și luă o înghițitură.

— Când și cum – o întrebă el –, ați aflat că domnul Althaus a fost ucis?

— Dimineața. Nu lucrez sâmbăta și dorm până târziu. Irene, femeia de serviciu, a venit și a sunat la ușa mea. Era după ora nouă.

— Și atunci dumneavoastră ați sunat la poliție?

— Da.

— Le-ați spus că ați văzut trei bărbați părăsind casa?

— Da.

— Le-ați spus și că bănuiați că ar fi oamenii F.B.I.-ului?

— Nu. Asta nu… eram… cred că eram sub influența șocului. Până atunci nu mai văzusem

niciodată un mort. Doar în sicriu.

— Și când i-ați spus doamnei Bruner că dumneavoastră credeați că erau de la F.B.I.?

Își mușcă buzele, într-un moment de ezitare.

— Luni.

— De ce sunteți de părere că erau de la F.B.I.?

— Așa păreau. Erau înalți și, mă rog, genul atletic, și după felul în care mergeau.

— Dar spuneați că nu ați remarcat particularități.

— Da. Așa am spus. Nu erau, nu le-aș putea numi așa – își mușcă buza. Am știut că mă veți întreba asta. M-am gândit că trebuie să recunosc. Cred că principalul motiv pentru care i-am spus asta a fost acela că știam ce impresie are despre F.B.I., o auzisem vorbind despre cartea aceea, și m-am gândit că i-ar face plăcere… Vreau să spun că asta s-ar fi potrivit cu ceea ce gândea ea despre ei. Îmi dau seama că nu sună prea bine… Sper că n-o să-i spuneți doamnei Bruner.

— Îi voi spune doar dacă va servi vreunui scop.

Wolfe își luă ceașca, bău, o puse la loc și se uită la mine.

— Archie?

— Poate una sau două mici probleme.

M-am uitat la ea, dar privi în altă parte. Ochii căprui îi păreau mai întunecați, când se îndreptară din nou spre mine.

— Desigur – am continuat – polițiștii v-au întrebat când ați vorbit ultima oară cu Althaus. Când a fost asta?

— Cu trei zile înainte… înainte de acea vineri. Marți de dimineață, în hol, doar un minut sau două. Întâmplător.

— V-a spus că lucra la un articol despre F.B.I.?

— Nu, nu mi-a vorbit niciodată despre munca lui.

— Când a fost ultima oară când ați fost cu el, pentru a cina, sau pentru altceva?

— Nu sunt sigură în privința datei. Era aproape cu o lună înainte, într-o zi din octombrie, cinasem împreună.

— La restaurant?

— Da. La *Jerry's Joint*.

— Ați întâlnit-o vreodată pe domnișoara Marian Hinckley?

— Hinckley? Nu.

— Sau vreun bărbat pe nume Vincent Yarmack?

— Nu.

— Sau pe cineva numit Timothy Quayle?

— Nu.

— A amintit vreodată Althaus vreunul din aceste nume?

— Nu, din câte-mi amintesc. Posibil să fi menționat vreunul, totuși.

Am ridicat sprânceana către Wolfe. O privi o jumătate de minut, încruntat, și-i spuse că mai are încă îndoieli, din cauză că, dacă ea ar fi omis ceva care ne-ar fi putut ajuta, seara ar fi fost probabil ratată. Wolfe nu-și părăsi scaunul. Uneori se ridica, atunci când o femeie venea sau pleca; probabil avea el o regulă în privința asta, dar nu am reușit niciodată să o descopăr. Ea mi-a spus că nu era nevoie să o mai conduc până jos, dar dorind să-i arăt că detectivii particulari mai aveau și unele maniere, am însoțit-o. Jos pe trotuar, în timp ce căutam un taxi, își puse mâna pe brațul meu și îmi spuse că ar fi foarte recunoscătoare dacă nu ar afla doamna Bruner; am mângâiat-o pe umăr. A mângâia pe umăr putea însemna orice, de la scuză până la promisiune, și numai cel care simțea mângâierea ar fi putut spune ce însemna. Când m-am întors în camera de la etaj, Wolfe se afla încă în fotoliu, cu mâinile împreunate pe piept. După ce am închis ușa, m-am întors și el spuse, cu vocea binecunoscută:

— Minte?

I-am spus că în mod sigur, și m-am așezat.

— Și atunci cum crezi că se poate lămuri?

— În regulă – am zis eu – ca să nu ne mai certăm, vom stabili că mă pricep mai bine decât tine la femeile tinere și atrăgătoare. Și totuși ar trebui să-ți dai seama că nu e atât de șmecheră încât să-i spună doamnei Bruner gogoașa cu F.B.I.-ul numai pentru că gândea că ei i-ar face plăcere s-o audă. Mă

îndoiesc chiar că ar fi șmecheră, de fapt. Dar de spus i-a spus, deci are un motiv, și nu numai în legătură cu gogoșile despre felul cum mergeau. Are un motiv serios. Dumnezeu știe care. Însă un lucru este clar când a intrat în casă și a auzit zgomote, a mers sus, la celălalt etaj, și a ascultat la ușa lui Althaus, auzind ceea ce s-ar fi vorbit. Nu-mi place, pentru că dacă a fost așa, de ce nu le-a spus polițiștilor? Eu prefer să fie vorba de ceva ce ea nu vrea să mărturisească. De exemplu, că știa de Althaus că pregătea un articol despre F.B.I. El a…

— Cum să știe?

— O, erau intimi. În privința asta, femeile mint cel mai ușor. Ele fac asta de zece mii de ani. Deci e foarte probabil. Locuiau în aceeași casă, lui îi plăceau femeile, iar ea nu era deloc urâtă. Foarte sigur că îi spusese. Și îi spusese chiar că s-ar putea să-l viziteze unii, neinvitați, când nu era acasă. Așa că ea…

— Ea ar fi urcat să vadă dacă el se afla acolo.

— Și chiar s-a dus, după ce i-a văzut pe cei trei indivizi plecând. Dar ușa era încuiată și nu avea cheie, iar când a ciocănit sau a sunat, nu a deschis nimeni. Oricum, îți răspund prin asta la întrebarea dacă ea minte. Minte.

— Atunci ne trebuie adevărul. Află-l!

Asta era situația. În realitate, el nu era convins că, să zicem, aș fi fost în stare să invit o fată la Flamingo, să dansez două ore cu ea și, la sfârșit, să-i cunosc și cele mai adânci secrete, dar pretindea că o crede, dorind să mă facă să-mi dau toată silința.

— Voi fi atent la acest ordin, pe care mi l-ai dat. O să dorm cu el sub pernă – i-am spus. Pot să schimb subiectul? Noaptea trecută m-ai întrebat dacă sunt în stare să inventez un plan care ne-ar ajuta să-l facem pe Wragg să creadă că unul dintre „băieții” lui l-a ucis pe Althaus, și am zis că nu sunt. Dar acum aș putea. Ei o urmăresc pe fată, pe Sarah Dacos, deci știu și că a fost aici și, cu siguranță, știu că ești și tu. De asemenea, că ea locuiește pe 63 Arbor Street și nu sunt siguri de ceea ce ea a văzut

sau a auzit în noaptea respectivă. De aceea nu-și dau seama exact nici ce ar fi putut ea să-ți declare în seara asta, dar bănuie că a fost vorba despre ceea ce s-a petrecut atunci. Lucrul acesta ar putea să ne fie de folos.

— Posibil. Satisfăcător.

— Da. Dar. Dacă am lua acum un taxi, să mergem la Cramer acasă și am petrece o oră cu el, vor fi siguri că am aflat ceva fierbinte în legătură cu crima lui nerezolvată și că lămurirea ne-a adus-o Sarah Dacos. Și asta ne-ar putea fi de folos.

Dădu din cap:

— I-ai dat domnului Cramer cuvântul nostru de onoare.

— Numai în ce privește întâlnirea lui cu mine și ceea ce mi-a spus. Acum noi mergem la el pentru că, încercând să descoperim ceva despre F.B.I., suntem interesați de Morris Althaus, care lucra la acel articol despre ei și a fost ucis. Sarah Dacos ne-a comunicat lucruri noi în privința crimei, lucruri pe care domnul Cramer trebuie să le afle. Și astfel, cuvântul de onoare pe care ni l-am dat rămâne la fel de valoros ca aurul!

— Cât este ceasul?

M-am uitat:

— Zece fără trei minute.

— Domnul Cramer o fi „la pat”, și nu avem nimic să-i ducem.

— La naiba, sigur că avem. Pe cineva care a avut motive să creadă că cei trei erau de la F.B.I. și nu a spus. Asta va fi o pleașcă pentru Cramer.

— Ba nu, s-o ținem pentru noi. I-o vom pasa pe domnișoara Dacos lui Cramer, numai după ce ne va fi de folos nouă, altfel nu. – Își împinse scaunul în spate: Acum s-o lăsăm. Pentru mâine. Sunt obosit. Mergem acasă, să ne culcăm.

• CAPITOLUL ZECE •

La ora 10:35, duminică dimineață, am folosit o cheie pentru ușa de la numărul 63 Arbor Street, am urcat două rânduri de scări din lemn, am folosit o a doua cheie și am intrat în apartamentul care fusese al lui Morris Althaus.

Doream să mă apropii singur de problemă, decât să încerc s-o lămuresc cu Sarah Dacos. Recunosc că era o cale ocolită, mai ales că aveam un timp atât de scurt, dar era preferabil, decât să mai caut să o conving să meargă la Flamingo pentru o seară de dans. Faptul că timpul era foarte scurt fusese făcut public odată cu articolul apărut pe pagina douăzeci și opt a ziarului de dimineață, pe care îl citisem la micul dejun, în bucătărie. Era intitulat *Ținem pumnii*? și conținea următoarele:

„Membrii grupului *Zece pentru aristologie*, unul dintre cele mai exclusive grupuri de gurmanzi din New York, nu sunt de părere că istoria se repetă. Lewis Hewitt, capitalist, om de societate, cultivator de orhidee și aristolog, va invita grupul la o cină, la el acasă, în North Cove, Long Island, joi seara, 14 ianuarie. Meniul va fi ales de Nero Wolfe, atât de cunoscutul detectiv particular, iar mâncarea va fi preparată de Fritz Brenner, bucătarul domnului Wolfe. Domnul Wolfe și Archie Goodwin, asistentul său de încredere, vor fi prezenți ca oaspeți.

Aranjamentul ne aduce în minte o altă ocazie, când domnul Brenner a pregătit o cină pentru cei *Zece pentru aristologie*, iar domnii Wolfe și Goodwin au fost oaspeți, acasă la Benjamin Schriver, magnatul transportului maritim. Se întâmpla la 1 Aprilie 1958, când unul dintre cei Zece, Vincent Pyle, capul unei agenții bursiere a fost otrăvit cu arsenic, pus în porția sa din primul fel, care i-a fost servită de Carol Annis și, drept urmare, acesta a fost acuzat de crimă de gradul unu.

Ieri, un reporter de la *Times*, amintindu-și această veche întâmplare, l-a sunat pe domnul Hewitt și l-a întrebat dacă vreunul dintre cei *Zece pentru aristologie* (aristologie însemnând știința de a cina) a arătat vreo reținere față de reuniunea de joia următoare, și domnul Hewitt a spus că nu. Când reporterul l-a întrebat dacă va ține pumnii strânși pentru reușită, acesta a răspuns:

— Cum s-o fac? N-aș mai putea mânui furculița și cuțitul!”

Va fi, în mod cert, o masă excelentă. Fixarea datei, definitiv, pentru joi, paisprezece, a fost detaliul cel mai disputat din discuția mea cu Wolfe, joi noaptea. Eu spusesem că problema ar putea rămâne deschisă și că anunțul din ziar ar fi putut da ceva de genul „în una din serile lunii”, iar Wolfe mi-a răspuns că Hewitt, când va suna la prietenii săi aristologi, va trebui să le anunțe data. Eu am avut ideea că Hewitt le-ar putea spune că data nu e sigură, ea depinzând de momentul în care Fritz putea primi ceva care venea din Franța, cu avionul, căci gurmanzii adoră lucrurile primite cu avionul din Franța. Dar Wolfe insistase și acum eram în situația că nu mai aveam decât cinci zile pentru treabă.

Deci nu-mi plăcuse apropierea ocolită de Sarah Dacos, dar era, în mod evident, cea mai bună metodă și, chiar după micul dejun, o sunasem pe doamna Althaus s-o întreb dacă avea cinci minute pentru mine. Ea spusese că da și am pornit, desigur ignorând problema „cozii”. Cu cât m-ar fi văzut lucrând mai mult la cazul Althaus, cu atât mai bine. I-am spus că sunt unele progrese în afacere și că, pe măsură ce apar, vrem să i le împărtășim, și că ar fi foarte util dacă mi-ar da voie să văd tot ceea ce fusese în apartamentul fiului, sau, cel puțin, ceea ce rămăsese în el. Ea îmi spuse că rămăsese totul. Contractul mai dura încă aproape un an, și ei nu încercaseră să subînchirieze apartamentul. Nu mutaseră nimic, și, după câte știa, nici poliția nu o făcuse: nu ceruse permisiunea s-o facă. I-am promis

că nu voi lua nimic fără să-i cer voie, dacă m-ar fi lăsat să merg să arunc o privire, și plecă să-mi aducă cheile, fără să-și mai sune avocatul, sau măcar soțul. Mi-am dat seama că am mai multă trecere la femeile de vârstă mijlocie, decât la cele tinere, dar să nu-i spuneți asta lui Wolfe.

Deci la 10:35, sâmbătă dimineață, am intrat în apartamentul lui Morris Althaus, am închis ușa și am privit în jur. Nu era rău de loc, dacă ignorai tablourile. Așa cum spusese domnișoara Dacos, covorul, din perete în perete, era gros. Exista o canapea mare cu o masă de cafea în fața ei, un scaun confortabil lângă o lampă, alte patru scaune, o masă mică cu un obiect metalic pe ea, care ar fi putut fi creat de un copil îndemânatic, cu instrumentele pe care le poți găsi într-un garaj, o masă mare cu un mai mult decât un telefon pe ea și o mașină de scris pe un raft. Cea mai mare parte a unuia dintre pereți avea rafturi pentru cărți, pline până aproape de plafon. Cu cât mai puține referiri la tablourile de pe pereți, cu atât mai bine. Ar fi fost potrivite pentru un joc de-a ghicitul – să dai o petrecere și fiecare să ghicească ce sunt – dacă ai fi dat peste cineva în stare să găsească răspunsul.

Mi-am pus haina și pălăria pe canapea și am început să mă mișc. Două dulapuri în camera de zi. Mai existau o baie, o bucătărie mică, un dormitor cu un pat simplu, o ladă pentru rufărie, un șifonier, două scaune, un dulap plin de haine. Pe șifonier, înrămate, se aflau fotografiile tatălui și mamei, deci nu era împotriva familiei, ci doar a lui *Peggy Pilgrim*. Am revenit în camera de zi și am început să inspectez. Cu draperiile de culoare gălbuie trase, era întuneric, și am aprins luminile. Praful era gros pretutindeni, dar mă aflam acolo normal și legal, deci nu mi-am mai bătut capul să-mi pun mănuși.

Desigur că nu mă așteptam să descopăr ceva evident, indicând în mod direct pe cineva, sau ceva anume, din moment, ce polițiștii trecuseră pe aici, dar ei nu avuseseră în minte un lucru clar, în schimb eu aveam: Sarah Dacos. Fără îndoială, v-ar place

foarte mult să aveți un inventar complet al lucrurilor din casă, în special al conținutului sertarelor și al dulapurilor, dar ar lua prea mult spațiu. Mă mulțumesc să amintesc un singur lucru – cele 384 pagini ale unui roman neterminat. Am citit o pagină și jumătate din el. Să-l parcurg, pentru a vedea dacă apare în el vreo fată care să-mi amintească de Sarah Dacos mi-ar fi luat toată ziua.

Și totuși să mai amintesc încă un lucru: se afla în sertarul din fund al lăzii din dormitor. Împreună cu o mulțime de articole amestecate, erau o duzină sau cam așa de fotografii. Nu era niciuna a lui Sarah Dacos, în schimb am găsit una a lui Althaus, lungit pe canapea, în camera de zi, cu nimic altceva pe el decât pielea. Nu-l văzusem niciodată dezbrăcat, de vreme ce fotografiile sale din *Gazette* fuseseră decente. Acolo era într-o formă bună, mușchii vizibili și burta plată, dar spatele fotografiei era mult mai interesant decât fața. Cineva scrisese pe ea un poem, sau un fragment dintr-un poem. Am primit permisiunea s-o reproduc, deci v-o pot reda aici:

„*Nicicând n-ai s-o săruți, nici lângă țel*
Ibovnic dârz, dar uită, uită chinul –
Ea nu poate pieri… Mereu frumoasă,
Nemângâiat o vei iubi la fel!”

N-am citit întreaga poezie a lumii, dar Lily Rowan avea un raft special cu poezie și în anumite ocazii mă punea să-i citesc cu intonație versuri de acolo. Eram sigur că citisem și asta, dar mi se părea ceva în neregulă cu ea. Am încercat să o recunosc, dar n-am reușit. Oricum, problema era cine scrisese. Nu Althaus; îi văzusem scrisul pe diferite hârtii și articole. Sarah Dacos? Dacă era așa, obținusem ceva. Destul de bun. Am pus-o pe ladă, și am pierdut încă o oră, uitându-mă în jur, dar n-am mai descoperit nimic.

Îi promisesem doamnei Althaus că nu voi lua nimic din apartament fără să-i cer permisiunea, dar eram tentat. Puteam lua fotografia, nu afară din

casă, doar un etaj mai jos, să bat la ușa lui Sarah Dacos și, dacă era acolo, așa cum ar fi trebuit să fie într-o sâmbătă, să i-o arăt și s-o întreb „Dumneavoastră ați scris asta?” Era o tentație reală, foarte directă și rapidă. Chiar al dracului de directă. Dar ar fi însemnat să renunț, la ocolișuri. Am părăsit apartamentul și clădirea, am găsit o cabină telefonică, am format numărul doamnei Bruner și am obținut-o la telefon. I-am spus că vreau să vin și s-o întreb ceva, iar ea mi-a răspuns că o găsesc până la ora unu. Era doar doisprezece și douăzeci. Am ieșit și am luat un taxi.

Am găsit-o în biroul ei, la masa de lucru, cu niște hârtii, așteptându-mă. M-a întrebat dacă domnișoara Dacos venise la Wolfe, așa cum stabilise, zicând că se așteptase să-i dea un telefon, dar n-o făcuse. Am spus că da, venise și că ne-a fost de foarte mult folos. L-am subliniat pe „foarte”, gândindu-mă că era posibil ca acel birou să fie „ascultat”. Apoi m-am așezat chiar lângă ea și i-am șoptit:

— Vă deranjează dacă șoptim?

Ea se încruntă:

— Este ridicol!

— Da – am răspuns în șoaptă – dar e sigur. N-am nevoie să spun prea multe. Doresc numai o mostră cu scrisul de mână al domnișoarei Dacos. Orice, un memoriu, o notă pentru dumneavoastră, știu că asta pare și mai ridicol, dar nu este. Nu mă puneți să vă explic, pentru că nu aș putea. Respect niște instrucțiuni. Ori aveți încredere în domnul Wolfe că-și face treaba și și-o face bine ori nu.

— Dar de ce naiba – începu ea – însă i-am făcut un gest cu mâna.

— Dacă nu acceptați să șoptiți, dați-mi ceea ce v-am cerut și voi pleca.

Când am părăsit casa, cinci minute mai târziu, cu două mostre ale scrisului domnișoarei Dacos în buzunar, o notiță de nouă cuvinte pe o foaie de calendar de birou și un memoriu de șase rânduri adresat doamnei Bruner, simțeam că femeile de vârstă mijlocie sunt coloana vertebrală a țării. Ea nu

șoptise niciun cuvânt. Căutase într-un sertar și scosese memoriul, rupsese fila din calendar, mi-o dăduse și în final spusese, puțin mai tare decât de obicei:

— Anunțați-mă când va apărea ceva ce trebuie să știu – și-și luase una din hârtiile de pe birou.

Mai rar un astfel de client!

În taxi, întorcându-mă spre suburbie, am studiat cele două exemple de scris. Eram nouăzeci la sută sigur, în timp ce urcam cele două etaje din 63 Arbor Street. M-am dus în dormitor să iau fotografia, m-am așezat în scaunul confortabil de sub lampa din camera de zi, și am comparat. Nu sunt eu un expert în scrisul de mână, dar nici n-aș fi avut nevoie de vreunul. Persoana care scrisele pe hârtiile de la doamna Bruner scrisese și poezia de pe spatele fotografiei. Probabil că fusese și cea care făcuse poza, dar asta nu contează. Am tras concluzia că memoria domnișoarei Dacos dăduse greș, atunci când ne spusese că nu erau intimi.

Întrebarea cea mai urgentă era dacă ar fi trebuit s-o sun pe doamna Althaus, pentru a-i cere voie să iau fotografia, sau s-o las acolo. M-am gândit că era prea riscant s-o las. Sarah se putea să intre în vreun fel, s-o găsească și s-o ia. Am luat o hârtie de lângă mașina de scris, am împăturit-o și am introdus în ea fotografia. Părea puțin prea mare pentru buzunarul meu de la piept, totuși am pus-o acolo. M-am uitat în jur puțin, din obișnuință, ca să fiu sigur că las lucrurile așa cum le găsisem, și am plecat cu prada. În timp ce treceam pe lângă ușa apartamentului lui Sarah Dacos, spre ieșire, i-am trimis o sărutare. Apoi îmi veni ideea că merită mai mult decât atât și m-am dus să arunc o privire la încuietoare. Era același tip cu cea de la ușa lui Althaus, *Bermatt*, nimic special. De la aceeași cabină de unde o sunasem pe doamna Bruner, am format numărul doamnei Althaus și i-am spus că lăsasem totul în ordine în apartament și am întrebat-o dacă vrea cheile înapoi imediat. Ea îmi dădu răspunsul cel mai convenabil, nicio grabă.

— Apropo, i-am spus, am să iau ceva, dacă nu vă supărați, fotografia unui bărbat, găsită într-un sertar; vreau să verific dacă cineva îl recunoaște. În regulă?

Ea a spus că eram foarte misterios, dar că o puteam lua. Mi-ar fi plăcut să-i comunic ce gândeam despre femeile de vârstă mijlocie, dar am hotărât că nu eram suficient de intimi. Am format un alt număr, i-am zis femeii care mi-a răspuns, al cărei nume era Mimi, că aș dori să vorbesc cu domnișoara Rowan, și într-un minut i-am auzit vocea atât de familiară:

— Prânzul în zece minute. Vino și ia-l.

— Ești prea tânără pentru mine. Am ajuns la concluzia că femeile sub cincizeci de ani sunt… ce sunt?

— Ei bine, „puerile” cred că e cuvântul cel mai potrivit.

— Nu-mi place cum sună. Mă voi gândi și eu la unul și ți-l voi spune astă seară. Două lucruri. Unu: trebuie să fiu acasă la miezul nopții. Dorm în birou și… o să-ți explic când te voi vedea.

— Pe bunul Dumnezeu! Ți-a închiriat camera?

— De fapt, a făcut-o doar pentru o noapte. Asta nu-ți mai explic. Așteaptă o secundă – am trecut receptorul în mâna dreaptă și am folosit stânga ca să scot fotografia din buzunar: Am aici o poezie. Ascultă – și i-am citit-o, cu intonație. O recunoști?

— Bineînțeles. Și tu la fel.

— Nu, eu nu o recunosc, dar pare cunoscută.

— Așa ar trebui. Dar de unde o ai?

— O să-ți explic. Ce este?

— E un fragment, ultimele patru versuri din a doua strofă a poeziei „Odă la o Urnă Grecească” a lui Keats. E o treabă deșteaptă, dar nimeni nu ar trebui să se joace cu Keats. Escamillo, ești un detectiv destul de bun, dansezi ca un înger, și mai ai și alte calități deosebite, dar n-ai să fii niciodată un snob intelectual. Vino să-mi citești Keats.

I-am răspuns că era prea puerilă, am închis, am băgat fotografia la loc în buzunar, am ieșit și am luat

al cincilea taxi în cinci ore. Clientul își putea permite.

Se făcuse două fără cinci minute, când mi-am lăsat haina și pălăria în cuierul din hol, am mers la ușa sufrageriei, i-am spus lui Wolfe, care stătea la masă, că se simte și miroase a zăpadă și mi-am continuat drumul spre bucătărie. Nu mâncam împreună cu Wolfe când ajungeam acasă la mijlocul mesei; am căzut de acord că pentru un om, a se grăbi cu carnea și peștele, atunci când celălalt își pierde timpul cu tăiței sau brânză, înrăutățește atmosfera. Fritz a pus tacâmurile pe masa mea de micul dejun și mi-a mai adus ce mai rămăsese din peștele gătit, iar eu l-am întrebat cum se descurca cu meniul pentru festinul de joia următoare.

— Nu discut despre asta – îmi spuse. De fapt, nu vreau să vorbesc despre nimic, Archie. El a stat în camera mea mai mult de o oră, înainte de masă, și a vorbit cu televizorul dat tare. Dacă e chiar atât de periculos, n-am să mai vorbesc deloc.

I-am spus că ar trebui să revenim și noi la normal, înainte de a aduce icrele de scrumbie, la care el își aruncă mâinile în sus și exclamă „Dumnezeule Mare”, în franceză.

Când am terminat și am intrat în birou, l-am găsit pe Wolfe așezat lângă glob, învârtindu-l și uitându-se urât la el. Omul care-i dăruise acel glob, cel mai mare pe careul văzusem vreodată, nu putuse bănui de ce mare ajutor avea să ne fie. Ori de câte ori o situație devenea atât de delicată, încât el ar fi preferat să se afle în altă parte, putea să se plimbe pe glob și își putea alege puncte în care să se refugieze. Minunat. Îndată ce am intrat, m-a întrebat dacă aflasem ceva, iar când am negat, s-a dus la biroul său, și eu am dat drumul la radio, am tras un scaun galben aproape de el și am raportat. N-a durat mult, din moment ce nu aveam nicio conversație pe care s-o reproduc, ci numai acțiune. Nu am menționat telefonul dat lui Lily Rowan, deoarece fusese strict personal.

După ce citi versurile de două ori, îmi dădu înapoi fotografia și-mi spuse că fata avea simț pentru poezie.

— Ți-am spus eu că nu e tâmpită – i-am răspuns. Destul de nostim să folosești astfel ultimele patru versuri din a doua strofă a poemului „Odă la o Urnă Grecească", al lui Keats.

Se uită la mine cu neîncredere:

— De unde naiba știi asta! Că tu nu-l citești pe Keats.

Am dat din umeri:

— M-am întors și eu în Ohio, în zilele școlii și ale copilăriei. După cum știi, am o memorie destul de bună. Nu vreau să mă laud cu asta, dar simt c-ai să mă lauzi – i-am arătat fotografia. Știm de ce a mințit. E și ea implicată. Probabil nu foarte tare; s-ar putea ca ea, pur și simplu, să nu fi vrut să recunoască faptul că îi era apropiată, destul de apropiată, ca să-i spună despre F.B.I. Sau, probabil, e implicată foarte tare. Ea îi tot spunea versuri de iubire iar el a anunțat-o că urma să se căsătorească cu o altă fată, așa că ea l-a împușcat, probabil cu propriul lui pistol. A doua alternativă, pe care o prefer. Ar fi foarte greu să o prindem cu asta. S-ar putea ca ea să aibă abilitatea de a dovedi că a fost la acea conferință, dar nu și ora la care a plecat. E posibil și să nu fi fost acolo deloc. Și-a petrecut seara în 63 Arbor Street, împreună cu viteazul ei iubit, și l-a împușcat înainte ca oamenii F.B.I.-ului să vină. Găsești ideea asta verosimilă?

— Privită ca o ipoteză, da.

— Apoi ar trebui să-mi fac o imagine și în problema conferinței. S-ar putea să aibă un alibi serios. Dacă ar fi să ne luăm după spusele lui Cramer, oamenii F.B.I-ului au plecat în jurul orei unsprezece și bineînțeles că au scotocit locul, fie că l-au ucis ei, fie că nu; au luat materialul pe care Morris îl adunase. Înseamnă că au ajuns acolo nu mai târziu de zece și jumătate, sau, să zicem, zece și patruzeci. Dacă ea l-a împușcat, sigur că a plecat înainte ca ei să sosească. Școala Nouă se află pe

Twelfth Street. Dacă cineva a văzut-o la conferință la zece și douăzeci, sau chiar la un sfert de oră mai târziu, e curată. Am să verific.

— Nu.

— Nu?

— Nu. Dacă își vor da seama că faci asta, fie supraveghindu-te, fie prin vreo neconcordanță, vor înțelege că am luat în serios posibilitatea că femeia l-a ucis, își atunci ar fi dezastruos. Trebuie să întreținem iluzia că noi suntem convinși că un agent al Biroului Federal de Investigații l-a omorât pe Morris Althaus, și că încercăm să găsim dovezi pentru a stabili aceasta; altfel, pregătirile noastre pentru seara de joia viitoare nu vor mai duce la nimic. Pentru a ne apăra poziția, aveam nevoie să știm definitiv dacă domnișoara Dacos mințea și tu ai lămurit asta: o făcea. Satisfăcător. Mințea pentru a ascunde faptul că se compromisese și asta ne este de ajuns. Dacă implicarea ei consta pur și simplu într-o intimitate secretă, care nu dorea să fie cunoscută, ori dacă crima a fost comisă chiar de mâna ei, asta nu mai are nicio importanță pentru noi.

— Lui Cramer i-ar face mare plăcere să știe asta. Având în vedere că el ne-a dat direcția. Am să-i dau telefon și am să-i spun, ca să-și relaxeze și el mintea.

— Ba nu! Când ne vom relaxa noi înșine mintea, terminându-ne treaba pentru care suntem plătiți, atunci ne vom simți obligați și față de el. Dacă se va putea fără un efort excesiv, i-l vom aduce pe criminal chiar în față. Dacă acesta nu e un membru al F.B.I.-ului, așa cum se așteaptă și speră, nu ne va mulțumi, dar nici noi nu-i vom datora scuze.

— Asta înseamnă că uităm crima până după joi.

— Da.

— Destul de drăguț. Agențiile sunt închise astăzi și mâine, astfel că Hewitt nu poate începe cercetarea până luni. Am să fiu la Flamingo astă-seară, dacă intervine ceva; de exemplu, dacă sună Hewitt să ne spună că a decis că e prea multă bătaie de cap și trebuie să găsim pe altcineva. Mâine domnișoara

Rowan are invitați la prânzul de duminică, va fi și dans și am să stau și eu mai târziu, să ajut la golirea scrumierelor. Ceva instrucțiuni pentru azi după-amiază?

— Stinge radioul – mormăi el.

• CAPITOLUL UNSPREZECE •

Asta m-a preocupat patru zile și patru nopți, de sâmbătă după amiază, când Wolfe îmi spusese că trebuie să uităm de crimă, până miercuri dimineață, când am făcut ceva ce după mintea mea mi se părea util.

Aveam în vedere două aspecte. Primul, dacă presupunerea despre Sarah Dacos era adevărată, sau aproape, reușisem să-mi iau o probă de la locul crimei și o păstram cu grijă. Fără îndoială că polițiștii își luaseră porția, cu siguranță o văzuseră și o lăsaseră acolo, dar doamna Althaus îmi dăduse cheile, deci o făcusem legal. Era și un al doilea aspect care mă preocupa. Cramer ne salvase autorizațiile și mă alesese pe mine, Archie Goodwin, să mă invite la o discuție și la o cutie de lapte și îmi dezvăluise o crimă. Nu aveam nimic împotrivă să mă joc cu polițiștii, uneori o vrei și alteori ești obligat s-o faci, dar acum era altceva. Îi eram dator lui Cramer, într-un mod care mă angaja personal.

Deci eram nemulțumit, dar și mai mult mă preocupa faptul că Wolfe înscena ceva, cel mai fantezist lucru cu putință. Prea mult din ce avea de gând, aproape totul, ne putea scăpa de sub control. Așa, de exemplu, când l-am sunat pe Hewitt, dintr-o cabină telefonică, luni de dimineață, să-l întreb cum o scosese la capăt și spusese că bine și că găsise un actor la o agenție și un altul la o alta, și că amândoi vor veni la el marți după amiază, iar eu l-am întrebat dacă e sigur că cel ales pentru mine poate să conducă și are permis, el mi-a răspuns că a uitat să-l întrebe, dar oricine știe să conducă o mașină! Și amănuntul era absolut vital, iar el știa asta. Spuse că va afla imediat, deoarece avea numărul de telefon al actorului. Fu de acord și cu celelalte detalii, ca acela de a ne suna marți la amiază, așa cum stabilisem. Îi spuse lui Wolfe că-i părea extrem de rău, și-și cerea

scuze, că nu va putea să includă în transport decât douăsprezece *Phalaenopsis Aphrodite* în loc de douăzeci, și nicio *Oncidium flexuosum*. Adăugă că-și va da silința să fie gata până miercuri la amiază și că transportul ne va sosi pe la ora două. Aranjase perfect. De asemenea, era de acord cu telefonul de marți noaptea, să ne înștiințeze despre necesitățile și faza în care se aflau preparativele în vederea ospățului celor „Zece pentru Aristologie", dar că pentru el asta era doar rutină, și îmi dădeam seama că are dreptate.

În privința lui Fred Durkin și Orrie Cather nu ne făceam griji, deoarece îl lăsasem pe Saul să acționeze, și dacă ar fi fost vreo problemă el ne-ar fi anunțat. Cum proceda de obicei.

De dimineață până seara, toată ziua de luni, și chiar ceva din marți, eu și Wolfe am dezbătut problema. Nu a fost o ceartă, ci doar am discutat. Ar fi trebuit, oare, să-l sun pe Wragg, agentul lor special, să aranjez să mă întâlnesc cu el undeva, să-i comunic că Wolfe adunase suficiente informații despre uciderea lui Althaus, ca aceasta să nu mai poată fi ignorată, și că eu mă ofeream s-o fac uitată, trecând peste tot ceea ce știam, contra a zece, douăzeci sau cincizeci de mii de dolari? Necazul era că noi nu-i cunoșteam bine reacțiile. Ar fi acceptat aproape sigur, ar fi mușcat din momeală, dar nu era exclus să procedeze invers, în așa fel încât să ne compromită. Într-un târziu, marți dimineață, am renunțat la idee. Părea riscantă și timpul era prea scurt.

La ora nouă, miercuri dimineață, când am auzit liftul ducându-l pe Wolfe sus, în camera plantelor, mi-am luat a doua ceașcă de cafea pentru micul dejun și am mers în birou, m-am așezat și m-am gândit la o idee care mă frământa încă de luni dimineață. Nu aveam nimic de făcut până la venirea camionului cu orhideele, la două după amiază; tot ceea ce avusesem de făcut făcusem, din câte știam, și nu știam prea mult. Când mi-am terminat cafeaua era doar nouă și douăzeci, iar domnișoara Dacos

presupuneam că nu începea ziua la biroul doamnei Bruner până la nouă și jumătate, sau chiar zece. M-am dus în cabinet, am descuiat sertarul unde păstram diverse tipuri de chei și am ales câteva. Nu a fost complicat, din moment ce știam că încuietoarea era una Bermatt. Dintr-un alt sertar mi-am luat o pereche de mănuși de cauciuc.

La 9:35 am format numărul de telefon de la biroul doamnei Bruner și mi s-a răspuns:

— Biroul doamnei Bruner, bună dimineața.

— Bună dimineața. Domnișoara Dacos?

— Da.

— Sunt Archie Goodwin. Aș avea nevoie s-o văd pe doamna Bruner mai târziu, astăzi, și am sunat să aflu dacă e liberă.

Ea spuse că depindea cât de târziu. Doamna Bruner era așteptată la birou între 3:30 și 4:30, iar eu i-am spus că voi telefona din nou dacă va fi nevoie să vin.

Deci era la slujbă. Ar fi trebuit să verific și femeia de serviciu. Am mers în bucătărie să-i spun lui Fritz că ieșeam să dau niște telefoane, apoi în hol, pentru pălărie și haină, și am ieșit în Ninth Avenue să iau un taxi.

Pentru ușa de la stradă a clădirii 63 Arbor Street mai aveam încă cheia, de la doamna Althaus, așa că eram curat, până în momentul în care am ajuns în dreptul ușii lui Sarah Dacos și mi-am scos colecția de chei. Am ciocănit de două ori, am apăsat de două ori pe buton, am auzit soneria și nu am primit niciun răspuns, și-atunci am încercat una dintre chei. Cu cea de a patra am reușit, încet și ușor. Mi-am pus mănușile, am apăsat mânerul, am deschis, am trecut pragul și am închis la loc. Binevoisem să pătrund în casa cuiva după legile New York-ului. Planul era același ca al apartamentului de deasupra. Avea ici-colo carpete în loc de covor, o canapea mai mică, plină de perne, nicio masă ori mașină de scris, scaune mai puține, cu aproape un sfert mai multe cărți, patru tablouri mici pe pereți, pe care viteazul îndrăgostit trebuie să le fi considerat demodate.

Draperiile erau trase și am aprins luminile, mi-am pus haina și pălăria pe canapea, apoi m-am dus și am deschis ușa dulapului.

Se puteau întâmpla două lucruri. Unul, ca femeia de serviciu să apară în orice moment, iar al doilea, să nu fi găsit nimic, de fapt n-aveam nicio idee despre ce aș putea găsi. Lucrurile erau simple. Dacă aș fi găsit ceva ce ne-ar fi venit în ajutor, nu ar mai fi contat ce urma să se întâmple joi noaptea; dar ceva care să se „combine" cu laptele lui Cramer. O privire rapidă era necesară, și am consumat zece minute numai în camera de zi și cu cele două dulapuri, apoi am trecut în dormitor.

Venisem hotărât să termin repede. Dulapul din dormitor era burdușit – haine pe umerașe, perechi de pantofi, ambalaje, cartoane și cutii de pălării, pe două rafturi de sus. Geanta și două geamantane erau pline cu lucrurile de vară, și am trecut cu vederea cutiile de pălării. Mă gândeam că aș fi renunțat la o parte din banii care-mi reveneau, numai să știu dacă femeia care făcea curat venea miercurea. Zece minute mai târziu, în timp ce mă apucasem să inventariez un sertar plin cu fotografii, mi-am dat seama că era o tâmpenie să scotocesc acolo și apoi să-mi pierd timpul cu mulțimea de fotografii, care nu puteau să-mi lămurească nimic din ceea ce nu cunoșteam; atunci am tras un scaun lângă dulap, am urcat pe el și am dat jos cutiile de pălării. Erau trei. Prima conținea trei, să le zicem, pălării și doi bikini. În cea de a doua se găsea o pălărie cam șifonată. Am ridicat-o și acolo, pe fund, am dat peste un revolver. Am rămas cu gura deschisă la el preț de cinci secunde, apoi l-am scos și l-am studiat. Era un *S and W 38* și conținea un cartuș care fusese tras și încă patru nefolosite.

Am rămas cu el în mână. O sută contra unu că era arma pentru care Althaus avea permis și că fusese tras exact glonțul care trecuse prin el, iar Sarah Dacos a fost aceea care apăsase pe trăgaci. La naiba cu acea o șansă dintr-o sută! Întrebarea era ce făceam cu el. Dacă l-aș fi luat, nu ar fi fost acceptat

într-un proces pentru crimă, deoarece nu-l descoperisem într-un mod legal. Dacă-l lăsam și mă duceam la o cabină telefonică să-l sun pe Cramer și să-i spun să obțină un mandat de percheziție în apartamentul lui Sarah Dacos, polițiștii ar fi putut lua arma în regulă, dar dacă F.B.I.-ul afla despre ea în următoarele treizeci și șase de ore, cum nu era greu de presupus, marea manevră pregătită pentru joi noaptea era *kaput*. Și, desigur, dacă îl lăsam în cutia de pălării și nu-l mai sunam pe Cramer, Sarah Dacos se putea gândi că chiar în noaptea aceea venise timpul să-l ia și să-l arunce în râu.

Din moment ce asta era situația, nu-mi rămânea decât alternativa să mă decid să-l ascund undeva. Am pus pălăria la loc în cutie, iar cutiile pe raft, am dus scaunul înapoi unde fusese și m-am uitat în jur. Niciun loc din dormitor nu mă atrăgea, și m-am dus în camera de zi. Acum ar fi fost cel mai important să nu fiu întrerupt de femeia de serviciu, sau de oricine altcineva. Am mers să examinez canapeaua și am observat că dedesubt avea suportul pentru arcuri și sub arcuri un fund de placaj. Destul de bun. Dacă ar fi dat jos cutia de pălării și ar fi descoperit că dispăruse arma, sigur nu ar fi bănuit că, pur și simplu, fusese pusă în alt loc din apartament și nu s-ar mai fi ostenit s-o caute. L-am pus acolo pe placaj, sub arcuri, m-am uitat în jur să mă conving că lucrurile erau așa cum le găsisem la venire, mi-am luat repede pălăria și haina și am ieșit într-o asemenea grabă, încât eram gata să apar pe trotuar purtând mănuși de cauciuc.

În taxi a trebuit să răspund unei alte întrebări. Să-i spun sau să nu-i spun lui Wolfe? De ce să nu fi așteptat, mai bine, până venea și trecea noaptea de joi? Răspunsul era simplu, dar bineînțeles că ăsta e unul dintre lucrurile care ne ajută să ne folosim mintea, să căutăm motive complicate pentru a evita răspunsurile simple. În timp ce taxiul opri în fața bătrânei case din piatră maronie, eu derulasem deja toate motivele posibile, și mi-am dat seama că faptul nu prea se potrivea cu vârsta.

Era unsprezece și zece, deci Wolfe trebuia să fi coborât din acea sală a plantelor, dar nu l-am zărit în birou. Era zgomot în bucătărie, se auzea radio-ul, și m-am dus acolo. Wolfe se afla lângă masa mare din mijloc, uitându-se urât la Fritz, care se aplecase peste masă și adulmeca tava cu nisetru afumat. Nu m-au auzit intrând, în schimb Fritz m-a văzut când s-a ridicat, și Wolfe se întoarse și mă întrebă:

— Unde ai fost?

I-am spus că am un raport. L-a anunțat pe Fritz să fie gata cu cotletele la două și un sfert, deoarece n-avea de gând să aștepte peste ora asta și porni către birou, iar eu l-am urmat. Am dat drumul la radio; în timp ce aduceam mai aproape unul dintre scaunele galbene, am zărit trei șurubelnițe pe masa lui, una luată din sertarul meu și alte două din bucătărie, și am zâmbit. Avea uneltele deja pregătite! Așezându-mă, i-am spus că presupuneam că voia să mănânce mai devreme. Dar mi-a răspuns că dacă cineva are invitați, trebuie să ia masa împreună cu ei.

— Atunci avem destul timp – i-am zis –, să discutăm un scurt raport. Cu câte ai pe cap, aș putea renunța, dar îți va place să afli că am găsit alternativa pe care o preferai. Am făcut o plimbare și mi s-a întâmplat să trec pe lângă 63 Arbor Street și să am și o cheie în buzunar, care să se potrivească la încuietoarea ușii domnișoarei Sarah Dacos, așa că am intrat și am aruncat o privire, și într-o cutie de pălării, în dulap, am găsit un revolver *S and W 38*. Un cartuș fusese tras. După cum știi, Cramer mi-a spus că Althaus avea permis pentru un *S and W 38*, care nu a fost găsit în apartament, deși era o cutie de cartușe într-un sertar. Deci ea…

— Ce-ai făcut cu el?

— I-am schimbat locul. Nu prea stătea bine în cutie, împreună cu o pălărie de damă. Așa că l-am pus sub arcuri, într-o canapea.

Inspiră adânc, își opri respirația câteva secunde și apoi îi dădu drumul:

— Ea l-a împușcat – mormăi el.

— Corect. E tocmai ce voiam să spun când m-ai întrerupt.

— Crezi c-o să dea de el?

— Nu. Dacă nu-l va găsi unde-l pusese, nu-l va mai căuta. Cunoștințele mele despre femeile tinere și atrăgătoare. În situația asta ar putea s-o „șteargă”. Și-atunci vor fi probleme. Dacă, ea dispare și-i spun lui Cramer despre armă, voi fi în pom. Iar dacă nu-i spun, va trebui să stau de veghe nopțile.

Își închise ochii. În două clipe îi redeschise:

— Ar fi trebuit să-mi spui unde te duci.

— N-ar fi trebuit. A fost vorba de o problemă personală, în care eram dator un sfert de lapte. Chiar dacă ea nu fuge, tot voi avea dificultăți, în caz că ratăm noaptea de mâine. Aș vrea să-l sun chiar acum pe Hewitt, de la o cabină, și să-l întreb dacă orhideele sunt împachetate. S-o fac?

— Nu. Pentru că are treabă. Crezi că armele pot fi identificate?

— Sigur. Oamenii de meserie pot să-și dea seama chiar dacă numărul a fost șters. Iar Cramer are numărul de la permisul lui Althaus.

— Atunci nu vor fi probleme. Trebuie să văd ce-i cu sturionul. – Părăsi scaunul și se îndreptă spre ușă. Aproape de ea se opri și zise: Satisfăcător! – apoi ieși.

Am clătinat din cap, minunându-mă, și am ținut-o tot așa până mi-am pus scaunul galben la locul lui – Nu vor fi probleme! – pentru Dumnezeu! Mă gândeam că, dacă aș avea un *ego* atât de pronunțat ca el, ar trebui să fiu cel puțin șeful F.B.I.-ului, dar apoi am recunoscut că nu pusesem bine problema. Am dus cheile și mănușile la loc în cabinet, am mers în bucătărie să iau un pahar cu lapte, de vreme ce prânzul avea să fie târziu, și i-am ascultat discutând despre sturion.

Îmi rămăseseră două ore, sau chiar mai mult, de așteptat și, după ce mi-am băut laptele, am început să-mi fac rondul. Mai întâi, la etajul al doilea, în camera mea, să văd dacă totul era în ordine pentru oaspeții care ar fi dormit în patul meu. Fritz nu se

atingea de nimic în camera mea, nu avea voie; era a mea și eu rezolvam totul. Nu erau probleme, cu excepția celor două perne, pe care le luasem din dulap de dimineață și care nu erau de aceeași mărime, dar n-aveam ce le face. Apoi în camera dinspre Sud, care se afla deasupra celei a lui Wolfe, unde ar fi putut dormi de două ori mai mulți oaspeți, în cele două paturi gemene. Inspecția mea nu era necesară, din moment ce Fritz nu făcea niciodată greșeli, dar aveam ceva vreme de pierdut.

Și trebuia s-o pierd într-un fel.

N-avea cum să apară transportul până la două, cel mai devreme, dar ar fi trebuit să-mi dau mai bine seama, ținând cont că Saul era cel care răspundea de asta. Wolfe se afla în bucătărie, iar eu în camera din față, care era o prelungire a biroului, verificând păturile așezate pe sofa, când s-a auzit soneria și mi-am aruncat o privire asupra ceasului. Două fără douăzeci, deci nu putea fi camionul. Dar era. Mergând în hol, am văzut un tip masiv, într-o jachetă de piele, pe verandă. Când am deschis ușa, el explodă către mine:

— Nero Wolfe? Orhideele pentru dumneavoastră!

Am pășit afară. La ușă se oprise un camion mare, verde, cu litere mari, roșii, pe una dintre părți: *NORTH SHORE TRUCKING CORPORATION*. Un alt zdrahon era în spate și deschidea ușile. Am spus, aproape urlând, că era al naibii de frig pentru orhidee și că vin și eu să-i ajut. În timp ce mi-am pus haina și am ieșit, ei trăseseră deja una dintre acele lăzi pe marginea din spate a camionului și o împingeau. Știam din alte ocazii dimensiunile ei exacte – trei picioare lățime, cinci picioare lungime și două picioare înălțime – deoarece pregătisem astfel de cutii cu orhidee pentru a fi transportate spre comercianți sau expoziții. Pe de o parte scria:

FRAGIL PERISABIL
PLANTE TROPICALE
A SE PĂSTRA LA CĂLDURA

Am coborât pe trotuar, dar ei o ridicară și o apucară de capete, și era clar că nu aveau nevoie de ajutor, nici măcar pe trepte. Sus, Wolfe le deschidea ușa și ei intrară. Lucrul cel mai normal pentru mine era să păzesc camionul, ceea ce am și făcut. Mai erau încă cinci cutii înăuntru, la fel de mari. Știam că una dintre cele cinci va fi într-adevăr o belea chiar pentru aceste două matahale, dar nu-mi dădeam nici eu seama care. Se dovedi a fi aproape ultima. În timp ce o dădeau jos și o apucau de mânere, unul dintre ei exclamă – Dumnezeule, asta trebuie să fie îndesată, nu glumă! –, iar celălalt – E grea ca aurul! Mă întrebam dacă erau în jur oameni ai F.B.I.-ului, ca să audă. O duseră în verandă fără nicio împleticeală, mă gândeam că avea aproape trei sute de livre, sau așa îmi plăcea să cred. Când au cărat-o pe ultima înăuntru, m-am dus și eu cu ei. Wolfe semnă o chitanță, le-am dat fiecăruia câte un bacșiș, am primit mulțumiri și am așteptat până au coborât pe trotuar, ca să închid ușa.

Cutiile erau înșiruite în hol, radio-ul din birou dat la maximum, iar Wolfe folosea o șurubelniță pentru a desface a treia cutie de la coadă. L-am întrebat dacă era sigur și mi-a răspuns că da, X-ul era trecut pe ea cu cretă; am luat o altă șurubelniță. Nu avea decât opt șuruburi, și în două minute le-am scos. Am ridicat capacul și acolo am dat de Saul Panzer, așezat pe o parte, cu genunchii strânși. Am încercat să răstorn cutia, dar Saul, mic de statură – nu prea crescuse, în afară de urechi și de nas – se răsuci, se ridică în genunchi și apoi în picioare.

— Bună ziua – zise Wolfe.

— Nu prea bună – răspunse Saul, întinzându-se. Pot să vorbesc?

— Da, cu radioul.

El se întinse din nou.

— Asta da călătorie. Sper că ei mai sunt în viață.

— Vreau să fiu sigur – spuse Wolfe – că știu numele lor. Domnul Hewitt i le-a spus lui Archie prin telefon.

— Ashley Jarvis. Ăsta ești tu. Dale Kirby este Archie. Mai bine i-am scoate.

Asta a fost prima oară când îmi era prezentat cineva, în timp ce se afla închis într-o cutie.

— Doar un moment – insistă Wolfe. Le-ai dat o explicație completă?

— Da, domnule. Nu vorbesc, nu scot niciun cuvânt, decât dacă sunt întrebați, de tine sau de Archie. Nu știu dacă e supravegheată casa, și cine o face, sau din ce cauză, dar au promisiunea lui Hewitt că nu sunt în pericol și nu vor fi. El le-a dat câte cinci sute de dolari fiecăruia, urmând ca tu să le dai alți cinci sute. Le-a dat, de asemenea, declarațiile semnate de tine. Cred că vor reuși – își coborî puțin vocea – Kirby este mai bun ca Jarvis, dar cred că o vor face.

— Știu că trebuie să stea doar în camera lor și să nu se arate la ferestre?

— Da. Cu o singură excepție – când exersează.

— Au hainele potrivite pentru joi seară?

— În cutia aceea – Saul o arătă cu degetul. Lucrurile noastre sunt și ele tot acolo, împreună cu armele. Sigur că vor purta hainele și pălăriile voastre, ale tale și ale lui Archie.

Wolfe făcu un gest:

— Foarte bine așa. Mai întâi Fred și Orrie.

— Sunt „marcați”.

Luă șurubelnița de la Wolfe, merse la cutia marcată cu un cerc, îmi spuse „Orrie are un triunghi” și începu să scoată primul șurub. Reuși să desfacă înainte cutia în care se afla Fred, eu întârziind puțin la cea cu Orrie, din cauza unui șurub care nu avea capul bun. Și acestora li se spusese să nu vorbească, decât dacă li se va vorbi, și după expresiile lor, când au ieșit, m-am gândit că era cât se poate de bine. Am ridicat o sprânceană la Saul și am arătat către mine, iar el îmi indică una dintre cutii, ultima de la capăt; m-am dus și am început să o deschid.

Realizam că actorii de profesie au suficientă practică, pentru a spune numai ce le era permis să

spună și să-și țină gura închisă, dacă așa le cereau indicațiile, totuși, am considerat că e mai bine să le mai spun o dată, lui Kirby și Jarvis. Avuseseră o experiență cam dură, timp de două ore sau mai mult – în special Jarvis, care cântărea mai multe livre decât Wolfe, și nu fuseseră prea bine distribuite. A fost nevoie să desfacem de tot cutia pe partea lui, pentru a reuși să iasă singur, și rămase pe podea cinci minute bune, refuzând ofertele de ajutor, mișcându-și brațele și picioarele, iar când în sfârșit termină și se ridică, se întoarse spre Wolfe și făcu o plecăciune, o plecăciune foarte reușită. Kirby nu se înclină în fața mea și nici nu spuse vreun cuvânt. Cât l-am așteptat pe Jarvis să se ridice, el stătu la o parte, dezmorțindu-se în ritmul muzicii de la radio.

Mi-am dat seama că Saul avusese dreptate când a spus că vor reuși; Kirby era cu o jumătate de inci mai scund decât mine, dar bine clădit. Jarvis avea exact dimensiunile lui Wolfe, umerii nu-i erau tot atât de largi, iar mijlocul puțin mai rotund, dar cu un palton ar fi fost bine. Fețele erau așa și-așa, dar, urmând să fie întuneric, mergea, mai ales că oamenii F.B.I.-ului nu aveau de gând să facă un prim plan.

Wolfe îi răspunse la plecăciune cu un semn aprobator din cap și spuse „Poftiți, domnilor”, după care intră în birou. În loc să se ducă la masa lui, mută un scaun galben în mijlociii carpetei, care era suficient de groasă pentru a preveni orice zgomot, și merse după încă unul. Am adus și eu două, iar Saul și Fred și Orrie fiecare câte unul și ne-am așezat toți, în două cercuri, cu Wolfe și Jarvis și Kirby în centru. Dar Wolfe spuse:

— Banii, Archie!

M-am ridicat și m-am dus la seif, pentru cele două teancuri, cu douăzeci și cinci de câte douăzeci în fiecare, pregătite deja.

Ochii lui Wolfe se plimbară de la Jarvis la Kirby și înapoi.

— Masa este gata – spuse el – dar mai întâi câteva lucruri. Acești bani sunt ai voștri. Archie?

I-am dat fiecăruia banii. Jarvis doar îi privi și-i îndesă în buzunar. Kirby scoase un portofel din buzunarul de la piept, așeză bancnotele înăuntru, atent și cu eleganță și puse portofelul la loc.

— Domnul Hewitt v-a explicat – continuă Wolfe – că veți primi câte o mie de dolari fiecare, și acum îi aveți. Dar văzându-vă ieșind din acele cutii am avut sentimentul că ați câștigat deja cei câte o mie de dolari. Să fiu mai clar. Deci, dacă lucrați în continuare satisfăcător, voi avea impresia că meritați încă o mie și îi veți primi. Vineri sau sâmbătă.

Jarvis deschise gura, își aminti la timp și o închise. Arătă către Kirby, apoi spre sine și privi întrebător.

Wolfe aprobă:

— Da. Două mii. O mie pentru fiecare. Puțin mai aproape, domnule Kirby. Trebuie să vorbesc încet. Veți sta aici, domnilor, douăzeci și opt de ore. În acest interval nu trebuie să scoateți niciun sunet, care auzit din afară să trădeze prezența dumneavoastră aici. Camera dumneavoastră se află cu două etaje mai sus. Veți folosi scările, nu liftul. Dacă vreți să comunicați, o faceți șoptind. Aveți câteva duzini de cărți în cameră. Dacă niciuna dintre ele nu vă e pe plac, puteți alege de pe aceste rafturi. Fără televizor sau radio; în casă nu trebuie să fie zarvă. Va trebui să studiați îndeaproape statura și felul de a merge, al meu și al domnului Goodwin. Și vă vom oferi această posibilitate. Dar nu și vocile, căci nu va fi necesar – strânse buzele. Cred că e de ajuns. Dacă aveți întrebări, puneți-le acum, încet, la ureche. Aveți?

Au dat din cap în semn că nu.

— Atunci să mâncăm. Radio-ul va merge încet. Nu discutăm afaceri la masă. Nu vorbește nimeni, în afară de domnul Goodwin și de mine.

Se ridică.

• CAPITOLUL DOISPREZECE •

N-aș mai vrea să mai parcurg încă o dată cele douăzeci și opt de ore.

Dacă treci printr-o pădure, unde știi dinainte că sunt ascunși franctirori și ar putea fi unul în fiecare copac, atunci ești cu ochii în patru și plin de îndrăzneală. Dar dacă nu știi exact că sunt, ci numai ar putea fi acolo, asta e altceva. Așa și noi, nu știam sigur dacă eram supravegheați, ci doar că am fi putut fi. Dacă, să zicem, Jarvis sau Kirby își prindeau un deget în ușa de la baie și ar fi urlat „Au!" sau „La naiba", ar fi fost posibil să stricăm totul, dar numai ar fi fost posibil, și ăsta era aspectul cel mai nesuferit. De fiecare dată când făceam o excursie sus, să verific dacă Saul sau Fred sau Orrie se aflau în hol și că nu mâncaseră și nu începuseră să vorbească, mă simțeam foarte jenat. Oamenii în toată firea nu caută sub pat în fiecare noapte, să vadă dacă nu e ascuns acolo vreun spărgător, deși ar putea fi unul.

Cele două mese erau supravegheate de Wolfe și de mine, mai mult de Wolfe, care susținea discuția, în timp ce ceilalți cinci doar mâncau și ascultau. Faceți o încercare! Nici măcar nu puteam să-i cer vreunuia dintre ei să dea untul; trebuia să-i fac semn. Dar nici în afara meselor, când mă deplasam și făceam câte ceva prin casă, nu puteam vorbi, căci nu aveam cu cine.

Am părăsit casa o singură dată, miercuri după amiază, târziu, să-l sun pe Hewitt de la o cabină și să-i spun că încărcătura ajunsese în condiții bune; tot atunci l-am căutat la telefonul garajului pe Tom Halloran să-i prezint situația și să văd dacă e pregătit.

Au existat și momente de destindere, două dintre acestea miercuri și patru joi, când Jarvis îl „observa" pe Wolfe. Jarvis stând la capătul scărilor și

urmărindu-l pe Wolfe coborând, apoi în capătul de sus al scărilor pentru a-l vedea din spate și pe hol, urmărindu-l când „se mișca” la etaj. În a doua parte, joi, am aflat că Jarvis îl luase peste picior pe Wolfe, amuzându-se pe seama feței acestuia, dar pe mine nu m-a amuzat deloc…

Desigur că și Kirby m-a „observat” pe mine în aceeași zi, dar pentru el n-a fost dificil; într-o zi normală, urcam și coboram scările de o duzină, sau chiar de mai multe ori. Ceea ce Kirby nu avusese cum să vadă era felul în care conduceam. Probabil că aveau să fie urmăriți până la Hewitt și, dacă stilul lui de a conduce era prea deosebit de al meu, ar fi putut face suspicios pe vreun tip mai inteligent de la F.B.I. Joi de dimineață l-am luat în birou, am răsucit butonul aparatului de radio și am discutat despre acest lucru o jumătate de oră.

Privind în urmă, nu cred că îmi scăpase nici un singur aspect. În jurul orei unsprezece, miercuri noaptea, am urcat în camera mea, care dădea în 35 Street, n-am mai dat nicio atenție draperiilor, cum procedam de obicei, m-am schimbat în pijama, m-am lungit în pat și am stins veioza. În câteva minute, Fred și Orrie au intrat, s-au dezbrăcat pe întuneric, eu m-am dat jos din pat și au urcat ei. Saul dormea pe sofa în camera din față și acolo nu aprindeam luminile. Sau o făceam foarte rar.

Să amintesc un lucru simpatic. În timp ce stingeam luminile din birou, miercuri noaptea, și mă întindeam între cearșafuri pe canapea, mă gândeam nu la „mișcarea” pe care o pregăteam și dacă avea să reușească, ci la canapeaua din apartamentul lui Sarah Dacos. Dacă femeia de serviciu avusese ideea să întoarcă perna și să controleze arcurile? Dacă atunci aș fi rămas încă cinci minute, poate aș fi găsit un loc mai bun.

Cele două mese despre care vorbeam, au fost cele de miercuri, de la prânz și seara. Micul dejun și prânzul de joi au fost diferite, deoarece Fritz era plecat. Aranjamentul fusese ca Hewitt să trimită o mașină la noi, pentru Fritz, la ora opt, și aceasta

venise la timp. I-am cărat bagajele la mașină și înainte de a urca îmi strânse mâna, destul de posomorât. Nu era în dispoziție ca să producă opere deosebite pentru o ceată de aristologi. Eu și Saul am rezolvat problema micului dejun, iar pentru prânz am avut carne rece și sturionul, care fusese declarat comestibil, cinci feluri de brânză, două sticle de șampanie.

Joi după amiază, la 4:45, eram în birou, cu Fred și Saul și Orrie, când Theodore Horstmann, îngrijitorul orhideelor, căruia i se spusese să plece mai devreme, coborî, zise noapte bună și plecă. Wolfe se afla în camera lui. La 5:10 am mers sus, în camera mea, am aprins luminile și am început să mă schimb. Aș fi vrut să fiu sigur dacă nu era vreo crăpătură în draperii și am stat puțin, dar nu ar fi fost normal să mă uit după crăpături și, fir-ar al naibii, voiam ca totul să pară normal. Wolfe, în camera lui, făcea același lucru. La 5:40, îmbrăcat pentru dineu, am mers înapoi în birou, la 5:45 se auzi liftul și apăru Wolfe, îmbrăcat la fel. Începu să vorbească, fără radio, de problema circulației. La 5:55 punct se auzi un zgomot slab de pași în hol și Kirby și Jarvis apărură acolo. Ținuta lui Jarvis era o frumoasă îmbunătățire a celei a lui Wolfe, care cunoscuse și ani mai buni, în schimb a lui Kirby nu mă egala, chiar și numai prin faptul că mă făcea mai scund cu 3 cm. Erau pregătiți lângă ușă. I-am spus lui Wolfe că așteptam mașina, am mers în hol, i-am ținut haina lui Kirby și i-am dat pălăria mea, și m-am tras într-un colț, în afara razei vizuale, în timp ce el a deschis ușa de la intrare, a trecut pragul și a închis-o la loc. Când veni și Jarvis și se uită pe geamul prin care puteai vedea doar în afară, luminile din birou s-au stins și i-am dat lui Jarvis haina și pălăria lui Wolfe. În „aproape o jumătate de oră”, care de fapt n-au fost decât șase minute, Heron-ul apăru, veni și opri lângă refugiul pietonal din fața casei. Jarvis stinse lumina de pe hol, dar, deși era întuneric, m-am mutat din raza vizuală până ce el ieși și închise ușa. L-am urmărit și am tras concluzia că deja câștigase

și cealaltă mie. N-am avut nicio părere în privința lui Kirby, deoarece nu știu cum arăt când merg, dar aș fi jurat că era Wolfe cel care cobora scările, trecea trotuarul și se urca în mașină, dacă n-aș fi știut. Heron-ul demară, fără smucituri, ca și la mine, și mi-am dat seama că-mi ținusem respirația, Dumnezeu știe cât.

Biroul era acum gol, dacă ei se luaseră după aparențe. Înainte ca lumina din hol să se stingă, Wolfe se dusese în bucătărie pe întuneric, Orrie pe întuneric se plasase în sufragerie, iar Saul și Fred, tot pe întuneric, se postaseră la ușa dintre birou și camera din față. Eu nu îi auzisem, deci nu-i auzise nimeni. Mi-am dus mâna la buzunarul dintr-o parte, să simt *Marley*-ul *38*, am pășit către ușă, am atins marginea să fiu sigur că era închisă, am stat până când ochii mi s-au obișnuit cu întunericul, atât cât puteau, și m-am așezat pe scaun, lângă peretele opus cuierului.

Mă simțeam bine. Încordarea trecuse. Ar fi putut să se strice totul, în o sută de moduri, fie din cauza unei scăpări de organizare, fie din ghinion, dar ajunsesem aici, toate erau fixate, fără să mai avem altceva de făcut decât să așteptăm. Dacă se hotărâseră sau nu să facă o percheziție, asta era treaba lor, nu a mea. Nu cunoșteam care era numărul total al descinderilor lor, niciunul din afară nu știa, dar aflasem de patru dintre ele, din New York, cu un an în urmă, sigur, și auzisem vorbindu-se despre mai multe. Depindea de Wragg dacă el credea că oamenii F.B.I.-ului îl uciseseră pe Morris Althaus, zece la unu că veneau. Dacă nu credea, dacă avea într-un fel siguranța că oamenii săi nu erau implicați în crimă, nu ar fi venit. Dacă momeala era suficient de bună, reacția lui urma s-o dovedească. Mă simțeam bine.

Când am considerat că trecuse o jumătate de oră, am mers către ușă, să mă uit la ceas, în lumina care răzbătea prin gemulețul cu un singur sens. Când am văzut 6:22, m-am simțit mai puțin bine. Greșisem cu opt minute. Mă credeam tare în aproximarea

timpului, deci era evident că nu sunt atât de relaxat pe cât mi se părea. În loc să mă așez, am început să mă plimb pe hol, spre ușa biroului, și m-am simțit și mai puțin bine, când m-am șters de două ori de perete. Bineînțeles că înapoi către intrare, spre dreptunghiul de lumină, a fost simplu, dar, la naiba, ar fi trebuit să reușesc să merg drept pe mijlocul holului, pe care-l cunoșteam atât de bine, chiar și în beznă. Mi-a reușit încercarea de trei ori, și apoi am renunțat, m-am așezat pe scaun.

Nu știu exact când au venit, pentru că-mi propusesem să nu mă uit la ceas până la șapte, dar era aproape șapte. Deodată, lumina slabă de la ușă deveni și mai slabă și apărură. Doi dintre ei. Un al treilea era probabil jos, pe trotuar. Unul dintre ei, aplecat, să se uite la încuietoare, celălalt pe prima treaptă, cu spatele la ușă, privind în stradă.

Desigur, știau că încuietoarea era un Rabson și își aduseseră chei potrivite, dar nu conta cât de priceput era, oricum nu ar fi putut să deschidă un Rabson de la prima încercare, deci nu era grabă. Ușa dintre hol și camera din față, deschisă, era acolo, la patru pași de scaun. Am mers către ea, am băgat capul și am scos un fluierat slab, printre dinți și am primit răspuns unul. M-am dus spre ușa sufrageriei, fără să ating peretele, am fluierat iar, și mi s-a răspuns. Apoi am mers și m-am postat chiar în fața ușii de la birou. Nu vor aprinde lumina imediat ce vor intra, vor sta și vor asculta.

Estimasem împreună cu Saul cât putea să dureze. El spusese că ușa va fi deschisă la opt minute după ce voi fluiera. Iar eu am spus că la zece. Oricum, s-a deschis și, în timp ce se mișca, m-am mutat în birou, m-am așezat cu spatele la perete în dreapta ușii, mi-am pus mâna stângă lângă mine cu degetul pe comutator și am scos *Marley*-ul din buzunar, cu dreapta.

Odată intrați, nu au ascultat mai mult de cinci secunde, ceea ce era o tehnică proastă. Au venit drept pe hol. Cu capul întors, am zărit raza slabă de lumină a unei lanterne stilou, care deveni mai

luminoasă, pătrunse în birou, și apoi și pe ei. Au înaintat trei-patru pași și s-au oprit. Cel cu lanterna începu s-o rotească și în trei secunde m-ar fi descoperit, așa că am strigat „Nu mișcă nimeni!”, am ridicat *Marley*-ul, am apăsat comutatorul și s-a aprinse lumina.

Unul dintre ei era stângaci, dar celălalt, cu lanterna, o aruncă și-și duse o mână sub haină. Dar nu aveam numai eu arma scoasă, ci o avea și Orrie și, simultan, se auzi vocea lui Saul, de la ușa camerei din față:

— Numai să-ncerce unul!

Ei întoarseră capetele și văzură de două ori mai multe arme.

— Destul de prost! – am spus. Nici n-avem nevoie să ne învârtim în jurul vostru, căci nu puteți trage în două direcții dintr-o dată. Domnule Wolfe!

Era acolo. Trebuie să fi părăsit bucătăria când strigasem prima dată. I-am spus „Mergeți mai încolo”. Dar el deja pornise, din dreptul scaunului de piele roșie, afară din bătaia lor. Se așeză la masa lui și-i privi – profilurile lor, din moment ce stăteau cu fața la Orrie și la mine.

Wolfe spuse:

— E deplorabil. Archie, cheamă poliția.

M-am mișcat. N-am făcut un ocol așa de mare ca acela pe care-l făcuse Wolfe, dar planul era să evităm o încăierare, deci am ocolit. La jumătatea drumului către biroul meu, m-am oprit și am spus:

— Fii atent. Dacă vei sări pe mine în timp ce formez numărul, aici îți rămân picioarele. Bănuiesc că știți legile, spărgătorii le știu. Sunteți înăuntru. Dacă încercați să fiți grosolani, cei de față vă vor împușca și tot ceea ce vor primi din partea legii vor fi doar mulțumiri.

— Prostii – spuse tipul voinic, cu fața pătrată și cu umeri pătrați. Celălalt era mai înalt, dar subțire, cu o față care-și arăta toate oasele. Cel masiv îmi aruncă o privire împietrită:

— Nu suntem spărgători și știți asta.

— O știm pe dracu'. Ați intrat prin spargere. Le puteți explica asta polițiștilor. V-am avertizat să nu mișcați. Încercați numai, și veți vedea. E unul dintre noi cu mână foarte iute!

Ca să ajung la masa mea, la telefon, trebuia să le ofer spatele. Am făcut-o, și când am ajuns la telefon, el izbucni:

— Scurtează comedia, Goodwin. Știi al naibii de bine cine suntem. Se întoarse către Wolfe. Suntem agenți ai Biroului Federal de Investigații, și o știți. Nu am atins nimic și nici nu intenționam. Voiam să vă întâlnim. Când am sunat n-a răspuns nimeni, ușa nu era încuiată și am intrat.

— Minți! – spuse Wolfe; și ăsta era adevărul. Cinci bărbați vor jura că ușa a fost încuiată și că nu ați sunat. Patru dintre ei v-au auzit intrând. Când veți fi percheziționați de către poliție, vă vor fi găsite instrumentele. Auzi! F.B.I.! Sună la poliție, Archie, și spune-le să trimită oameni în stare să manevreze o pereche de bandiți.

Înainte de a suna, am spus „Fred", am îndoit un deget, făcându-i semn, și el veni. Trecând pe lângă ei, le aruncă o privire disprețuitoare. Odată, îi răsucise brațul unul de la F.B.I. și ar fi fost încântat să se poată revanșa. Cu spatele la biroul lui Wolfe și cu fața la ei, cu arma la șold, arăta mult mai periculos decât era. În realitate era un tip simpatic, cu soție și patru copii. În timp ce sunam, aș fi oferit o sută la unu că nu voi termina de format, și nu am terminat. La a patra cifră „Voinicul" izbucni:

— Oprește-te, Goodwin!

M-am oprit și m-am întors. Își strecură mâna stângă în haină. Am lăsat telefonul în furcă și m-am postat lângă Fred. Individul scoase mâna cu o învelitoare mică de piele neagră.

— Suntem acreditați – spuse el, o desfăcu și a arată.

Ăsta era momentul critic. Bănuiam că o vor arăta, dar nu ne gândisem prea mult la asta.

Wolfe mormăi:

— O voi examina.

Voinicul făcu o mișcare înainte, dar stânga mare a lui Fred se ridică și-l împinse înapoi. Eu am întins o mână, am desfăcut palma, fără să spun nimic. El ezită, nu mult, și mi-o puse în palmă. Am spus „Și tu la fel", Slăbănogului, și am întins palma spre el. Își scoase și el autorizația și o puse peste cealaltă, m-am întors și i le-am dat lui Wolfe. Se uită la una dintre ele, apoi la cealaltă, deschise sertarul și-și scoase lupa cea mare, le inspectă, lungind vremea, puse lupa la loc și le dădu drumul în sertar, îl închise și se uită la ei.

— Probabil false – spuse. Laboratorul poliției ne va lămuri.

Știau să se controleze foarte bine, din moment ce nu ripostau. I-aș fi admirat chiar, dacă n-aș fi avut mintea ocupată. Ne priveau rece, dar niciunul nu se mișcă; apoi Slăbănogul zise:

— Grăsan nenorocit!

Wolfe aprobă:

— O reacție naturală. Hai să facem, o presupunere. Să zicem, pur și simplu pentru discuție, că sunteți agenți F.B.I. Atunci ați putea avea o plângere, dar nu împotriva mea, ci împotriva colegilor dumneavoastră, care au considerat că această casă este goală. Nu aveți niciun element care să vă scuze.

Își drese glasul:

— Și acum. Să presupunem mai departe. Am de gând să vă rețin cărțile de acreditare. Le veți putea recăpăta, sau biroul dumneavoastră le va putea recăpăta numai printr-o acțiune legală, care va face publică pătrunderea voastră aici, dar eu mă voi împotrivi, evident, de vreme ce ați pătruns ilegal, ați fost prinși în flagrant delict și am patru martori. Mă îndoiesc că superiorii voștri vor dori să plătească acest preț. Deci sunt stăpân pe situație. Puteți pleca. Tot ceea ce vreau eu, presupunând, la fel ca mai înainte, este dovada incontestabilă că membri ai F.B.I. au comis o crimă și pot fi acuzați pe baza dovezii pe care o am aici în dulap. Apropo, n-am mai menționat mănușile pe care le purtați. Dar sigur

că noi toți le-am observat. Acesta va fi un detaliu agravant, când și dacă lucrurile vor ajunge într-o curte de justiție. Puteți pleca, domnilor!

— Să vă ia dracu – zise cel solid. Va fi o curte de justiție federală. Aceste acreditări sunt proprietatea ofițerilor federali.

— Pot fi. Chiar dacă e așa, eu sunt apărat. Lăsând la o parte presupunerea, consider că e greu de crezut că ofițerii federali își pot permite să intre ilegal în casa mea și este evident că am dreptul să păstrez cărțile de acreditare până atunci când, și numai în cazul în care nevinovăția lor va fi stabilită.

— Și cum ai de gând s-o stabilești?

— Voi vedea. Voi aștepta evenimentele. Dacă ei sunt nevinovați, probabil voi primi vizita unuia dintre superiorii voștri, domnul Wragg.

— Grăsan împuțit! – spuse Slăbănogul. Părea complet tâmpit, când se afla sub stres.

— De fapt – continuă Wolfe –, am de gând să fiu îngăduitor. Ați intrat forțat în casa mea și, după cum susțineați, sunteți și ofițeri ai legii. Deci două crime. Dacă sunteți înarmați, ar trebui să vă luăm și armele și, de asemenea, instrumentele cu care ați forțat intrarea și cu care ați fi forțat și alte uși, ca și sertarele din acest birou. Și mănușile pe care le purtați. Așa că sfatul meu e să plecați fără întârziere. Acești patru bărbați nu au niciun fel de înțelegere pentru spărgători și nici pentru F.B.I., și le-ar face plăcere să vă umilească. Plecați, fir-ați ai dracului!

Au stat și s-au uitat la el. Linia vizuală a „Voinicului” era printre mine și umărul lui Fred, iar a „Slăbănogului” pe partea dreaptă a lui Fred. Au schimbat priviri între ei, s-au uitat din nou la Wolfe și s-au mișcat. În timp ce se apropiau de ușă, Orrie merse înapoi în hol, cu arma după ei. Îi plăcea să-și arate arma. Saul se duse prin camera din față în hol și aprinse lumina. Fred și cu mine i-am urmat pe cei doi agenți. Când au fost aproape de ușă, Saul a deschis-o, iar Orrie și Fred i-au condus, să-i poată vedea coborând pe trotuar. Aproape sigur că fusese și un al treilea, dar ăsta nu se zărea pe acolo. Au

luat-o la stânga, spre Tenth Avenue, dar n-am mai ieșit să-i vedem când urcau în mașină. Înainte de a închide ușa, am examinat încuietoarea și am găsit-o intactă. În vreme ce puneam zăvorul, Fred emise părerea că trebuiau să aibă cea mai bună colecție de chei din lume.

Când am revenit în birou, Wolfe era în centrul carpetei, uitându-se la un obiect pe care îl ținea în mână – lanterna stilou, pe care o aruncaseră. O azvârli în sertarul mesei mele și izbucni în râs:

— Acum putem vorbi! Cu toții! Dați-i drumul!

Toată lumea râse.

— Ofer o recompensă – strigă el ca să acopere râsetele –, o fotografie înrămată a lui J. Edgar Hoover, fiecărei persoane care are dovezi că e supravegheată. Și ca să nu se creadă că glumesc, promit să expediez celor interesați angajamentul făcut acum, înregistrat pe bandă.

— Doamne! – exclamă Fred – ce n-aș fi dat să riposteze!

— Vreau șampanie – spuse Saul.

— Desfă-mi bourbon-ul – adăugă Orrie. Mi-e foame!

Era opt fără douăzeci. Am mers la bucătărie, inclusiv Wolfe, toată lumea vorbind deodată. Wolfe începu să scoată bunătăți din frigider – caviar, *pâté de foie gras*, sturion, un fazan întreg, afumat. Saul deschise congelatorul și scoase gheață pentru șampanie. Eu și Orrie am adus sticle din dulap. Fred întrebă dacă poate folosi telefonul pentru a-și suna soția și eu am spus că da și i-am transmis toată dragostea mea, dar Wolfe interveni:

— Spune-i că rămâi aici în noaptea asta. Rămâneți cu toții. De dimineață, Archie va duce lucrurile astea la bancă și veți merge cu el. Probabil că ei nu vor face nimic din toate astea soției tale, sau oricui altcuiva. N-am terminat încă, este doar bine început totul. Oameni buni, dacă vreți ceva cald, pot face *Yorkshire Buck* în douăzeci de minute, dacă Archie îmi pregătește ochiuri în apă.

Toți au spus nu, ceea ce mi-a plăcut. Detestam să prepar ochiuri în apă.

O oră mai târziu petreceam o seară plăcută. Cei trei musafiri și cu mine, ne aflam în camera din față, într-un înfocat joc de *pinochle*, iar Wolfe stătea în scaunul său special, în birou, cu o carte în mână. Cartea era „Nimeni cu cunoaște F.B.I.-ul”. Ori o admira, ori o analiza, nu știu care din două.

La zece a trebuit să plec brusc de la masa de joc. Wolfe îmi spusese că dorea să-l sune pe Hewitt atunci, când aristologii probabil își vor fi terminat masa. Am intrat în birou și l-am sunat. Wolfe îi comunică lui Hewitt că a mers perfect și că îi mulțumește. Hewitt spuse că a găsit seara foarte reușită. Jarvis recitase pasaje din Shakespeare, iar Kirby îi imitase pe președintele Johnson și Barry Goldwater și Alfred Lunt. Wolfe mi-a mai spus să-i transmit salutările lui și am revenit, eu la *pinochle*, iar Wolfe la cartea lui.

Dar interveni încă o scurtă întrerupere, la puțin după unsprezece. Telefonul sună, și lui Wolfe nu-i place să răspundă, așa că m-am dus și am răspuns, de la biroul meu:

— Reședința lui Nero Wolfe. Archie Goodwin la telefon.

— Sunt Richard Wragg, Goodwin. – Vocea era tărăgănată, calmă și pițigăiată. Vreau să vorbesc cu Wolfe

Ne așteptam să sune, așa că aveam instrucțiuni.

— Mă tem că nu poți, Wragg. E ocupat.

— Vreau să-l văd.

— Iată o idee bună. Se gândea că s-ar putea să vrei asta. Să zicem, aici, la birou, la unsprezece dimineața?

— Vreau să-l văd astă seară.

— Îmi pare rău, Wragg, dar nu este posibil. E foarte ocupat. Cel mai devreme poate fi mâine la ora unsprezece.

— Cu ce e ocupat?

— Citește o carte. „Nimeni nu cunoaște F.B.I.-ul”. Într-o jumătate de oră se va culca.

— Bine, voi fi mâine la unsprezece.

S-a auzit ca și cum ar fi trântit telefonul, totuși n-aș fi crezut că a făcut-o. M-am întors spre Wolfe.

— I-am spus Wragg, pentru că așa îl cheamă. La unsprezece dimineața, mâine. Cum ne-am așteptat.

— Și cum am și dorit. Trebuie să discutăm. Când vei termina de jucat.

M-am ridicat:

— N-o să-mi ia mult. Tocmai am pierdut trei sute patruzeci.

• CAPITOLUL TREISPREZECE •

Aveam nevoie, și aveam aproape mereu nevoie, de opt ore bune de somn, dar în acea noapte n-am dormit decât șase. La 1:10, cu Wolfe plecat la culcare, la fel Fred și Orrie, iar Saul pe sofa în camera din față, nu mai eram în stare decât să mă târăsc până la canapea, când se auzi soneria. Erau Fritz, Kirby și Jarvis, și când l-am văzut pe Kirby cum se împleticea trecând pragul, m-am gândit în ce șanț era Heron-ul. L-am întrebat unde e mașina, și el mă privi doar, ținând buzele strânse. Crezând că era „blocat pe instrucțiuni”, i-am spus că acum putea vorbi, dar Fritz mă lămuri că oricum n-ar putea, deoarece era prea beat, și adăugă că mașina era afară, în față, în perfectă stare, dar numai Dumnezeu știe cum a ajuns acolo. I-a condus în camera lor, cu liftul, iar eu mi-am pus pantofii, și paltonul peste pijama, și am ieșit să duc Heron-ul în garaj. Nicio zgârietură.

Primul punct din programul pentru vineri era planificat pentru 8:30. La 7:45 am făcut un efort de voință și am deschis ochii, mi-am încărcat brațele cu păturile, cearșafurile și perna și le-am dus din nou în camera mea. Când am ieșit de la baie, după duș și după ce m-am bărbierit, Fred și Orrie stăteau pe marginea patului, căscând. Am amintit faptul că trebuia să plecăm într-o oră și douăzeci de minute, iar ei m-au sfătuit să-mi bag capul sub apă rece, să mă trezesc, dar deja o făcusem. Mă așteptam să fiu obligat să-mi fac singur micul dejun, dar, în timp ce coboram, Fritz se ducea spre camera lui Wolfe, cu tava încărcată, ca în fiecare dimineață. Era 8:28. Am mers în birou și mi-am început ziua sunând la doamna Bruner. Am găsit-o. I-am spus că-mi părea rău s-o deranjez atât de devreme și am întrebat-o dacă n-ar putea fi amabilă să meargă la o cabină telefonică și să mă caute la un anumit număr, pe

care i l-am și dat, la 9:45, sau cât de repede posibil. Ea a spus că asta se suprapune cu o întâlnire și a întrebat cât e de important, i-am răspuns că extrem, iar ea a spus în regulă.

Deci aveam timp să-mi iau dejunul și era foarte bine. Fritz știa că lui Saul, Fred și Orrie le plac ouăle *au beurre noir*, și ăsta a fost felul principal, cu pâine prăjită și slănină, ba chiar au cerut de două ori fiecare. Decontul cheltuielilor pentru această operație, cuprinzând atâtea ouă, de atâtea ori, pentru atâtea persoane, avea să fie un lucru nemaipomenit.

Cu cărțile de acreditare în buzunar, am părăsit casa, însoțit de „garda" mea, la 9:40, am mers la magazinul universal din colț și m-am oprit lângă cabina telefonică. Cunoștințele mele despre femei îmi spuneau că trebuie să fiu pregătit să aștept douăzeci de minute, dar la 9:46 sună, tocmai când un om care intrase se îndrepta spre cabină. În timp ce ridicam receptorul mă convinsesem că nu era un tip de la F.B.I., care venise să asculte; nu arăta a fi.

Doamna Bruner spuse că spera să fie ceva într-adevăr important, pentru că întârzia la întâlnire.

— Întâlnirea dumneavoastră nu poate fi nici pe jumătate atât de importantă – i-am zis. Uitați întâlnirile. Trebuie să fiți în biroul domnului Wolfe la unsprezece fără un sfert, nicio secundă mai târziu.

— În dimineața asta? Nu pot.

— Ba puteți. Și trebuie. Mi-ați mai reproșat de două ori că nu vă place tonul meu, dar asta n-a fost nimic, în comparație cu ce-ați putea să auziți acum, bineînțeles exceptând cazul că veți fi de acord să fiți acolo. Iar domnul Wolfe ar putea chiar să vă returneze suta de mii.

— Dar de ce? Ce este?

— Eu sunt doar curierul. Veți afla atunci când veți veni. Nu e doar important. Este vital!

Scurt interval de liniște.

— La unsprezece fără un sfert?

— Sau mai devreme.

O pauză mai lungă.

— Foarte bine. Voi fi acolo.

— Minunat. Sunteți clientul perfect. Dacă n-ați fi fost bogată, m-aș fi căsătorit cu dumneavoastră.

— Ce-ați spus?

— Nimic! – și am închis.

Nu mă simțeam prea vioi, după numai șase ore de somn, în schimb mă simțeam important, traversând orașul către Continental Bank și Trust Company pe Lexington Avenue, cu vântul de iarnă suflând din spate. Nu mulți bărbați au avut o asemenea gardă, cea mai operativă dintre cele două oceane, sau dintre oricare alte două, la alegere! Dacă sunteți tentați să credeți că supraapreciez, ia gândiți-vă ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi căzut și mi-aș fi spart capul, sau dacă alergam după vreo sirenă, care m-ar fi amețit, și care s-ar fi dovedit că e agentă F.B.I.? Oricum, ieșeau și ei din casă, iar o plimbare le prindea bine. La bancă, am coborât eu întâi și am băgat cărțile de acreditare în una din acele căsuțe-seif. Sus, în timp ce încasam un cec de cinci mii de dolari, ca să ne mai refacem rezerva de acasă, mă gândeam că se împlineau exact două zile de când poposisem aici să depun aconto-ul. Atunci abia întrezăream o șansă la un milion. În vreme ce acum…

A trebuit să iuțim pasul, ca să putem fi înapoi în vechea casă de piatră maronie la unsprezece fără un sfert și abia am ajuns. Eram în hol și ne dădeam jos hainele, când am văzut Rolls-ul doamnei Bruner oprind în față. Când a ajuns la ușă, a trebuit să-i deschid. Fred și Orrie au vrut s-o șteargă, dar i-am chemat înapoi.

— Doamnă Bruner – am zis – cum v-ar place să întâlniți trei oameni care, muncind pentru dumneavoastră, au mers șaizeci de mile într-un camion, închiși în cutii de lemn, înghesuiți, cu capacele prinse în șuruburi? Și care au stat aseară, timp de douăzeci de minute, cu armele ațintite asupra celor doi de la F.B.I., în timp ce domnul Wolfe le vorbea?

— De ce… Mi-ar plăcea!

— Știam că da. Domnul Saul Panzer. Domnul Fred Durkin. Domnul Orrie Gather. Veți petrece ceva timp cu domnul Panzer. Dacă nu vă supărați, o să vă pun haina în camera din față. Richard Wragg, șeful F.B.I. în New York, va veni aici și nu e bine să o vadă.

Făcuse ochii mari, dar gura o ținea închisă. M-am hotărât să mă căsătoresc cu ea, și să nu mai țin cont de grămezile ei de bani. În timp ce-i luam haina, Fred și Orrie plecaseră pe scări pentru a supraveghea camera din sud și a nu-i lăsa pe Jarvis și Kirby să coboare și să întrerupă discuția.

La capătul culoarului care ducea la bucătărie, se afla o nișă, pe dreapta, iar după colț, în nișă, era o gaură în perete, la nivelul ochilor. Pe partea nișei, acea mică deschizătură era acoperită cu un panou, care se putea da la o parte, iar pe partea din birou era mascată cu o picătură falsă, care avea în centru o cascadă. Dacă cineva stătea în nișă și mișca panoul, putea vedea întreg biroul prin cascadă și, bineînțeles, putea și auzi.

Așa că am condus-o pe doamna Bruner la nișă, urmat de Saul, și am dat la o parte panoul să poată privi:

— Cum vă spuneam, Wragg va veni și va fi în birou, cu domnul Wolfe și cu mine. Domnul Panzer va aduce un scaun din bucătărie, iar dumneavoastră veți rămâne aici, și el de asemenea. Ar putea dura de la zece minute la două ore… nu știu. N-o să înțelegeți tot ce se va discuta, dar veți înțelege suficient. Dacă simțiți că vă vine să tușiți sau să strănutați, mergeți repede în bucătărie, pe vârfuri. Saul vă va conduce, dacă e cazul.

Se auzi soneria. Am scos capul după colțul nișei și am realizat că era în verandă, cu cinci minute în avans.

I-am spus lui Saul să aducă scaunul și, când el mergea spre bucătărie, am coborât în holul de la intrare. La ușă, m-am uitat în urmă, să-mi facă un semn de la colțul nișei, și am deschis.

Richard Wragg avea patruzeci și patru de ani. Locuia într-un apartament în Brooklyn și avea soție și doi copii. Lucrase la F.B.I. cincisprezece ani. Să nu fiți surprinși că știu asta, deoarece detectivii știu destul de multe. Era aproape de greutatea mea, avea o față prelungă și o bărbie ascuțită și urma să chelească poate în patru, sau chiar trei ani.

Nu-mi întinse mâna, dar se întoarse în timp ce-i luam haina, deci îmi acorda o anumită încredere. Când l-am condus spre birou și la scaunul de piele roșie el se opri și examină toată încăperea, și m-am gândit să nu fie atras tocmai de tabloul cu cascada, dar parcă nu era. Se afla încă în picioare, când se auzi liftul și apăru Wolfe, care se opri scurt lângă biroul lui, spunând:

— Domnule Wragg? Sunt Nero Wolfe. Luați loc.

Wragg merse la scaun, se așeză, i se păru că stă prea pe margine și se lăsă în spate.

Ochii li se întâlniră. Din unghiul meu nu-i vedeam pe ai lui Wolfe, dar ai lui Wragg erau ficși și reci.

— Am auzit de dumneavoastră – începu Wragg – dar nu v-am întâlnit niciodată.

Wolfe aprobă:

— Unele cărări nu se încrucișează.

— Dar ale noastre da. Presupun că ce vorbesc este înregistrat.

— Nu. Există echipament, dar nu în funcțiune. Putem, mai bine, să ignorăm problemele astea. Am bănuit o săptămână că tot ceea ce s-a spus în casa asta era ascultat în afară. Ați putea avea un asemenea aparat chiar asupra dumneavoastră. Și eu aș putea avea un magnetofon în priză, dar, așa cum spuneam, nu-l am. Haideți să ignorăm asta.

— N-am ascultat această casă.

Wolfe își ridică umerii și îi coborî:

— Uitați de asta. Voiați să mă vedeți?

Degetele lui Wragg prinseră capetele de la brațele scaunului.

— Așa cum vă doreați. Nu cred că trebuie să ne pierdem vremea boxând din umbră. Vreau înapoi

cărțile de acreditare luate de la cei doi oameni ai mei, cu forța, noaptea trecută.

Wolfe își schimbă atitudinea:

— Și totuși loviți din umbră! Retractați expresia „prin forță”. Forța a fost metoda lor. Mi-au pătruns în casă cu forța. Eu n-am făcut decât să se răspundă cu forță la forță.

— Vreau autorizațiile.

— Retrageți „prin forță”?

— Nu. Recunosc că cererea dumneavoastră e justificată. Dați-mi cărțile de acreditare și vom vorbi în alți termeni.

— Oare sunteți prost, sau mă credeți pe mine? Nu am nicio intenție să vorbesc în alți termeni. Ați venit să mă vedeți pentru că ați fost constrâns s-o faceți, dar dacă vă aflați aici ca să spuneți prostii, puteți la fel de bine să plecați. Să vă descriu situația așa cum o văd eu?

— Da.

Wolfe întoarse capul:

— Archie! Scrisoarea prin care doamna Bruner mă angajează.

Am mers la seif și am luat-o. M-am întors la Wolfe, care îmi arătă spre Wragg și i-am dat-o acestuia. Am rămas acolo și, după ce o citi, am întins mâna. A citit-o încă o dată, mai încet, și apoi mi-a dat-o, fără să mă privească. M-am dus la biroul meu și am pus-o în sertar.

— Da, într-adevăr un document – îi zise lui Wolfe. „Pentru înregistrare”, dacă a fost spionată cumva doamna Bruner, sau asociații, sau familia, lucru cu care eu nu sunt de acord, atunci a fost numai pentru o verificare de siguranță.

Wolfe încuviință:

— Asta o spuneți dumneavoastră, desigur. Minciună de rutină. Vă descriu situația. Oamenii dumneavoastră au plecat, noaptea trecută, lăsându-și acreditările în mâna mea, deoarece nu au dorit să sun la poliție, pentru a-i salva. Ei știau că dacă un cetățean îi acuză că au intrat în casă în mod ilegal și dovedește asta, poliția din New York și Autoritățile

Districtuale vor simpatiza cu cetățeanul. O știți și dumneavoastră, de asemenea. Nu veți urma pașii legali pentru a recupera cărțile de acreditare, deci ele nu vor fi recuperate. Le voi păstra. Sugerez un schimb. Vă angajați să încetați supravegherea asupra doamnei Bruner și familiei și asociaților, incluzând aici și ascultarea telefoanelor, iar eu…

— Nu sunt eu cel care a aprobat supravegherea.

— Așa! Dacă dumneavoastră nu… E mai simplu să reformulez. Uitând trecutul, vă angajați ca de la ora șase azi după amiază, biroul dumneavoastră să nu mai supravegheze pe doamna Bruner, familia sau asociații, sau casa, subînțelegând nicio interceptare sau supraveghere a mea sau a domnului Goodwin, sau asupra casei mele. Iar eu mă angajez să las cărțile de acreditare acolo unde sunt, în căsuța-seif de la bancă, să nu acționez împotriva oamenilor dumneavoastră pe motivul „invaziei" lor, și să nu fac public nimic în legătură cu aceasta. Iată care e situația și asta e oferta mea.

— Vreți să mă angajez în scris?

— Nu, numai dacă țineți neapărat.

— Nu. Nimic în scris. Voi fi de acord cu problema supravegheatului, dar trebuie să am cărțile de acreditare.

— Nu le veți avea – Wolfe își îndreptă degetul spre el. Înțelegeți asta, domnule Wragg. Voi ceda cărțile de acreditare, numai dacă legea mi-o va cere, și chiar atunci mă voi opune, cu toate resursele mele și ale clientului meu. Puteți…

— La naiba, dar aveți patru martori!

— Știu. Dar judecătorii și jurații sunt de multe ori capricioși. Ei pot, în mod capricios să se îndoiască de credibilitatea martorilor, chiar dacă sunt în număr de cinci, numărându-mă și pe mine. Ar fi inutil să faceți apel la buna mea credință. Nu doresc să intru într-un conflict pe viață și pe moarte cu biroul dumneavoastră. Unicul meu scop este să-mi fac treaba pentru care am fost angajat. Atâta timp cât nu-mi veți mai enerva și hărțui clientul, și nici pe

mine, nu voi avea nevoie să uzez nici de cărțile de acreditare, nici de martorii mei.

Wragg își îndreptă privirea spre mine. Am crezut că voia să mă întrebe ceva, dar nu, nu eram decât un loc pe care să-și poată fixa ochii, în afara lui Wolfe, în timp ce răspundea la niște întrebări, pe care și le pusese singur. I-a luat ceva vreme. Într-un târziu se întoarse spre Wolfe.

— Ați omis ceva – spuse el. Susțineți că singurul motiv pentru care acționați este acela de a face treaba stabilită prin angajament. Atunci de ce mai investigați un caz de crimă, în care nu avem niciun amestec? De ce i-a trebuit lui Goodwin să meargă de două ori s-o vadă pe doamna Althaus și de două ori în apartamentul lui Morris Althaus, și pentru ce i-ați adunat aici pe toți șase, joi seara?

Wolfe dădu din cap:

— Dumneavoastră credeți că unul dintre oamenii pe care îi aveți l-a ucis pe Morris Althaus.

— Nu cred. E absurd!

Wolfe deveni țâfnos:

— La naiba! Nu puteți vorbi serios? În ce scop vă imaginați că mi-au intrat în casă? Suspectați faptul că am descoperit într-un fel că trei oameni ai dumneavoastră fuseseră în apartamentul lui Morris Althaus, în noaptea în care a fost ucis, ceea ce într-adevăr descoperisem. Ei v-au raportat că era mort când au pătruns, dar nu i-ați crezut. Mă rog, i-ați bănuit cel puțin. Nu știu din ce motiv; îi cunoașteți, eu nu. Și acum vă temeți nu numai că am aflat că au fost acolo, dar și că am dovezi clare că unul dintre ei l-a ucis. În concluzie, nu ocoliți subiectul.

— Tot nu mi-ați explicat de ce investigați o omucidere.

— Nu e suficient de clar? Pentru că am aflat că oamenii dumneavoastră au fost acolo.

— Cum ați aflat asta?

Wolfe clătină din cap:

— Asta e secret.

— Ați luat cumva legătura cu inspectorul Cramer?

— Nu. Nu l-am văzut și n-am vorbit cu el de luni de zile.

— Sau cu Autoritățile Districtuale?

— Nu.

— Intenționați să continuați investigația?

Lui Wolfe i se ridică un colț al gurii:

— Știți, domnule Wragg, sunt în stare să vă eliberez mintea de această problemă, dar trebuie să mă asigur că mi-am îndeplinit datoria. Ați acceptat oferta mea? Mă asigurați că începând cu ora șase, azi după amiază, nu va mai continua, niciun fel de supraveghere din partea biroului dumneavoastră asupra doamnei Bruner, sau a oricui ar fi în relație cu ea?

— Da. E stabilit.

— Satisfăcător. Acum vă cer să faceți un alt angajament. Doresc să reveniți aici, când vă voi cere eu, și să aduceți glonțul pe care unul dintre agenți l-a luat de pe podeaua din apartamentul lui Morris Althaus.

Probabil că nu era prea ușor să reușești să-l sâcâi pe Richard Wragg. Nu poți ajunge șeful F.B.I.-ului din cel mai important punct, în apropiere de Washington, dacă te pierzi repede cu firea. Dar asta-l dăduse gata. Gura i se deschise, i-a luat numai două secunde s-o închidă la loc, dar șocul, fusese clar:

— Acum dumneavoastră sunteți cel care spune prostii!

— Ba vorbesc foarte serios. Dacă-mi aduceți acel glonț, atunci când vi-o voi cere, este aproape sigur – sunt tentat să spun chiar sigur – că pot stabili că Althaus nu a fost ucis de unul dintre oamenii dumneavoastră.

— Doamne, tăiați în carne vie. – Wragg nu mai arăta surprins. Ochii îi erau închiși și fața împietrită. Dacă aș avea un asemenea glonț, probabil l-aș aduce și numai din simplul motiv de a vă mai vedea.

— Oh, îl aveți – Wolfe era răbdător. Cum au decurs lucrurile în acea noapte în apartamentul lui Morris Althaus? O persoană, pe care o voi numi X –

aș putea să-i dau un nume mai bun, dar acum va fi X – l-a împușcat, cu propria lui armă. Glonțul a trecut prin el, spre perete și apoi a căzut pe podea. X a plecat, luând și arma. Curând au sosit și cei trei oameni ai dumneavoastră, intrând exact cum au intrat și la mine, noaptea trecută. Să intru în detalii?

— Da.

— Nu au mai sunat deoarece se știa, așa credeau ei, că era casa goală. Fusese supravegheată timp de o săptămână. Sau poate au sunat, și la sonerie și la telefon, dar omul n-a răspuns, pentru că era mort. După ce au căutat în apartament și au găsit ceea ce-i adusese acolo, le-a venit în cap ideea că-i veți suspecta că unul dintre ei l-ar fi ucis și, ca o dovadă că nu ei o făcuseră, au luat glonțul căzut pe podea. Asta viola o lege a New York-ului, dar cum ei violaseră una, de ce nu și o alta? L-au luat și vi l-au înmânat, împreună cu raportul.

Wolfe dădu din mână:

— E posibil ca aducerea glonțului, în loc să vă convingă de nevinovăția lor, să fi avut un efect contrar – dar nu voi face speculații asupra proceselor dumneavoastră mentale – și să nu-i fi crezut. Așa cum spuneam, vă cunoașteți mai bine oamenii. Dar, desigur, încă mai aveți glonțul și voi avea nevoie de el.

Ochii lui Wragg rămaseră strânși:

— Ascultă, Wolfe. Ne-ai păcălit o dată, la naiba! Ne-ai fentat bine. Dar nu încerca s-o faci din nou. Chiar dacă aș avea acel glonț, n-aș fi atât de imbecil să ți-l dau ție.

— Imbecil vei fi dacă nu mi-l vei da! – Wolfe se strâmbă a nemulțumire. Avea câteva cuvinte mai tari, pe care le folosea și care-i plăceau, dar „imbecil” nu era printre ele, și fusese nevoit să-l rostească. Continuă: Mă ocup cu asta, deoarece am o obligație, față de persoana care mi-a spus că cei trei oameni ai voștri au fost acolo, și nu-mi place să rămân dator. Dezvăluirea crimei va îndepărta îndoiala și, implicit, mintea ta se va elibera de grijă. Nu ți-ar conveni să se dovedească faptul că Morris

Althaus nu a fost omorât de un om de la F.B.I.? Adu-mi acel glonț și eu voi dovedi asta! Mai propun încă o ofertă. Adu-mi glonțul și, dacă oamenii tăi nu vor fi scoși din poveste în decurs de o lună, prin lămurirea crimei, eu voi restitui cărțile de acreditare. Nu va dura o lună, probabil nicio săptămână.

Ochii lui Wragg erau deschiși:

— Vei returna cărțile de acreditare?

— Da.

— Ai spus „lămurirea crimei”. Lămurită cui?

— Ție. Lămurită suficient să te convingi că ai tăi sunt nevinovați, de crimă, bineînțeles.

— Ai făcut o ofertă. Ce garanție pot avea?

— Cuvântul meu.

— Cât valorează el?

— Mai mult decât al tău. Cu mult mai mult, dacă ceea ce scrie în această carte trebuie crezut. Niciun om în viață nu poate susține că vreodată mi-am călcat cuvântul.

Wragg ignoră ironia:

— Când vrei glonțul, dacă-l voi avea?

— Nu știu. Posibil azi mai târziu. Sau mâine. Vreau să-l primesc chiar din mâinile tale.

— Dacă-l am – Wragg se opri. Trebuia să reflecteze: Nu promit nimic. Am să…

— Promisiunea e făcută. Niciun fel de supraveghere asupra mea și asupra clientului.

— Asta, da. Mă gândeam… știi la ce mă gândeam. Se mișcă, se opri și se întoarse: Ești aici toată ziua?

— Da. Dar, dacă dai telefon, linia mea e ascultată!

Wragg nu gustă gluma. Mă îndoiesc că ar fi putut gusta vreo glumă. În timp ce-l urmam în hol, îi țineam haina și-i dădeam pălăria, nici măcar nu realiza că eram acolo. Când am revenit, după ce închisesem ușa după el, și am văzut-o pe clientă intrând în birou, cu Saul pe lângă ea, m-am hotărât să renunț la ideea cu însurătoarea. Ar fi trebuit să aștepte să vin eu s-o escortez. Când am intrat în birou mi s-a oferit scena următoare: Doamna Bruner

și Saul, unul lângă altul, la masa lui Wolfe, uitându-se în jos, spre el; Wolfe se lăsase pe spate în scaun, cu ochii închiși. Era o fază simpatică și am stat s-o admir. O jumătate de minut. Un minut întreg. Era suficient, deoarece doamna avea fixate niște întâlniri, și am înaintat spre ei:

— Ați reușit să auziți?

Wolfe își deschise ochii. Ea nu îmi răspunse. I se adresă lui Wolfe:

— Sunteți incredibil. Absolut incredibil. Există vreun lucru pe care să nu-l puteți face?

O privi drept:

— Da, doamnă – spuse el – există. Nu pot face lumină în mintea unui prost. Aș putea enumera și altele. Ați înțeles de ce era de importanță pentru dumneavoastră să veniți. Scrisoarea pe care ați semnat-o spune „dacă ajungeți la rezultatul dorit de mine”. Sunteți mulțumită?

— Bineînțeles că sunt. Incredibil!

— Chiar și mie mi se pare puțin cam greu de crezut. Vă rog, luați loc. Trebuie să vă spun un lucru.

— În mod sigur este! – Merse la scaunul din piele roșie. Saul se așeză pe unul galben, iar eu pe al meu. Ea întrebă: Explicați-mi, cum i-ați păcălit?

Wolfe dădu din cap:

— Nu despre asta voiam să vorbim. Acest lucru poate să mai aștepte. Domnul Goodwin vă va da toate detaliile, așa cum știe el. Vreau să lămurim nu ceea ce s-a făcut, ci ceea ce rămâne de făcut. Sunteți clienta mea și am datoria să vă apăr de necazuri. Cât de discretă puteți fi?

Ea se încruntă:

— Pentru ce mă întrebați asta?

— Vă rog, răspundeți. Cât de discretă sunteți? Puteți păstra un secret?

— Da.

El întoarse capul:

— Archie?

Fir-ar el al naibii! Bineînțeles că mă băga pe mine. Ce-ar fi fost să mă răzgândesc iar, și să mă

însor cu ea?

— Da, – am răspuns – problema e dacă cred că vă „așteaptă” ceva și cred că da.

— Sigur că credeți. – Către ea: Vreau să fiți scutită de neplăcerea ca secretara să vă fie „luată” de poliție, probabil în prezența dumneavoastră, pentru a fi chestionată, în legătură cu o crimă pe care probabil a comis-o.

Îl făcuse el praf pe Wragg, dar cu asta o dădu gata și pe clientă. Gura ei nici măcar nu s-a deschis. A rămas privind, fără să scoată un cuvânt.

— Am spus probabil – sublinie Wolfe – dar asta înseamnă aproape sigur. Victima era Morris Althaus. Domnul Goodwin vă va oferi detalii despre asta, de asemenea, dar nu acum, nu până când situația nu va fi lămurită. Aș fi preferat să nu vă expun nici cazul în sine, deocamdată, dar, în calitate de client, trebuie să beneficiați de protecția mea. Vreau să vă fac o sugestie.

— Nu pot să cred – spuse ea. Vreau detaliile acum.

— N-o să le aveți – zise el scurt. Am avut o săptămână grea, zi și noapte. Dacă mi-o faceți și pe asta dificilă, atunci plec din încăpere, iar dumneavoastră veți părăsi casa și, probabil, o veți întreba pe domnișoara Dacos. Asta o va alarma și ea o va „șterge”, iar după ce o va prinde poliția și o va aduce înapoi, vor avea întrebări și pentru dumneavoastră, întrebări normale, politicoase, dar multe. V-ar conveni asta?

— Nu.

— Atunci am o sugestie. – El se uită la ceasul de perete. Doisprezece și cinci: La ce oră merge domnișoara Dacos la masă?

— Oricând. Mănâncă acolo, în camera pentru micul dejun, de obicei în jurul orei unu.

— Atunci domnul Panzer vă va însoți până acasă. Spuneți-i că vreți să vă redecorați biroul, tencuit, zugrăvit, tot ce se potrivește, și nu aveți nevoie de ea în restul săptămânii. Domnul Panzer va porni pregătirile imediat. Ea, secretara dumneavoastră,

urmează să fie „luată”, dar cel puțin asta să nu aibă loc în casa dumneavoastră. Nu vreau ca un criminal să intre „în custodie” din casa unui client al meu. Dumneavoastră vreți?

— Nu.

— Nu v-ar conveni să aveți dezagreabila surpriză ca, stând în birou, împreună cu secretara, să apară poliția pe neașteptate și s-o ia pe sus.

— Nu.

— În acest caz, ați putea să-mi mulțumiți pentru amabilitatea de a vă fi prevenit. Însă nu sunteți dispusă să mulțumiți nimănui pentru nimic, pe moment. Panzer să meargă în mașină cu dumneavoastră, sau separat? Puteți discuta cu el pe drum. Nu e un prost.

Ea se uită spre mine și apoi la Wolfe.

— N-ar putea merge domnul Goodwin?

Pe asta Saul n-o auzise încă! Chestia nu-mi schimba hotărârea de a mă mai însura cu ea, dar preferam să-i fac singur curte; totuși, îmi dăduse o șansă mai mult decât lui Saul. Wolfe îi spuse nu, domnul Goodwin are de lucru și biata femeie trebui să se mulțumească cu Saul. El îi aduse haina din camera din față și i-o ținu, și recunosc că am avut o strângere de inimă. Până când vor ajunge în 74 Street, ea o să-l aprecieze. Nedorind să mă amestec, nu am mai mers în hol cu ei. Când se auzi închizându-se ușa de la intrare, Wolfe se uită ca un cocoș la mine și comandă:

— Zi ceva!

— *Bejabers* – am răspuns. Merge, ce spui? Un tip, pe care știu că-l cheamă Birnbaum, o folosește când vrea să dea de înțeles că nu are ce pierde. *Bejabers*!

— Satisfăcător, întru totul.

— Telefonul nostru e încă ascultat. Vrei să-l vezi pe domnul Cramer înainte de masă?

— După. Va fi mai bine. Va fi într-o dispoziție mai bună. Vor avea nevoie doar de o oră, sau cam așa, să pregătească mandatul.

— Foarte bine. Dar nu… Da, Fred?

Fred Durkin, din ușă, ne anunță:
— Doresc și ei micul dejun.

• CAPITOLUL PAISPREZECE •

Biroul inspectorului șef al Departamentului Omucideri Sud, de pe West Twentieth Street, nu este chiar vechi, dar nu arată prea grozav. Linoleumul de pe podea e cam uzat, masa de lucru a lui Cramer ar necesita o curățire, nu văzusem niciodată ferestrele cu adevărat curate, iar scaunele, toate, afară de cel al lui Cramer, sunt dintr-un lemn urât. În timp ce mă așezam pe unul dintre ele, la 2:35 după amiază, el lătră la mine:

— Ți-am spus să nu vii și să nu telefonezi!

Am fost de acord:

— Dar e O.K. acum și a trebuit să… Domnul Wolfe…

— Ce e O.K.?

— Și-a câștigat suta de mii de dolari, și o primă pe deasupra.

— Cum naiba a reușit? I-a făcut să renunțe la urmărirea asupra doamnei Bruner?

— Da. *Bejabers*. Dar nu ți-am respectat ordinul. Noi am…

— Nu am dat niciun ordin.

— Aba! Atunci e-n regulă. Am descoperit că nu sunt de la F.B.I. cei care l-au ucis pe Morris Althaus. Noi credem că știm cine a făcut-o și credem că știm cum poate fi urmărit. Nu am de gând să-ți spun cum i-am „lucrat” pe cei de la F.B.I. Nu pentru asta am venit aici; și domnul Wolfe s-ar bucura să-ți povestească el, atunci când vei avea răgaz, și-ți va face plăcere să asculți. A fost lovitura cu bătaia cea mai lungă, din câte a jucat vreodată, și a reușit. Mă aflu aici să vorbesc despre omucidere.

— Dă-i drumul! Ascult.

Am căutat în buzunar, am scos un anumit lucru și i l-am dat.

— Mă îndoiesc că ai văzut asta, până acum – am spus – dar unul dintre oamenii tăi a văzut-o. Era

într-un sertar, în apartamentul lui Althaus. Mama lui mi-a dat cheile, deci să nu mă acuzi de pătrundere ilegală. Uită-te pe spate.

O întoarse și citi poezia.

— Asta – am spus – e un citat din a doua strofă, ultimele patru versuri, din „Odă la o Urnă Grecească", de Keats. Foarte spiritual. A fost scrisă de domnișoara Sarah Dacos, secretara doamnei Bruner, care locuiește în 63 Arbor Street, la etajul al doilea, sub apartamentul lui Althaus. De unde știu, am luat probe din scrisul de mână al domnișoarei Dacos de la doamna Bruner. Iată-le. – Le-am scos din buzunar și i le-am dat: Apropo, ea îi văzuse pe cei trei de la F.B.I. părăsind casa. De la fereastra ei. Amintește-ți asta, când o vei interoga.

— S-o interoghez? Pentru ce? Pentru asta? – și bătu cu degetele fotografia.

— Nu. Motivul principal pentru care am venit aici a fost să-ți dau o pistă. Una, care cincizeci la sută, în caz că vei scoate o autorizație și vei merge să-i iei la pieptănat apartamentul și vei găsi ceva, te va satisface. Cu cât mai repede, cu atât mai bine – m-am ridicat: Asta-i tot, până acum. Am putea…

— Totul e ca dracul… – fața lui rotundă și roșie se făcu și mai roșie. Stai aici. Te voi interoga pe tine. Unde-l vom găsi și unde l-ai pus?

— Nu l-am pus. Ascultă. Așa cum bine știi, când tratezi afaceri cu mine, de fapt tratezi cu domnul Wolfe. La fel, știi că întotdeauna respect instrucțiunile. Pentru problema de față le-am epuizat. Voi rămâne mut. Oricât ai lătra la mine, va fi timp pierdut. Obține autorizația și folosește-o, și dacă vei găsi ceva, domnul Wolfe va fi bucuros să discute.

— O voi discuta cu tine mai întâi. Rămâi aici!

— Numai dacă sunt pus sub arest. – Începusem să mă enervez: Ce vrei mai mult, pentru numele lui Dumnezeu? Ai crima asta de aproape două luni! Noi o avem doar de o săptămână!

M-am întors și am mers către ieșire. Nici chiar cu bani nu aș mai fi putut fi oprit, acolo, la el, sau

măcar jos la parter, când am ieșit din lift. Dar tot ce am primit, de la taurul de serviciu, care mă știa din vedere, a fost un gest din cap, nu prea prietenos dar aproape uman. N-am mai zăbovit.

Am traversat orașul către Sixth Avenue și am luat-o spre Sud. Totul era sub control în casa de piatră maronie. Ashley Jarvis și Dale Kirby, nu fără să regrete, fuseseră bine hrăniți, li se înmânaseră bonurile pentru câte o mie de dolari fiecare și plecaseră. Fred și Orrie fuseseră și ei bine plătiți, pentru cele două zile de muncă, fără a mai socoti nopțile, distanța de atâtea mile, parcursă de ei ghemuiți și închiși în cutii, și, de asemenea, plecaseră. Saul era în biroul doamnei Bruner, pregătindu-se să zugrăvească, sau să tencuiască, depinde ce se potrivea.

Wolfe ar fi citit ceva, cu siguranță, dar în niciun caz „Nimeni nu cunoaște F.B.I.-ul”, din moment ce îi cunoscuse, oricum, pe trei dintre aceștia; la ora patru urma să urce în camera plantelor, revenind la programul său.

Nu-mi luasem niciodată liber o după-amiază și, deși eram în restanță cu somnul, aș fi putut să merg să mă plimb și am plecat.

Am ajuns la un stop, peste drum de 63 Arbor Street. Dimineața, termometrul din geamul ușii de la intrare arătase șaisprezece grade sub zero și cred că nu urcase cu mai mult de cinci, aveam și cheile în buzunare, așa că am trecut strada, am intrat și am urcat la etajul al doilea, la apartamentul lui Althaus. Includ aceste amănunte în raport nu pentru că ar schimba ceva, ci pentru că-mi amintesc foarte bine starea de spirit de atunci. Trecuseră cincizeci și trei de ore de când pusesem arma sub arcuri și ar fi fost timp suficient pentru o fată sănătoasă să găsească o duzină de pistoale și să le pună în altă parte. Dacă nu mai era acolo, am fi fost în pom, după ce deja îi spusesem lui Cramer. Știa că Wolfe nu mă trimisese la el doar pentru o suspiciune sau o intuiție, înțelesese că noi știam că se găsește ceva fierbinte în apartament și, dacă ar fi dispărut, pentru el, noi

eram cei care fuseseră înăuntru. Dacă-i spuneam de armă, aș fi recunoscut că manipulasem un corp delict, dacă nu i-aș fi spus, puteam fi suspectat de ceva și mai rău, și atunci la revedere autorizații!

Posibil să nu intereseze starea mea de spirit, dar cred, totuși, că da. La una din ferestrele care dădeau în față ale apartamentului lui Althaus, am împins draperia într-o parte și mi-am lipit fruntea de geam, încât să pot vedea, jos, trotuarul. Asta pare o tâmpenie, dar în starea în care mă aflam atunci… Era 3:25, îl părăsisem pe Cramer de o jumătate de oră, și mai dura aproape o oră să poată obține mandatul, atunci ce naiba așteptam să văd? Geamul era și el rece, așa că am dat înapoi capul câțiva inci. Eram realmente ca pe ace, așa că, din când în când, îmi mai apropiam fruntea de geam și, după un timp, am zărit ceva. Sarah Dacos apăru în câmpul meu vizual, cu o pungă mare de hârtie maro sub braț, și coti către intrare. Se făcuse patru fără zece minute. Apariția ei nu m-a liniștit în niciun fel. Nu aveam nimic împotriva ei. Desigur, nici nu simțeam nimic pentru ea. O femeie care expedia un glonț în pieptul unui bărbat putea sau nu să merite o anume simpatie, iar ea nu lăsa impresia că ar trebui s-o ocolești, dacă nu o cunoșteai și te întâlneai cu ea pe stradă.

Încordându-mi atenția, am auzit ușa de la apartamentul ei deschizându-se și închizându-se.

La patru și un sfert, două mașini de poliție opriră în față. Una dintre ele parcă pe refugiul pietonal suficient de larg, iar cealaltă o dublă, și am recunoscut trei băieți de la omucideri care au coborât și au venit spre numărul 63. Unul dintre ei, sergentul Purley Stebbins, se gândea probabil la mine în timp ce apăsa pe buton, la ușă. Detesta să se întâlnească cu Nero Wolfe, sau cu mine, într-un caz de crimă, și acum, culmea era trimis într-o acțiune care pornise chiar de la noi. Aș fi vrut să merg în hol, să ascult discuția, când ei îi arătau mandatul, dar m-am abținut. S-ar fi putut ca el să mă simtă și ar fi oprit cercetarea.

Nu le-au trebuit mai mult de zece minute să-l găsească. Au intrat în apartament la 4:21, când am auzit ușa închizându-se, iar Purley a plecat din casă cu ea la 4:43. I-am oferit douăsprezece minute pentru întrebări, după ce găsise arma. Am stat la geam și l-am văzut pe Purley intrând în mașină cu fata, mașina plecă, apoi m-am așezat pe canapea. Odată ce o luase, înseamnă că întrebarea referitoare la armă primise răspuns. Am rămas pe canapea câteva minute, până când m-am liniștit. Mi-am luat haina și pălăria și am ieșit. Mai era acolo o mașină a lor, NYPD, așteptându-i pe cei doi băieți, care erau încă în casă, și șoferul probabil m-a recunoscut, și ce-i cu asta? Eu nu-l recunoscusem de la fereastră și nu știam dacă el mă cunoștea sau nu. Am trecut fără grabă pe lângă mașină, iar el se uită lung la mine, dar asta putea fi și din cauză că ieșisem din aceeași clădire.

Am luat-o spre casă. Era puțin după cinci și jumătate, întuneric, când am ajuns, am urcat scările și am intrat. M-am dus în bucătărie, mi-am luat un pahar de lapte și l-am întrebat pe Fritz:

— Te-a anunțat că nu mai suntem sub urmărire?

— Nu. A inspectat morcovii.

— Ei bine, nu mai suntem. Spune tot ce ai de spus la telefon. Poți s-o iei de la capăt cu fetele. Și dacă te abordează vreun necunoscut procedează cum crezi… Vrei un sfat bun?

— Da.

— Poți să-l și pocnești, de exemplu. Eu așa o să fac. Apropo, nu te-am întrebat despre dineul de noaptea trecută. I-ai hrănit bine?

Își ridică ochii la mine:

— Archie, despre asta să nu mai întrebi niciodată. Ziua asta teribilă! *Epouvantable*. Mintea mea era aici cu voi. Nu știu ce am făcut, nu știu ce s-a servit. Aș vrea să uit, dacă e posibil.

— Hewitt a spus la telefon că au stat și te-au aplaudat.

— Desigur. Au fost politicoși. Dar eu știam că omisesem să pun trufe în *Périgourdine*.

— Pe Bunul Dumnezeu! Mă bucur că n-am fost acolo. O.K., vom uita asta. Pot să iau un morcov? E delicios cu lapte.

El spuse bineînțeles că da, și m-am servit singur.

Stăteam la biroul meu și scriam cecuri să achit notele de plată, când Wolfe coborî din camera plantelor. Deși n-a spus-o, știam că era mai îngrijorat decât fusesem eu și, în timp ce mergea spre biroul său, am întors capul și i-am spus:

— Relaxează-te. Au luat deja arma.

— Cum ai aflat?

I-am relatat, începând de la conversația cu Fritz. El mă întrebă dacă am luat chitanță pentru fotografie.

— Nu – am spus – nu era în dispoziția de a semna chitanțe. L-am anunțat că Althaus nu a fost omorât de F.B.I. și asta doare.

— Fără îndoială. Oare domnul Wragg e la birou?

— Ar putea fi.

— Sună-l!

M-am întors, am luat telefonul și am dat să formez numărul, dar se auzi soneria. L-am pus jos și am mers în hol să arunc o privire, m-am întors și am spus:

— Poți să-l întrebi de chitanță.

El își ținu respirația.

— E singur?

I-am spus da și am mers la intrare și am deschis ușa. Cramer nu mai avea un carton de lapte pentru mine. Nu mai avea nimic, nici măcar o vorbă. I-am luat haina și a pornit către birou; când am ajuns și eu acolo, era instalat în scaunul roșu și vorbea. Am prins sfârșitul „… Și aș fi putut să știu mai bine. Pe Dumnezeul meu că ar fi trebuit să știu mai bine.” Se întoarse spre locul unde stăteam:

— De unde ai luat arma aia și când ai pus-o acolo?

— La dracu’ – mormăi Wolfe. N-ar fi trebuit să vii. Trebuia să aștepți până-ți venea mintea la loc. Archie, sună-l pe domnul Wragg.

Când Cramer fierbea, nu era deloc ușor să-l oprești, dar asta, numele lui Wragg, l-a calmat brusc. Nu l-am mai observat când și-a închis gura la loc și s-a uitat urât la Wolfe, doar am știut că a făcut-o, deoarece eram întors cu spatele și formam LE 5-7700. Eu presupuneam că trebuia să dai dovadă de răbdare și de stăpânire de sine, ca să poți ocupa o asemenea funcție, dar nu era chiar așa. Discuția lor inițială trecu pe planul doi, telefonul lui Nero Wolfe având prioritate, ceea ce era un semn bun. În scurt timp, vocea calmă și pițigăiată se auzi în urechea mea și, desigur, într-a lui Wolfe, pentru că ridicase telefonul lui. Am rămas așa.

— Wolfe?

— Da, domnul Wragg?

— Da.

— Sunt gata pentru glonțul acela. Acum, așa cum ne-am înțeles. Aduceți glonțul și voi ceda cărțile de acreditare, dacă nu sunteți mulțumit într-o lună. Cred însă că va fi mai curând, mult mai curând.

Nicio ezitare.

— Voi veni.

— Acum?

— Da.

În timp ce închidea, Wolfe mă întrebă:

— Cât timp îi va lua?

— Douăzeci de minute, sau mai puțin – am spus – deoarece nu ar avea nevoie să caute un taxi.

Wolfe se întoarse către Cramer:

— Domnul Wragg va fi aici în douăzeci de minute. Aș sugera…

— Wragg de la F.B.I.?

— Da. Aș sugera să vă amânați atacul până va veni el – și probabil va pleca – și, până una alta, voi descrie o operațiune care a fost elucidată. I-am promis domnului Wragg că n-o voi aduce la cunoștința publicului, dar dumneavoastră nu sunteți publicul și, din moment ce ați făcut posibilă dezvăluirea, vă sunt îndatorat. Dar îmi va fi de ajutor când voi trata cu el, dacă acum îmi veți

răspunde la două întrebări. S-a găsit o armă în apartamentul domnișoarei Dacos?

— Desigur. Tocmai îl întrebam pe Goodwin când a pus-o acolo și intenționez să-l mai întreb încă o dată.

— Nu veți putea, până când nu vom termina cu domnul Wragg. Era arma pentru care avea permis Morris Althaus?

— Da.

— Asta va simplifica mult lucrurile. Și acum acea operațiune…

El o descrise, și o raporta cam tot atât de bine pe cât am făcut-o eu – poate chiar mai bine, dacă vă plac exprimările lungi. Nu puteam să evităm numele lui Hewitt, atâta timp cât F.B.I.-ul știa tot despre el, și i-a dat toate detaliile. Când ajunse la scena din birou, cu cei doi de la F.B.I. înconjurați din toate părțile de arme, și cu felul în care le-a aruncat cărțile de acreditare în sertar, am spus că nu văzusem, și probabil nu aveam să mai văd niciodată un zâmbet larg pe fața inspectorului Cramer. Și zâmbetul rămase mai departe, când i se povesti discuția cu Wragg de dimineață, ocazie cu care Wolfe îi spusese că propriul cuvânt de onoare valora cu mult mai mult decât al lui. Mă gândeam că ar putea să se ridice și să se ducă să-l bată pe spate pe Wolfe, când se auzi soneria și am mers să răspund.

Am amintit că pe Wragg îl apucase turbarea, atunci când Wolfe îi spusese să aducă glonțul, dar asta n-a fost nimic față de șocul pe care l-a avut când a intrat în birou și a dat cu ochii de Cramer. Eram în spatele lui și nu puteam să-i văd fața, dar l-am observat cum devine țeapăn și-și strânge pumnii.

Cramer, în picioare, duse o mână în față, dar o trase înapoi.

În timp ce-i aduceam un scaun galben, Wragg îi vorbi lui Wolfe.

— Cuvântul tău? Valorează mai mult decât al meu? Pe dracu'!

— Luați loc – spuse Wolfe. Valorează cuvântul meu mai mult sau nu, dar creierul sigur da. Nu judec

o situație înainte de a o înțelege. Domnul Cramer e…

— S-a terminat cu toate înțelegerile noastre!

— Ei aș! Doar nu sunteți tâmpit. Domnul Cramer tocmai regretă că a presupus că un membru al biroului dumneavoastră era implicat în crimă. Dacă luați loc și vă calmați, poate să vă explice.

— Nu am de prezentat scuze nimănui – mormăi Cramer; întoarse capul, să fie sigur dacă scaunul roșu era încă acolo și se așeză: Nimănui care ascunde informații…

— Nu! – interveni Wolfe. Dacă dumneavoastră, domnilor, doriți să vă certați, e treaba dumneavoastră, dar nu în biroul meu. Vreau să rezolv o problemă, nu s-o încurc și mai rău. Îmi place să vorbesc de la același nivel, domnule Wragg. Luați loc.

— Cum adică s-o rezolvați?

— Luați loc și veți afla.

Nu ar fi vrut. Se uită la Cramer, mie îmi aruncă o privire, ca un general care supraveghează câmpul de bătălie și e atent la flancuri. Nu i-a plăcut, dar s-a așezat, totuși.

Wolfe întoarse foaia:

— De fapt – spuse el – situația nu este încurcată deloc. Dorim cu toții același lucru. Să scăpăm de câte o obligație. Dumneavoastră, domnule Wragg, vreți să demonstrați că oamenii F.B.I.-ului nu sunt vinovați de crimă. Dumneavoastră, domnule Cramer, vreți să identificați și să aduceți în fața curții de justiție persoana care l-a ucis pe Morris Althaus. Nici n-ar putea exista ceva mai simplu. Dumneavoastră, domnule Wragg îi dați domnului Cramer glonțul pe care-l aveți în buzunar și-i spuneți de unde provine. Dumneavoastră, domnule Cramer, îl comparați cu singurul care a fost tras din acea armă, ridicată azi după amiază din apartamentul lui Sarah Dacos și, împreună cu o altă dovadă care nu poate fi tăgăduită, problema este aranjată… Nu e nicio…

— N-am afirmat că am un glonț în buzunar.

— Prostii. Vă sfătuiesc să stați la locul dumneavoastră, domnule Wragg. Domnul Cramer are un motiv foarte bun pentru a presupune că aveți asupra dumneavoastră un element esențial într-o crimă care s-a comis în jurisdicția sa. După legile New-York-ului, el poate să vă percheziționeze, acum și aici, și să vi-l ia. Corect, domnule Cramer?

— Da.

— Dar – Wolfe către Wragg – asta n-ar trebui să fie necesar. Sunteți un om cu cap. În mod evident, e în interesul dumneavoastră, și al biroului dumneavoastră, să-i dați domnului Cramer acel glonț.

— Fir-ar al dracului! – izbucni Wragg. Și în cazul ăsta, unul dintre oamenii mei să ajungă la tribunal și să declare sub jurământ că a intrat în acel apartament și l-a luat? Fir-ar al dracului!

Wolfe dădu din cap:

— Nu. Într-adevăr. Nu trebuie să se întâmple asta. Îi dați domnului Cramer cuvântul de onoare, aici, confidențial, că acesta este glonțul care provine de acolo, și unul dintre oamenii săi va merge și va depune mărturie că el l-a luat din apartament. Atunci nu vor mai fi…

— Oamenii mei nu jură strâmb! – spuse Cramer.

— Asta n-o iau în seamă. Dacă domnul Wragg vă dă un glonț și vă spune că a fost găsit pe podeaua apartamentului lui Morris Althaus, în jurul orei unsprezece, în seara zilei de vineri, douăzeci noiembrie, îl veți crede?

— Da.

— Atunci păstrați-vă afirmația pentru un auditoriu care o va putea aprecia. Cel de față nu e îndeajuns de naiv. Nu-mi pot imagina…

— Ar putea să nu se mulțumească doar cu afirmația asta – i-o tăie Wragg. Ar putea să meargă el însuși să spună cum l-a obținut. Atunci voi fi chemat la bară.

Wolfe aprobă:

— Adevărat. Ar putea. Dar n-o va face. Dacă ar face-o, atunci și eu voi fi chemat la bară; și domnul

Goodwin, și un auditoriu mult mai larg decât acesta ar afla cum s-a elucidat de fapt uciderea lui Morris Althaus, după ce poliția și Autoritățile Districtuale și-au bătut capul inutil opt săptămâni la rând. Deci nu ar face-o.

— Să te ia naiba! – spuse Cramer. Pe amândoi.

Wolfe se uită la ceas:

— Mi-am depășit ora cinei, domnilor. Am spus tot ceea ce aveam de spus și mi-am îndeplinit obligațiile. Doriți să lămuriți problema, sau să vă încăpățânați prostește?

Wragg se uită la Cramer:

— Vezi ceva greșit în asta?

Ochii polițistului și al omului de la F.B.I. se întâlniră.

— Nu – spuse Cramer. Dar tu?

— Nu. Ai arma?

— Da – Cramer se întoarse spre Wolfe – spuneați că n-o să-l pot întreba pe Goodwin până ce nu voi termina cu Wragg. Dar nu vreau. O voi face mai târziu, în caz că întâmpin vreun obstacol. M-am învârtit numai în jurul cozii; s-o ia dracu'! – Se întoarse la Wragg: E la dumneavoastră.

Mâna lui Wragg intră în buzunar și ieși cu o cutie mică de plastic. Se ridică și făcu un pas.

— Acest glonț – spuse el – a fost găsit pe podeaua apartamentului lui Morris Althaus, în camera de zi, în jurul orei unsprezece, în seara zilei de vineri, douăzeci noiembrie. Acum e al dumneavoastră. Eu nu l-am văzut niciodată.

Cramer se ridică și-l luă. Trase capacul cutiei și lăsă glonțul să cadă în palma sa, îl inspectă, și îl puse la loc în cutie.

— Ai al naibii de multă dreptate că e al meu – zise el.

• CAPITOLUL CINCISPREZECE •

Trei seri mai târziu, luni pe la șase și jumătate, Wolfe și cu mine eram în birou, dezbătând un punct al listei de cheltuieli pentru a merge cu un decont la doamna Bruner. Recunosc că era un punct minor, dar se punea o problemă de principiu. El susținea că era corect și firesc să trecem pe listă și prânzul de la *Rusterman*, bazându-se pe ideea că mesele care ni se ofereau nouă acolo constituiau răsplata pentru serviciile pe care el le făcuse și încă le mai făcea restaurantului, deci, de fapt, nu erau gratuite. Punctul meu de vedere, însă, era că serviciile trecute fuseseră deja recompensate, iar în cazul pe care-l discutam, răsplata depășea atât de mult ce oferisem noi, încât nu mai conta, puteam considera că mersesem cu ea la o Autoservire pentru masă.

— Îmi dau seama – i-am spus că nu ești de acord cu mine. Chiar dacă ai împinge onorariul la maximum, să spunem o altă sută de mii, tot nu ți-ar fi de ajuns pentru întreg anul ăsta; și, pe la începutul lui septembrie, ori cel mai târziu de Ziua Recunoștinței, la sfârșit de noiembrie, va trebui să găsești un alt angajament. Din cauza asta ești nevoit să storci fiecare bănuț pe care-l poți scoate. Dar ea a fost un client minunat și ar fi trebuit să ai o anumită considerație față de ea și, indirect, pentru mine, în cazul în care mă decid să mă căsătoresc cu ea. Are, oricum, o mulțime de alte cheltuieli în afară de tine, și acum va mai avea încă una, fiind pe cale să angajeze un avocat dintre cei mai scumpi, care s-o apere pe Sarah Dacos. Fie-ți milă!

— După cum cunoști, domnișoara Dacos a mărturisit.

— Deci cu atât mai mult va avea nevoie de un avocat. Să știi că sunt hotărât în această privință. Eu am fost cel care a invitat-o la masă. Mă consider suficient de pregătit să-i comunic, dacă ea va fi în

dispoziție pentru asta, că am simțit nevoia să-i spun personal că acel prânz nu o costă nimic. Ea ar putea dori…

Se auzi soneria. M-am ridicat, am mers în holul de la intrare și am văzut un personaj în verandă, pe care nu-l mai întâlnisem până atunci, în schimb îl văzusem într-o mulțime de fotografii. M-am dus tiptil înapoi și am zis:

— Oho! Peștele cel mare!

El se încruntă la mine, apoi își dădu seama, și făcu ceva ce nu făcuse niciodată. Își părăsi scaunul și veni. Am stat unul lângă altul, și am privit. Vizitatorul își puse degetul pe buton și soneria sună.

— N-aveam nicio întâlnire – am spus. Să-l duc în camera din față să aștepte?

— Nu. N-am nimic pentru el. Lasă-l să-l doară degetul! – s-a întors și a mers înapoi la biroul lui.

Am pășit înăuntru:

— Probabil că a făcut tot drumul de la Washington special să te întâlnească. O adevărată onoare!

— Hai! Vino și termină asta!

M-am întors la scaunul meu:

— Așa cum spuneam, aș putea s-o anunț personal…

Soneria suna.

Sfârșit

virtual-project.eu

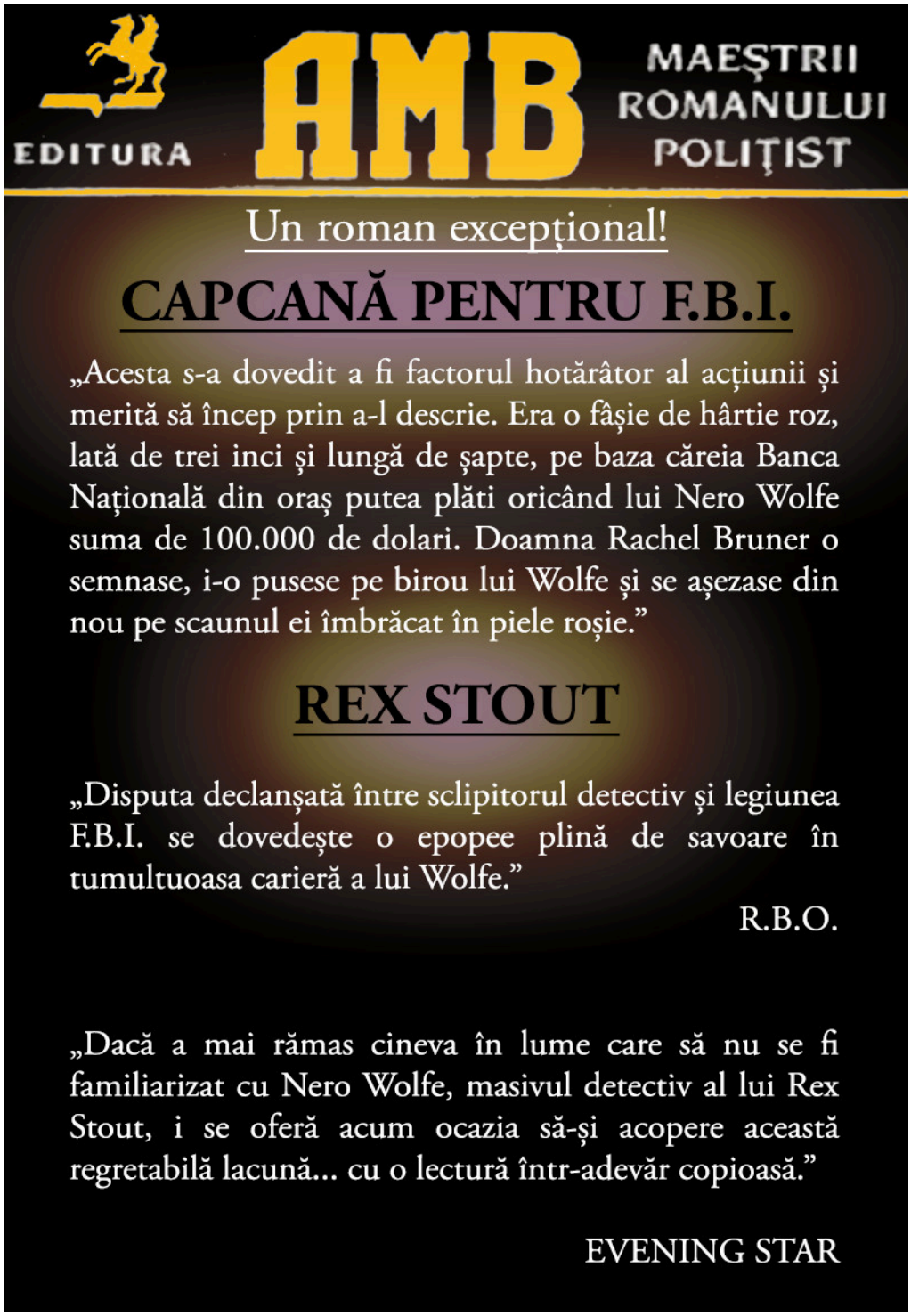
EDITURA
AMB
MAEȘTRII ROMANULUI POLIȚIST
Un roman excepțional!
CAPCANĂ PENTRU F.B.I.
„Acesta s-a dovedit a fi factorul hotărâtor al acțiunii și merită să încep prin a-l descrie. Era o fâșie de hârtie roz, lată de trei inci și lungă de șapte, pe baza căreia Banca Națională din oraș putea plăti oricând lui Nero Wolfe suma de 100.000 de dolari. Doamna Rachel Bruner o semnase, i-o pusese pe birou lui Wolfe și se așezase din nou pe scaunul ei îmbrăcat în piele roșie."
REX STOUT
„Disputa declanșată între sclipitorul detectiv și legiunea F.B.I. se dovedește o epopee plină de savoare în tumultuoasa carieră a lui Wolfe."
R.B.O.
„Dacă a mai rămas cineva în lume care să nu se fi familiarizat cu Nero Wolfe, masivul detectiv al lui Rex Stout, i se oferă acum ocazia să-și acopere această regretabilă lacună... cu o lectură într-adevăr copioasă."
EVENING STAR

Table of Contents

• CAPITOLUL UNU •
• CAPITOLUL DOI •
• CAPITOLUL TREI •
• CAPITOLUL PATRU •
• CAPITOLUL CINCI •
• CAPITOLUL ȘASE •
• CAPITOLUL ȘAPTE •
• CAPITOLUL OPT •
• CAPITOLUL NOUĂ •
• CAPITOLUL ZECE •
• CAPITOLUL UNSPREZECE •
• CAPITOLUL DOISPREZECE •
• CAPITOLUL TREISPREZECE •
• CAPITOLUL PAISPREZECE •
• CAPITOLUL CINCISPREZECE •

Table of Contents

• CAPITOLUL UNU • 2
• CAPITOLUL DOI • 10
• CAPITOLUL TREI • 17
• CAPITOLUL PATRU • 32
• CAPITOLUL CINCI • 48
• CAPITOLUL ȘASE • 54
• CAPITOLUL ȘAPTE • 67
• CAPITOLUL OPT • 82
• CAPITOLUL NOUĂ • 96
• CAPITOLUL ZECE • 105
• CAPITOLUL UNSPREZECE • 116
• CAPITOLUL DOISPREZECE • 128
• CAPITOLUL TREISPREZECE • 140
• CAPITOLUL PAISPREZECE • 155
• CAPITOLUL CINCISPREZECE • 166